

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

B. WAHLSTRÖMS FLICKBÖCKER

Stryvdottern

Av Kathrine Lie

STOCKHOLM
B. WAHLSTRÖMS FÖRLAG

PRIS 1.50.

Allmänna Sektionen

Pedag.
Barnb.

NATHRNE LIE
STYV DOTTERN

KATHRINE LIE
STYVDOTTERN

STYVDOTTERN

1885

NY

NY

NY

NY

NY

NY

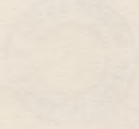
NY

NY

NY

NY

KATHRINE LIE
STYVDOTTERN

Av *KATHRINE LIE*
har förut utkommit:

MOSTER SARAS
SKYDDSLING

LILLA GUPER-
NANTEN

LILLA FRÖKEN
DORIT

PÅ EGEN HAND
MUNKEGÅRDS-
FLICKORNA

KATHRINE LIE

STYVDOTTERN

BERÄTTELSE FÖR FLICKOR

BEMYNDIGAD ÖVERSÄTT-
NING FRÅN NORSKA AV

KERSTIN WENSTRÖM

B. WAHLSTRÖMS BOKFÖRLAG

KATHRINE LIE

STYVDOTTERN

BERÄTTNING AV KATHRINE LIE

ÖFVERSETT AF
K. W. WESTERLUND

FRÅN NYA SVEDESKA
KONSTFÄRETTEN

FRÅN NYA SVEDESKA
KONSTFÄRETTEN

FRÅN NYA SVEDESKA
KONSTFÄRETTEN

B. Wahlströms Förlagstryckeri - Stockholm 1933.

STYVDOTTERN

FÖRSTA KAPITLET.

Dörren blev igensmälld så att hela huset skakade, men i nästa ögonblick blev den öppnad igen och ett rött och ilsket ansikte stirrade på Kirsten inne i rummet.

— Det vill jag bara säja, Kirsten, att det här ska du nog få ångra, för jag ska tala om'et för far din ackurat som det var, så fort han kommer hem. Du vet att han sagt att han inte vill att du ska sällskapa med den där spolingen. Och så att komma hem klockan ett på natten. Är det fasoner det för en sjulton års flickunge? Han ska nog få veta det, det kan du sätta dig på.

— Ja, det glömmer du sannerligen inte, men lägg bara inte till något som du brukar göra. Förresten säger man inte »det kan du sätta dig på» svarade Kirsten sin styvmor med så kallt hån hon förmådde inlägga i sitt lilla vackra ansikte.

— Du borde, min själ, skickas till en förbättringsanstalt för unga flickor, du. Men det skulle förresten inte hjälpa stort på ditt stridiga lynne, tillade fru Blom.

— Du har väl varit på en sådan anstalt och talar av erfarenhet, kom det rappt från Kirsten. Du är också så hemlighetsfull när det gäller dina första ungdomsår och var du tillbragte dem.

Fru Blom vände sig om mot henne vit i ansiktet.

— Vänta du bara! De där orden ska komma att stå dig dyrt. Far din ska min sann få veta hur dan du är i verkligheten. Fin och söt när han är i närheten men klonar och väser när det gäller mig. Och bakom hans rygg går du och hånlar med den där Bullpojken.

Kirsten skrattade till.

— Det är då inte jag som har kattnatur här i huset. Jag tror det är en annan, jag. En som är snäll och mild och foglig som ett lamm, när far är tillstädes, men väser som en ilsken katt när han inte hör det, och glömmer då totalt att vara fin. Som nu till exempel. Jag är lugn, jag, men du liknar ju alldeles en vulkan i utbrott. Det måste vara förfärligt att ha ett så hetsigt temperament som du.

Kirsten såg retsamt på henne.

— Permanentet mitt kan vara tocket det — —
— Temperament kom det lugnt från Kirsten.

Denna gången blev dörren igensmälld utan att

öppnas igen. Fru Blom fann det bäst att försvinna. Hon kom i alla fall till korta med den odrägliga flickungen.

Det var komiskt att hon skulle tala om att väsa som en katt, för Kirsten kallade henne alltid för kattan i sina tankar. Nu kom hon väl att breda riktigt tjockt på för far, när han kom hem från utlandet. Stackars far som måste dragas med ett sådant troll. Hon skulle förstås säga att hon, Kirsten, hade varit ute hela natten med Per Bull, det vore just likt henne. Och så sade hon det på ett sätt som om det gjorde henne ont, och far begrep inte alla hennes bak- och slingervägar, han trodde vart eviga ord hon sade. Nog visste hon, Kirsten, med sig att hon varit ganska otrevlig mot henne, ty Ginas svagaste punkt var att hon inte kunde lära sig att använda de rätta orden och uttala dem rätt. I början hade far rättat henne, men nu hade han uppgivit det, och den stackars fjollan trodde att hon äntligen lärt sig att tala korrekt.

Kirsten hade aldrig kunnat fördra sin styvmor under alla de sju åren, sedan hon kom till dem för att förestå huset. Och inte hade det blivit bättre, när far för fyra år sedan gifte sig med henne. Det hade naturligtvis varit Ginas mål hela tiden att driva det till giftermål, och det lyckades också för det trollet. Far var blind och godtrogen och gick rakt i fällan.

Å, vad hon hade gråtit den dagen han talade om det för henne. Far hade blivit alldeles förtvivlad och tröstat henne med att de skulle få det mycket bättre och trevligare nu och att Kirsten nog skulle komma att tycka om Ginny med tiden. Då hon blev gift med far, tyckte hon det var för simpelt att heta Gina och döpte själv om sig till Ginny. Men att tycka om henne var lika omöjligt som att flyga till himmelen. Hon kände henne och hennes lömska sätt.

Och från den dagen hade allt blivit förändrat. Hon hade själv blivit hård och elak, men hon kunde inte vara annorlunda, ty hon visste hur falsk Gina var. Det var inte bara det, att från den dagen var det slut med hennes och faderns trevliga resor och utflykter, för nu skulle styvmodern ständigt vara med, och då var det ju komplett omöjligt att få något nöje eller ens någon trevnad, när den människan satt där med sina blå ögon och gula lockar. Så fort hon förstod att det var något Kirsten gärna ville, så var det säkert som aldrig det, att den kattan ställde om så att det ej blev av. Hon talade aldrig rent ut men föreslog vänligt och stillsamt något helt annat, som far i sin blindhet gick in på.

Mor har rätt, brukade han säga den första tiden, det är mycket bättre vi väntar med det till senare.

Men då hade Kirsten rent ut sagt, att om han begärde av henne att hon skulle kalla henne mor, så

rymde hon sin väg på fläcken. Han gav sig, i synnerhet som Gina sade att det var mycket bättre hon kallade henne Ginny, för ingen kunde i alla fall tro att hon hade en så stor dotter. Nå, Ginny sade hon aldrig, Gina passade henne mycket bättre. Förresten kallade hon henne helst ingenting. Hon sade bara »hon» om henne.

Den dagen far talade om för henne att han skulle gifta sig med Gina, hade Kirsten sagt honom rent ut att hon bedrog honom med räkenskaperna, att hon köpte in mycket mer än de behövde och alltid skar stora stycken av köttet, som hennes mor kom och hämtade medan han sov middag, Den gamla gumman kom smygande uppför kökstrappan, och det blev ett tisslande och tasslande ute i förstugan, och när hon gick, så hade hon alltid ett stort paket under armen. Gina hade gråtit och sagt att hon väl inte kunde låta sin gamla mor svälta ihjäl, varpå far naturligtvis blivit rörd. Det hela slutade med att far lovade att Ginas mor hädanefter skulle få hundra kronor i månaden av honom. Åjo, hon fick det nog alltid som hon ville.

Och hur rysligt hade det inte varit i skolan när kamraterna började snoka och fråga.

— Är det sant att din far ska gifta sig med er hushållerska? Usch, vad det måtte vara otrevligt för dig.

Kirsten måste ju svara att det var sant, men från

den dagen höll hon sig ifrån kamraterna och ville inte vara tillsammans med någon av dem. Hon ville inte att de skulle komma hem till henne och nyfiket lägga märke till allt galet Gina gjorde för att sedan gå hem och berätta om alla de orätta ord hon använde. Till och med Eli, som varit hennes bästa vän, ville hon inte längre vara tillsammans med, och så hade de börjat göra sig kvicka i skolan och kalla henne »Isblomman» för att hon var så kall och avvisande. Elis mor hade ringt och bett henne komma till dem, men Kirsten hade tackat nej och sagt att hon inte hade tid. Och så hade de låtit henne vara i fred.

Den enda människa hon på den tiden hade haft att tala med var moster Alfild, hennes mors syster, som var gift med en vän till far, även han läkare. Moster Alfild var lika olycklig över fars giftermål som Kirsten, och både hon och hennes man hade sagt till far att det var oförsvarligt av honom att ge Kirsten en så obildad styvmor som Gina Paulsen. Far blev ond, och sedan satte inte moster Alfild foten mer i det huset, och Gina, den kattan, triumferade. Nu hade moster Alfild och hennes man flyttat till en annan ort, så nu hade hon ingen att söka tröst hos när kattan revs för hårt. Och så blev hon gående där ensam, medan hon och Gina stredo antingen i stillhet eller helt öppet när de voro ensamma. Om far var närvarande höllo de någor-

lunda fred, d. v. s. Kirsten talade aldrig till Gina om hon kunde undvika det. Far hade ett sätt att stryka sig över håret, och när han gjorde det, visste Kirsten att han var trött och inte orkade mer. Och så hade det varit under alla dessa år. På den tiden när hon hade skolan och alla läxorna gick det väl ändå an, men nu hade hon ingenting som upptog henne.

Far hade så där halvt om halvt lovat att hon skulle få resa till en flickpension i utlandet, men Gina hade förstås varit framme igen och gjort det om intet.

— Jag tycker att Kirsten är alldeles för ung att på egen hand resa ut till främmande land. Hon är för livlig, sade hon och såg elakt på Kirsten. Jag tror det vore bättre att vänta litet, tills du själv kunde följa henne och se henne väl *instablerad*.

Och så blev det naturligtvis. Far trodde det var av omsorg för henne, som Gina föreslagit att vänta, och Kirsten gitte inte ta upp saken igen. Det tjänade ju ingenting till i alla fall. Gina hittade bara på något nytt.

Och så det här om Per Bull! Det var också Ginas påhitt. Hon hade inbillat far att det var en slarver, som både festade och var lat — allt bara av omsorg för Kirsten, men den som kände henne visste nog bättre.

Far var nu på sin vanliga, årliga utlandsresa. Kirsten var glad att han fick resa ensam, så hade

han åtminstone ett litet andrum. Far brukade alltid sin semester till dessa utlandsresor och hade föreslagit Kirsten att hon och Gina skulle resa upp till ett högfjällspensionat under den varmaste tiden, och så kunde han komma upp till dem på en åtta dagar. Men det kunde de lita på att hon aldrig i livet ville gå in på det. Inte ville hon riskera att Gina dummade sig inför de främmande människorna där uppe, för Gina dummade sig alltid. Antingen var hon så inställsamt älskvärd och satt och sade folk komplimanger rätt upp i ansiktet, eller också skröt hon så att de andra måste dra på munnen. Men hur hon skulle slippa undan, förstod hon inte, för hon hade ju inte en enda människa att ty sig till utom Per, och nu hade Gina förstört det också för henne.

Då de åto middag var Gina sur som ättika. Hon sade inte ett ord åt Kirsten. Men det var egentligen inte så märkvärdigt, ty ingen kunde säga annat än att Kirsten hade varit riktigt otäck emot henne. Gina var ju sådan att hon kunde reta stenar. Det var alldeles omöjligt att låta bli att vara lika elak igen.

Nu var det tredje dagen de fingo den avskyvärda stekta makrillen. Det var det värsta Kirsten visste, och det var Gina fullt på det klara med, men stekt makrill var Gina Paulsens favoriträtt, och nu när far var borta, passade hon på tillfället att riktigt njuta av den.

— Ska vi ha stekt makrill i morgon också? frågade Kirsten.

Intet svar.

— För om vi ska ha det, tänker jag laga så att jag får äta ute.

— Vem skulle du då gå ut med om jag får fråga? kom det spydigt.

— Med Per till exempel.

Gina svarade inte. Det tog, tänkte Kirsten.

Efter middagen gick Kirsten in på sitt rum och lade sig och läste. Hon gitte inte se Gina dricka kaffe, för då sörplade hon så motbjudande och sög på sockerbiten, som hon aldrig kunde lära sig att lägga i koppen, att Kirsten riktigt mädde illa.

Kirsten rusade upp. Sannerligen hade hon inte sovit! Usch, det var också så varmt i dag. Hon steg upp och tvättade sig och pudrade sig. Hon måste ta sig en promenad och försöka få rätt på Per. Hon tog i dörren. Den var låst!

Den illmariga kattan hade helt enkelt låst in henne.

Hon dunkade och sparkade och ryckte på dörren, men det tjänade ingenting till, den gick inte upp för det. Och ingen kom. Gina hade säkert skickat ut jungfrun och kanske gått ut själv också.

Nej, detta gick verkligen för långt. Det skulle hon minsann få ångra. Kirsten satte sig för att tänka

vad hon skulle göra. Hennes blick föll på det öppna fönstret — hon rusade dit och böjde sig ut. Jo, lyckligtvis stod balkongdörren till matsalen öppen. Den vägen hade nog inte Gina tänkt på. Hon kröp ut genom fönstret, som vette ut mot balkongen, och gick in i salen och genom hela huset. Ingen var hemma. Fint utfunderat av Gina detta. Här skulle hon sitta instängd hela eftermiddagen som en liten barnunge. Men Gina hade glömt balkongen.

Hon skulle resa sin väg. Utan ett ord skulle hon försvinna. Helt enkelt rymma. Men vart? Fjorton kronor hade hon, men med det kom hon ju inte långt. Plötsligt slogs hon av tanken att hon kunde ta fars bil. Köra kunde hon men hon hade inget körkort. Å strunt! Det var ju inte säkert att någon frågade efter det, och de fjorton kronorna räckte väl alltid till bensin. Men vart skulle hon ta vägen? Det var nog för långt till moster Alfild. Men kanske till mors gamla morbröder! De hade stått fadder åt henne och skickat henne en så vacker present till hennes konfirmation, och till jularna brukade hon få både brev och julklappar från dem. Far sade alltid att de voro så underliga, men säkert fick hon det bättre hos dem än hos Gina. Hon skulle sannerligen fara dit. Det var inte så värst långt. Kanske hon kunde få Per att följa med, så kunde han köra bilen hem igen och hon stanna där uppe,

tills far kom hem om fjorton dagar. Han skulle nog inte tycka om att Per for med henne, men det var väl tryggare att ha honom med än att fara ensam.

Hon satte på sig sportdräkten. Det var bäst att vara i byxor, och med hennes korta hår kunde hon lätt tas för en pojke i hastigheten. Hon packade i all hast ned litet saker i en kappsäck och drog i väg med den till garaget. Bäst att komma åstad så fort som möjligt, innan Gina kom hem och hindrade henne. Hon stängde balkongdörren och vred om nyckeln i sin egen dörr, så att Gina skulle få fundera sig grön på hur hon sluppit ut. Hon hade helst velat ringa till Per hemifrån men vågade inte ge sig tid till det, hon fick hellre köra omvägen till honom. Det kunde ta ganska lång tid för henne att starta bilen. Nyckeln till garaget hängde inne i fars rum.

Hurra! Där stod en hel kanna med bensin.

Hon arbetade med feberaktig fart. Usch, så klumpigt man bar sig åt när man skulle skynda sig. Slutligen fick hon ut bilen och låste garagedörrarna efter sig. Det var bäst att det dröjde så länge som möjligt, innan Gina upptäckte att hon tagit bilen. Hon var i stånd att anmäla henne som försvunnen för polisen.

Hon svängde ut genom trädgårdsgrinden och sneglade upp till fönstren i andra våningen, men lyckligtvis var det ingen som såg efter henne. Utanför

Pers fönster tutade hon, tills han äntligen stack ut huvudet.

— Kom ned på eviga minuten. Jag måste tala med dig.

Per såg litet häpen ut när han fick höra hennes plan.

— Vill du köra mig upp till morbröderna och sedan köra hem bilen? Du kan ligga över natten där.

— Tyvärr är det omöjligt, sade han. Jag ska på Prinsen och dansa i kväll.

— Så nedrigt av dig.

— Ja men jag kan inte. Jag kan inte narra Elli, förstår du.

— Hur ska jag då få bilen hem igen?

— Det är väl ingen som behöver den, förrän din far kommer hem. Du kan ju skriva till honom och säga var du och bilen är.

— Lova mig på ditt hedersord, att om Gina ringer och frågar dig, så vet du ingenting — har inte sett mig, förstår du.

— All right. Men är detta förståndigt av dig, Kirsten? Din far blir säkert ond.

— Du skulle bara försöka bo tillsammans med en så'n där katta. Och jag vill inte på några villkor fara till ett pensionat med henne. Du kunde väl förresten gärna bli med nu.

Per skakade på huvudet. Kirsten satte bilen i gång och körde i väg utan att se sig om.

Per stod kvar och såg efter henne. En konstig flickunge, den där Isblomman, men det måtte inte vara så trevligt för henne med den simpla styvmodern.

Kirsten körde fort och stannade inte förrän hon var i en annan del av staden. Hon måste ha litet matsäck med på vägen, för hon kunde inte vara framme förrän ganska sent. I en bagarbutik köpte hon en stor påse med wienerbröd, och därmed var hon säker på att inte behöva svälta. Dessutom var hon mycket förtjust i wienerbröd. Hon såg ängsligt på var poliskonstapel hon mötte. Tänk om hon blev stoppad och han frågade hur gammal hon var, och hon måste ut med att hon varken hade körkort eller den rätta åldern, och han sedan förde henne till polisstationen och hon måste bekänna att hon hade rymt, ja, då vore det inte roligt att vara i hennes kläder.

Hon gav sig till att vissla så likgiltigt som hon bara kunde. Det var så hemskt falskt, att konstapeln ovillkorligen såg efter henne. Det var kanske dumt att hon låtsade som om hon vore en pojke; ingen tordes hejda damer, till och med en poliskonstapel betänkte sig. Hon riktigt ryste vid tanken på att han kunde ha hejdat henne och satt sig upp i vagnen och kört henne hem.

Tänk då vad Gina skulle triumfera!

ANDRA KAPITLET.

Kirsten kände en stor lättnad när hon kommit utanför staden. Det ville till en extra otur om hon skulle råka på en länsman eller en fjärdingsman, de voro väl inte ute på landsvägen hela dagen, och någon annan hade ingen rätt att stoppa henne. Det var bäst att tända en cigarrett, så att hon ännu mer såg ut som en pojke.

Hur skulle hon manne bli mottagen hos morbröderna? Och hur skulle det bli att bo på en sådan stor lantgård? Hon måste väl göra nytta för sig, men dugde hon till sådant arbete? Mjölka kor kunde hon rakt inte, och aldrig i världen skulle hon våga det. Mat kunde hon inte laga men alltid hjälpa till med något i huset. Och hon kunde väl hjälpa till litet med att räfsa hö, så hon gjorde någon nytta för sig. Hon visste egentligen inte vägen, men om hon följde stora landsvägen uppåt, så fick hon fråga sig fram senare. De bodde i Blådalen, det var allt hon visste om dem och gården.

En stor bil kom susande ut från en sidoväg. Det var på vippen att de hade stött ihop. Den kördes av en ung solbränd man. Han bromsade våldsamt, och hon kunde nätt och jämt väja undan med sin bil.

— Kan du inte se dig för, din idiotiska pojkvasker? brummade han. Kirsten satte upp farten, det var bäst att laga att man kom undan så fort som möjligt. Hon skrattade så hon skakade när hon var i säkerhet. Pojkvasker hade han kallat henne. Han skulle bara veta att hon var en ung dam, som inte hade tillstånd att köra bil, då hade han nog anmält henne på fläcken. Stilig karl förresten, det hade hon hunnit att se. Käck och brun som en tattare, riktigt som en sportsman såg han ut. Han behövde verkligen inte vara så där arg, för han hade inte tutat han heller.

Det var en underbar känsla att susa i väg så här, fri som en fågel och fullständigt sin egen herre. Gina skulle säkert sitta uppe i natt och vänta på henne. Hon skulle allt få vänta länge. Det var lagom åt henne. Men allt efter som natten led, blev hon väl ondare och ondare. Hon hade i alla fall tagit hämnd på henne för att hon stängt in henne.

Plötsligt hördes ett långt susande ljud, och så stod bilen alldeles stilla. Vad hade nu hänt? Du store värld, hon begrep sig inte ett dugg på bilar!

Kirsten hoppade ur och lade sig på ryggen under bilen, så som hon hade sett folk göra, när deras bilar stannade, men hon kunde inte upptäcka ett dugg, som inte var som det skulle vara. Hon skruvade på alla skruvar hon såg, i hopp att det var en av dem som lossnat, men ingenting hjälpte. Bilen

stod som ett berg. Hon måste försöka få någon att hjälpa henne. Lyckligtvis kommo många bilar förbi, men det gällde att hejda en, där det satt snälla och hyggliga människor. Hon vågade inte be vem som helst.

Det kom just en lastbil med några karlar.

— Vad är det som fattas dig då, pojke? frågade chauffören och stannade.

— Jag väntar bara på någon som kommer efter, sade Kirsten. Karlarna sågo inte trevliga ut och lyckligtvis foro de vidare.

Hon satte sig i bilen igen. Det tjänade ju ingenting till för henne att försöka reparera den. Hudå, här kanske hon kunde få sitta hela natten. Usch, att bilen skulle stanna just här, där det var skog på båda sidor om vägen. Ett hemskare ställe kunde den aldrig ha valt, inte en stuga kunde hon se i närheten, dit hon kunde gå för att be om hjälp. Den ena bilen efter den andra körde förbi, men ingen av dem som satt i såg förtroendeingivande ut.

— Nej, det här går inte, tänkte Kirsten. Nu måste jag tala vid den första som kommer, vem det än må vara. Hon hörde tutandet av en bil, och nu kom den i svängen. Det satt en ensam man i den. Du store! Det är ju den solbrända herrn, som var så arg. Nej, honom vågade hon inte be om hjälp.

Mannen stannade bredvid henne.

-- Har du inte kommit längre, sade han. Är det något som hänt?

— Jag kan inte få bilen ur fläcken.

— Vad är det då för fel?

— Vet inte.

Han satte sin bil framför Kirstens och hoppade ur.

— Jag ska se om jag kan hjälpa dig. Du förtjänar förresten inte att jag besvärar mig för dig, för det var inte din förtjänst att det inte hände en olycka nyss.

Han hade gått fram till henne, och Kirsten steg ur bilen hon också.

— Men du — — — Å, det är visst ingen pojke, sade han och stirrade på henne.

— Nej, det är det inte, skrattade Kirsten. Hon hade i ett tag blivit så lugn.

— Då får jag allt be om ursäkt, sade den unge mannen lite generat. Jag var ganska ohövlig nyss, men jag blev så arg. Ni tutade inte.

— Inte ni heller, svarade Kirsten. Men jag brydde mig inte om att ni gav mig ovett och inte att ni log mig för en pojke heller.

— Jag får försöka gottgöra det genom att få i gång er bil.

Och han började arbeta och sträva, men lika litet hjälpte det.

— Ni har helt enkelt tappat en skruv under åkningen, sade han misslynt.

— Men vad ska jag då ta mig till? frågade Kirsten olycklig.

— Vart ska ni egentligen fara?

— Jag ska ända upp till Blådalen.

Kirsten var gråtfärdig. Tänk om han uppgav alltsammans och körde sin väg, och hon fick sitta där hela natten. Det var nog straffet för att hon hade varit så stygg mot sin styvmor.

— Blådalen! Det är alldeles intill dit jag skall. Jag vet ingen annan råd än att ni sätter er upp i min bil och jag kör er dit.

— Ja men bilen då? Den kan jag inte låta stå här. Far skulle bli rasande.

— Vi får laga att vi får tag i någon, som kan ta vara på den, tills den blir hämtad.

— Jag tror inte jag har så värst mycket pengar heller, stammade Kirsten.

— Nå, det ordnar sig alltid. Sätt er i bilen och vänta, så ska jag se till vad jag kan uträtta.

Och borta var han innan Kirsten hann att svara. Det var sannerligen en snäll herre. Tänk bara för att han plötsligt förstod att hon var en flicka och inte en pojke, så blev han genast hjälpsam. Nå, då hade inte Gina rätt i alla fall, att hon var så avskyrvärd, att en man aldrig skulle komma att se åt henne.

Äntligen kom han tillbaka följd av en annan man. De hade två hästar med sig, som skulle dra bilen.

— Vem är ägare till den här bilen? frågade mannen.

— Doktor Blom. Och jag är hans dotter Kirsten, förklarade hon.

— Ni får säga åt er far att han kan hämta bilen hos Simen Bredstad och betala för besväret. Vi ska nog se väl efter den.

— Tack så rysligt mycket, fick Kirsten nätt och jämt fram. Du store, vad skulle väl far säga? Och Gina skulle nog göra vad hon kunde för att få honom riktigt ond.

Kirsten kände sig inte vidare modig när hon satte sig i den främmande bilen och de rullade i väg.

— Nu vet jag vem ni är, sade den unga herrn. Mitt namn är Jörn Bjölling, och jag är jägmästare. Vi har en gård som heter Rud och som inte ligger så värst långt från Blådalen. Vem är det ni skall till där uppe?

— Jag skall till mina båda morbröder, som bor på Höjenhall.

— Clemens!

— Ja, känner ni dem?

— Jag skulle tro det. Alla som är från den trakten känner dem. Men jag har aldrig hört att de har någon ung släkting.

— De är min mors morbröder. Är de snälla?

— Snälla — han log. Ja visst är de snälla. Men varför frågar ni det?

— De vet inte att jag kommer. Jag har rymt hemifrån.

— Rymt! Bevara mig väl! Tagit bilen utan lov också kanske?

Kirsten nickade. Och så berättade hon alltsammans för honom.

— Stackars ni, sade Jörn Bjölling. Styvmödrar är visst nästan alltid ett otyg. Förresten inte alltid. Jag har egentligen också styvmor, men jag tänker aldrig på att hon inte är min riktiga mor, vi är så goda vänner. Så kan det också vara, tillade han.

— Är morbror David och morbror Claus bönder? frågade Kirsten.

— Lyckligtvis för landets bondestånd så är de inte det.

— Vad menar ni med det?

— Jo, ser ni, de är ett par gamla underliga kurrar, som säkert aldrig kunde ha fått en potatis att växa en gång — förresten kan jag inte tänka mig någon av dem ta i en potatis, skrattade han.

— Men vad gör de då?

— Ja, säg det. Jag tror inte farbror David gör något annat hela dagen än lägger patience, och farbror Claus — nej sannerligen jag kan säga vad han gör. De har varit nog förståndiga att skaffa sig en bra förvaltare, annars hade det nog sett skralt ut för den gamla fina egendomen.

— Är den stor?

— Äja, men inte så stor som vårt Rud. De har sålt så mycket skog, att det inte är mycket kvar. Men Rud har skog, kan ni tro, fin, präktig skog. Men vad ska ni göra där uppe?

— Det vet jag verkligen inte själv, men någonsans måste jag väl vara, och hemma kan jag inte hålla ut. Kanske kan jag lära mig att hjälpa till i hushållet.

— Av gamla Stine Haugen. Ja, då finge ni lära er att laga god mat, för ingen lagar så god mat som Stine. Frågan är bara om hon vill det.

— Men om morbröderna säger att hon skall, så är hon väl tvungen att finna sig i det.

— Stine gör inget som hon inte själv vill. Det sägs att det är Stine som bestämmer allt på Höjenhall. Om en av de båda gamla herrarna är lite förkyld, så säger Stine att han ska gå till sängs med strumpa om halsen, och ofta får båda två krypa till kojs, även om den ena inte är ett dugg förkyld.

— Mig ska hon minsann inte tvinga i sängen.

— Vänta ni bara. Stine är inte så lätt att manövrera. Och dessutom, om ni vill ha det någorlunda trevligt medan ni är där, får ni nog finna er i hennes regemente.

— Usch, jag blir riktigt rädd. Ni kan väl förstå, att med mig som är främmande och därtill ung, kan hon inte bära sig åt hur som helst.

Han bara skrattade.

Kirsten såg på honom. Han var väldigt stilig. Och det var något så tryggt hos honom. Det var väl därför hon talat så uppriktigt med honom om saker som hon aldrig kunde ha sagt åt andra.

Kirsten var hungrig. Hon började rassla med sin wienerbrödpåse.

— Vill ni ha ett? frågade hon och höll fram påsen mot honom.

— Nej tack. Hör nu, fröken Blom, ät er inte mätt på det där nu. Vi kommer till en stad om en liten stund, och där kan vi äta kvällsmat.

Kirsten tänkte på pengarna. Så pass mycket hade hon lyckligtvis.

— Har vi tid till det? Blir det inte sent?

Han teg ett ögonblick, så sade han:

— Vet ni vad jag tycker ni borde göra? Följa med mig hem till min mor och ligga där över natten, så kör jag er till Höjenhall i morgon. Vi kan inte hinna dit förrän klockan elva i kväll, och de båda gamla herrarna lägger sig precis klockan halv tio. Vad säger ni om det?

— Men går det an för er mor? Tycker inte hon att det är mycket underligt att ta emot en vilt främmande som nattgäst?

— Nej då. Allt vad jag gör tycker mor är riktigt, och en Höjenhallgäst tar mor emot med glädje.

— Tänk, att ha en sådan styvmor! utbrast Kirsten.

— Ni får för all del inte använda det ordet till

mor. Det har aldrig varit brukat mellan oss. Nå, hur bestämmer ni er nu?

— Jo tack. Nu har ni bestämt allt annat för mig, så ni får bestämma detta också.

— Det är riktigt. Då sänder jag mor ett telegram när vi stannar nu.

Det var trevligt att sitta i restaurangens vackra matsal och härligt att få mat. Det var underligt så helt annorlunda Bjölling var än till exempel Per Bull, som bara pratade om sig själv och sitt, medan Bjölling sysselsatte sig med hennes affärer. Per hade blivit rädd och ville inte hjälpa henne, men Bjölling rådde henne vad hon skulle säga till morbröderna, när hon i morgon kom till Höjenhall.

Hon var sömnig, när de åter sutto i bilen och susade fram i den varma, ljusa sommarkvällen. Hon hade sannerligen haft tur, som råkat på en så snäll ung man. Utan honom hade hon kanske ännu suttit där borta i skogen och varit rädd och hungrig. Det var inte sant det som Gina alltid tutade i henne, att ingen främmande kunde fördra henne för att hon var så morsk. Bjölling tyckte om henne, annars hade han nog inte varit så hygglig mot henne.

— Ni ser så allvarlig ut, fröken Blom, sade han. Ni ångrar väl inte att ni bestämt er för att följa mig till Rud?

— Nej då. Jag sitter bara här och kan inte nog förvåna mig över att det verkligen finns sådana

människor som ni och er mor, som vill ta hand om en sådan rymmerska som jag.

— Det är min enkla plikt att hjälpa er, därför att jag var så ohövlig mot er till att börja med, skratade han. Tänka sig att ta er för en pojke och till på köpet skälla på er. Och när mor får höra att ni är en släkting till hennes gamla vänner, blir ni mer än välkommen.

Han stannade bilen.

— Se, sade han, nu kan vi se ut över hela Blå-dalen. Är det inte vackert här? Där längst bort ser ni Höjenhall, den låga vita byggningen. Vi skall åt ett annat håll, men nu vet ni var stället ligger. Om en halvtimme är vi på Rud.

Kirsten kände sig inte så värst modig. Det var så oberäkneligt med äldre damer. Det var inte alls säkert att hans mor blev så vänlig, när hon fick höra att hon hade rymt hemifrån. Och en så riktig lantfru som fru Bjölling väl var, skulle hon kunna ha förståelse för en stadsflicka som Kirsten? Och så var hon till och med själv styvmor! Hon skulle säkert ta Ginas parti och säga att Kirsten uppfört sig mycket illa. Men att bli inlåst som en annan olydig unge av den avskyvärda Gina, det kunde ingen i världen finna sig i.

Nu svängde de upp mot gården. Den var mycket stor med en massa olika byggnader. Bjölling körde fram till ett stort vitt tvåvåningshus och stannade

vid trappan. Nästan i samma ögonblick öppnades dörren och en liten kvinnovarelse kom ut.

— Här har du oss, mor, sade Bjölling.

Kirsten blev helt förvånad. Hon hade föreställt sig att hans mor var en stor, robust kvinna, och så var det en liten fin dam, som stod där uppe på trappan.

— Välkommen, min gosse, och ni också, lilla fröken, kom det så milt och vänligt, att Kirsten kände sig lugn i ett tag.

— Jag fick lov att ta fröken med hit, mor. Hon hade inte underrättat dem på Höjenhall att hon skulle komma, och då förstår du att de hade blivit förskräckta över att få främmande så sent på kvällen.

— Ja visst, min gosse. Det var nog bäst som du gjorde.

Kirsten kunde inte låta bli att dra på munnen. Han hade ju sagt att modern tyckte att allt han gjorde var riktigt.

— Stig in, lilla fröken, så kör Jörn ned med bilen.

TREDJE KAPITLET.

Fru Bjölling hade följt Kirsten upp till rummet där hon skulle ligga. Det var ett stort rum med ljusblå väggar och bländande vita gardiner. Kirsten såg på den stora vita sängen. Å, så skönt det skulle bli att sova. Fru Bjöllings like fick man allt leta efter. Kirsten hade berättat allt som det var, om Gina och instängningen, och fru Bjölling hade bara skakat på huvudet och sagt att de nog voro lika hetsiga båda två.

— Men ni borde ha skrivit ett par ord, hade hon invänt. Man skall aldrig göra folk rädda i onödan.

Men vad som Kirsten kände sig mest rörd över var att fru Bjölling lovat att följa henne till Höjenhall på morgonen, och det var en stor lättnad.

Kirsten gick bort till spegeln. Usch, hon hade visst sett ryslig ut i kväll. Det var så ljust här uppe, fastän det var sent, att det ej var nödvändigt att tända det elektriska ljuset. Litet skumt var det ju, men hon kunde se att hon var rufsig och behövde puder på näsan. Plötsligt vände hon sig hastigt om. Hon tyckte att hon också sett en annan varelse i spegeln. Men det var ingen inne i rummet. Åter tittade hon i spegeln men mötte bara sin egen bild. Det var konstigt. Hon hade sett liksom en vitklädd

kvinna. Ånej, det var förstås bara inbillning. Det var väl bara den stärkta gardinen hon i hastigheten tagit för en människa. Hon var förresten så trött och sömnig, att hon knappt kunde se upp. Bäst att laga sig i säng så fort som möjligt.

— — —
Det var rätt sent när Kirsten följande morgon kom ned i matsalen. Hon hade sovit som en stock.

Hon kom in i en stor ljus sal med solen strömmande in genom fönstren. Hon stannade helt betagen.

— Allt är så stort och ljust här på Rud, utbrast hon oemotståndligt, innan hon ännu hunnit säga god morgon.

— Ja, det är ett härligt ställe, sade fru Bjölling stillsamt.

— Det där är just rätta sättet att lägga an på mor, för mor tycker alltid om dem som tycker om Rud, skämtade Jörn.

— Kom nu och sätt er, fröken Kirsten, sade fru Bjölling. Jag hoppas att ni har god aptit. Å, i dag tycker jag ännu bättre om er än i går i den där pojkdiräkten ni hade. Kirsten skrattade och talade om att herr Bjölling hade tagit henne för en pojke och kallat henne »din idiotiska pojkvasker».

— När ni unga flickor äntligen skall apa efter männen, är det lagom åt er att få uppleva sådant. Därav kan ni lära hur mycket bättre vi kvinnor har

det här i världen än männen, men då måste vi också vara helt kvinnor.

— Både jag och alla mina kamrater vill mycket hellre vara pojkar än flickor, sade Kirsten. Men då hon märkte att det stramade till omkring munnen på fru Bjölling, skyndade hon sig att säga:

— Den här egendomen har ni väl ägt i många släktled, antar jag, annars hade den väl inte haft den avgjorda prägeln av tradition som den har.

Jörn skrattade.

— Bäst att hålla sig på säker grund, fröken Kirsten.

Kirsten såg förargat på honom. Han borde väl hellre hjälpa henne litet än att sitta där och retas. Det var minsann inte så lätt att hitta på något som inte stötte fru Bjölling. Hon kände henne ju inte ännu.

— Den har varit i slakten i flera hundra år men i vår familj bara i tre led. Min mans far kom hit som en fattig släkting, som skulle hjälpas till arbete, men efter många års förlopp gick det ut för den som ägde gården här, och då var han nog lycklig att ha samlat litet pengar och resten lånade han och så övertog han egendomen.

— Ja men mor, du glömmor ju att tala om vad orsaken var att han kunde åtaga sig ett så stort ansvar. Jörn såg leende på modern, han visste att hon var inne på sitt allra käraste ämne.

— Jo, ser ni, det var så att den allra första natten han låg här på stället, hade han sett den vitklädda kvinnan, vårt familjespöke, förstår ni.

— O då! Har ni spöken här också, ropade Kirsten förtjust.

Men i detsamma kände hon som om en isbit släppts ned utefter ryggen på henne. Hon kom plötsligt ihåg att hon sett en vit skepnad bredvid sig i spegeln.

— Du gör ju fröken Kirsten alldeles förskräckt, mor. Se, så blek hon blev i ett tag. Vårt spöke är ett riktigt trevligt fruntimmer, det visar sig bara för att varsla om angenäma händelser, sade Jörn och log. När det kommer en främling hit till gården, som en gång blir ägare till den, så visar sig kvinnan för denne. Och det gjorde hon alltså för min farfar, och därför var han inte rädd att låna pengar till köpet. Han hade nämligen reda på det gamla pratet.

— Pratet! sade fru Bjölling förargat. Han blev i alla fall ägare till Rud, vad du än må säga, Jörn.

— Jag säger bara att inbillningens makt är stor. Hans dröm var nog att en gång bli ägare till gården, och därför inbillade han sig att han såg den vita skepnaden. Men för oss var det ju en lycka. Om han inte fått den stimulansen, så hade han knappt hållit ut så som han gjorde, och vi hade inte suttit här i dag. Inte sant, fröken Kirsten?

— Jo, det gjorde väl sitt till, svarade Kirsten från-

varande. Hon satt och funderade på om hon skulle tala om att hon i går kväll hade sett kvinnan. Men hon sade ingenting. Naturligtvis var det bara prat. Hon kunde ju aldrig bli ägare till Rud, och om hon berättade det, skulle det säkert göra fru Bjölling ledsen. Ty om Kirsten blev Ruds ägare, så fingo ju Bjöllings lov att sälja.

— Hon kan väl visa sig för andra också? sade hon.

— Det har vi aldrig hört något om, svarade fru Bjölling. Men nu ska ni få höra, fröken Kirsten. Jag har ringt till Höjenhall och talat om att ni kommer på förmiddagen. De blev naturligtvis mycket förvånade men uppriktigt glada. Jag talade med dem båda två. De bjöd oss till middagen, visserligen först sedan de konfererat med Stine.

— Tror ni verkligen att jag inte kommer olägligt? frågade Kirsten ängsligt.

— Jag tror det inte. Men skulle ni märka något dylikt, naturligtvis inte från morbrödernas sida, men Stine kan vara obehaglig nog, så vet ni, att här på Rud är ni alltid välkommen.

— Så snällt av er, fru Bjölling, att säga det, sade Kirsten helt röd.

Nej, tänkte hon för sig själv, om det också visar sig tusen vita kvinnor för mig, skall jag aldrig ta gården från denna snälla människan.

Åter reste Kirsten i Jörn Bjöllings bil med sin

kappsäck, men nu satt hon inne i bilen med hans mor, och Jörn satt ensam vid ratten.

Fru Bjölling pekade och förklarade: Där är kyrkan och där prästgården, och där är Reinegård och där bor major Rein. Kirsten uppfattade just ingenting av alltsammans. För det första var det henne komplett likgiltigt vem som bodde på de olika gårdarna, och för det andra satt hon bara och tänkte på hur morbröderna skulle ta emot henne. Tänk bara om de vände avigsidan till och började moralisera, när de hörde att hon hade rymt. Det vore nog likt sådana gammalmodiga herrar. Skulle hon bli tvungen att ödmjukt återvända till styvmodern och hennes regemente, då skulle det bli ännu värre än det någonsin varit. Men lyckligtvis hade fru Bjölling sagt att hon kunde komma till dem. Kära söta, hon kunde väl inte bli tvungen att ta gården från dem utan att hon själv ville.

— Jag sitter och tänker på hur jag kommer att bli mottagen, sade Kirsten plötsligt.

— Jag förstår nog, barn, att ni är ängslig, men jag ska ge er ett gott råd, och det är att ni ska behålla era moderna åsikter, om ni har många sådana, för er själv. För ni måste komma ihåg att de två gamla herrarna Clemens absolut ingenting förstår av den nya tiden. Efter allt vi läser nu för tiden om den moderna ungdomen, så är vi rädda för alla de nya åsikterna och idéerna.

— Jag ska vara så stum som en fisk, sade Kirsten.

— Nå, så menade jag precis inte, sade fru Bjölling och log. Men nu vänder vi in i den berömda gamla lindallén. Det finns inte många sådana alléer här i landet.

De gamla jättehöga träden stodo intill varandra i två mäktiga rader. Det kändes en stark och söt doft från lindblommorna, och humlor och bin fyllde luften med sitt surr.

— Å, så underbart! utbrast Kirsten och drog in luften.

— Näst Rud tror jag att jag helst ville ha Höjenhall, sade fru Bjölling stilla för sig själv.

Det var ett gammalt vackert lågt hus nästan överväxt med grönt. Gräsplaner, som närmast liknade sammetsmattor, sträckte sig ända upp mot huset, och uppkörsvägen gick mitt emellan dem och var täckt med fint grått grus. Allt såg så välvårdat och prydligt ut, att man genast såg att här bodde mycket ordentliga människor.

Bilen stannade framför ingångsdörren, och ut kom en stor, robust kvinna.

— Är det den farliga Stine? viskade Kirsten.

— Stackare, hon är nog inte så farlig, sade fru Bjölling sakt. Hon är bara bestämd och det behövs här.

Bakom kvinnan syntes ett par små gubbar. Den ene såg alldeles ut som en lantpräst med en svart

sidenkalott på det vita håret. Den andre var litet längre och mycket prydligt klädd i en grå sommarkostym.

Den mindre gick fram till Kirsten med utsträckta händer:

— Välkommen, mitt kära barn. Min bror och jag är mycket tacksamma mot din far att han lät dig komma hit upp till oss. Vi tycker bara det är litet underligt att du inte underrättat om din ankomst på förhand.

— Det blev så hastigt bestämt, stammade Kirsten rodnande.

— Allt det där ska vi förklara sedan, ingrep fru Bjölling.

Nu steg den andra morbrodern lika högtidligt fram.

— Detta är din morbror Claus, sade han. Du är hjärtligt välkommen till Höjenhall, men jag säger som min bror, vi borde ha vetat om din ankomst på förhand.

— God dag, sade Kirsten och räckte Stine handen. Det blir nog er jag kommer att göra mesta besväret. Jag hoppas att inte ni också är förfärad över att jag kommer så här utan att säga ifrån på förhand.

Under de båda gamla herrarnas försäkran om att de bara voro glada över hennes besök, gingo de in i det gamla huset.

Kirsten blev stående alldeles häpen. Och hon,

som nästan hade trott att hon skulle komma till en bondgård! Här var så fint och förnämt i de stora vackra rummen, som det bara kan vara, när sakerna gått i arv i generationer.

Då de sutto vid det välförsedda kaffebordet, började fru Bjölling försiktigt förbereda de båda gamla på att det inte var så alldeles helt med Kirstens plötsliga besök. Men hon kände dem sedan åratals och visste hur hon skulle ta dem, därför slutade hon med dessa ord:

— Och nu vill jag fråga, vad skulle det stackars barnet göra, om inte fortast möjligt resa till sina enda släktingar, där hon visste att hon skulle vara välkommen.

Jörn såg beundrande på sin mor och Kirsten rodnade av tacksamhet.

Claus Clemens hade aldrig i sitt liv fattat ett beslut utan alltid överlätit åt sin äldre bror att säga det första ordet. Därför väckte det inte så liten förvåning när han upplät sin röst och sade i bestämd ton:

— Jag tycker vi ska vara tacksamma för att Kirsten har så stark släktkänsla, att hon i denna svåra situation tog sin tillflykt till sina två gamla morbröder.

Det blev tyst en stund, och det var med stor spänning de andra väntade på vad morbror David skulle säga. Slutligen kom det långsamt och väl övervägt:

— Naturligtvis är vi bara glada att se Kirsten här,

men hon försätter oss i en svår ställning gent emot sin far, doktor Blom.

Kirsten blev dödsskrämd, de tänkte väl aldrig skicka hem henne igen.

— Det vet väl morbröderna att om far varit hemma, hade jag aldrig rymt. Men ni skulle bara känna katt — — — Gina menar jag. Ni skulle inte stått ut med henne en dag.

— Man måste bära det kors livet lägger på en och göra sitt till att man kan kämpa sig igenom på bästa möjliga sätt, sade morbror David och borstade av ett dammkorn, som alls inte fanns på ärmuppslaget.

— Det är för mycket begärt, min kära David, sade fru Bjölling litet irriterat. Du får tänka på hur ung Kirsten är och hur svårt det varit för henne under de år en ung flicka mest av allt behöver sin mor. Hon har varit överlämnad åt en person med simpelt sinnelag. Det är gott att du rätt dig så bra som du har, mitt barn. I sin iver sade hon du till Kirsten utan att hon själv märkte det. Också detta att man lugnt skall bära de kors livet bjuder en. Långt därifrån, vi skall strida emot så gott vi kan, om livet är för svårt för oss. Om du hade satt hårt mot hårt i din ungdom, David, hade livet blivit åtskilligt anorlunda både för dig och för andra.

— Nå, nå, Lena, ditt hetsiga sinne löper i väg med dig. Du kan omöjligt försvara att ett barn rymmer från sitt hem — — —

— Det säger jag dig, David, att om du kommer med fler förmaningar och moralkakor, så tar jag Kirsten med mig till Rud och behåller henne där, och då får du sitta här på Höjenhall ensam med all din moral.

Jörn skrattade högt. Mor var uppfriskande med sin häftighet.

Kirsten såg förskräckt från den ena till den andra, och morbror Claus satt med öppen mun och stirrade på henne. Nog var han van vid att Lena sade ifrån, men att här i de båda ungas närvaro häntyda på forna tiders olyckliga historier, var inte taktfullt av den goda Lena.

— Jag vet ju så väl att du i din innersta hjärtkammare är glad åt att barnet tytt sig till dig, sade fru Bjölling lugnare, men du måste alltid först hålla ett moraliskt föredrag. Det vet vi som känner dig, men kom ihåg att det stackars barnet här inte vet det. Morbror David vill lika säkert som jag sitter här behålla dig på Höjenhall och vara glad till på köpet, men han måste alltid predika litet först.

— Hör på, sade Jörn bestämt, jag tänker telefonera till doktor Bloms hem och tala om att Kirsten är här, så är den saken ur världen.

— Och så blir hon här tills hennes far kommer hem från utlandet. Fru Bjölling såg frågande på de andra. De gamla herrarna nickade och morbror David tillfogade:

— Ja, det är väl bäst så.

— Att du inte lika så gärna kan ge dig med en gång, David, sade fru Bjölling. Alltid ska du krångla i början, men till sist är det ingen av oss som är så snäll som du, för du har ett hjärta av guld, fast du gör allt för att dölja det.

Morbror David såg på fru Bjölling med en så underlig blick, att Kirsten blev helt förvånad. Hans ögon lyste plötsligt upp med ett så varmt skimmer, att det gjorde dem både unga och vackra. Morbror David måtte vara väldigt förtjust i fru Bjölling, trots att de käblade så där.

Jörn hade slutligen fått träffa fru Gina Blom. Han kom leende tillbaka och sade att ett så argsint fruntimmer hade han sällan råkat på. Hon begärde att Kirsten skulle komma hem på eviga minuten, men då hade Jörn svarat att det var alldeles uteslutet, emedan morbröderna inte tillät att hon reste.

— Men det jag tror hon blev allra ondast över var att bilen gått sönder och stod på ett främmande ställe, fortsatte han leende. Jag sade att jag skulle komma tillbaka med den i fullgott skick innan slutet av veckan, och då lugnade hon sig litet. Och så sade jag att ni, fröken Kirsten, skulle vänta här tills er far kommer hem. Hon blev jämförelsevis lugn till sist men klagade förstas över att hon inte fått en blund på hela natten.

— Jag är säker på att hon sovit som en gris, sade

Kirsten föraktligt. Hon är naturligtvis hänryckt över att hon är mig kvitt och att hon nu verkligen har orsak till att svärta ned mig för far. Men o, så bussiga ni varit mot mig allesammans. Om jag inte blivit så bra hjälpt, så hade jag väl ännu suttit och gråtit i den förstörda bilen.

Kirsten andades ut. Usch, så otäckt det var att visa sig så sentimental, men något måste hon säga.

Morbror Claus log mot henne. Det var väl första gången någon sagt att han var bussig, men så hade han ju också varit den första att stödja henne.

Då Kirsten och Jörn efter middagen gingo ner i trädgården och de gamla sutto på verandan vid kaffet, hördes fru Bjöllings röst ned till dem.

— Naturligtvis blev barnet bortskämt under den tid hon och hennes far var ensamma och att det också är en del jalousi från Kirstens sida är förklarligt nog. Men om denna Gina hade varit en fin och bra människa, så hade förhållandet blivit ett helt annat. Det går för sig att vinna ett barn så fullständigt, att det glömmer att man inte är dess rätta mor, det vet jag bättre än andra.

Kirsten stannade och såg på Jörn. De kunde inte ses från verandan, då de just stodo bakom den höga syrénhäcken.

— Bortskämd — och jalu! Tänk, så gamla människor kan hitta på. Gina är ett troll, hon, och det är hela hemligheten. Om jag hade varit snäll som

en ängel, så hade hon i alla fall funnit på något att anmärka.

— Men jag tror inte ni just varit någon ängel, sade Jörn.

— Det har jag naturligtvis inte varit. Änglar är förresten väldigt tråkiga. Men om hon bara inte gått bakvägar och dukat upp lögnen för far, så hade jag aldrig blivit så rasande på henne.

— Och om ni inte hade gjort narr av henne och förgäret er var gång ni såg att er far tyckte om henne och varit generad över henne inför era vänner, ja, så hade mycket varit annorlunda.

— Hur i all världen kan ni veta allt detta?

— Å, jag har bara förstått det. Är det inte sant det där med vännerna?

— Jo, det är det. Förr kallade de mig alltid för »Blomman», men de senare åren blev det i stället »Isblomman», för de tyckte jag hade blivit så kall och otrevlig. Det var nog sant, men det var Ginas fel. Det var inte roligt att de skulle märka hurudan hon egentligen var.

— Och så blev det hela så illa som det kunde bli, därför att ingen av er ville försöka något bättre.

— Jag börjar verkligen att tro att ni är en ädel man, sade Kirsten ironiskt.

— Nej då, jag är bara så förståndig att jag tycker att man i alla livets förhållanden ska försöka göra

det bästa möjliga av allting, i synnerhet om det är svårt redan från början.

Kirsten teg förargat, hon hade ingenting att svara. Tänk, här gick denne Jörn Bjölling och formligen predikade moral för henne och sade att hon inte hade uppfört sig riktigt mot Gina. Hon hade tyckt så väldigt bra om honom förut, men tog han nu den där kattans parti, så kunde han lita på att hon inte skulle titta åt honom en gång. Och så fru Bjölling — som först hade försvarat henne som en tiger och nu kom med detta pratet om att hon var bortskämd och jalu. Nu tycktes allt ha kommit i så goda gängor, men sannerligen började det inte bli nedrigt igen.

FJÄRDE KAPITLET.

Ju mer Kirsten lärde känna morbror David, dess bättre tyckte hon om honom. Naturligtvis var han tröttsam med sin oändliga omständlighet, och man måste riktigt bemanna sig med tålmod, i synnerhet när han började med utläggningar om tidens omoral. Precis som om han hade sett något vidare till den här uppe på Höjenhall. Han hade läst sig till den, och när det gällde ungdomen och vad den sade och gjorde, så hittade folk ju på de otroligaste saker. Men båda morbröderna voro ju så hjärtans snälla och så ivriga att hon skulle ha det bra, att det var alldeles omöjligt att inte försöka vara sådan som hon trodde de tyckte om.

Det var också så skönt och lugnt här, man behövde inte ständigt och jämt tänka på att försvara sig. Inte vara ovän med någon och slippa utläsa onda antydningar i det som blev sagt. Å, det var en vila och en trygghet som var alldeles härlig.

Stine, som Kirsten i början varit ganska rädd för, visade sig vara reell och lätt att komma överens med, i synnerhet när hon upptäckte att Kirsten mer än gärna ville ha något att göra. Litet motsträvig var hon ju i början, ty hon hade ett sätt att aldrig vara nöjd med det arbete andra utförde, men Kirsten tog

hennes rättelser med lugn, för trots allt var hon hövlig mot henne, vilket hon långt ifrån var mot de tjänare hon hade under sig.

Att hon kunde komma med hatt och käpp till morbror Claus och säga med bestämd ton:

— Nu ska kandidaten ta sig en promenad, var inte så underligt, ty morbror Claus hade visst inte kommit utom dörren, om inte Stine passat på. Hon begärde också att de skulle lägga sig klockan tio på aftonen, för hon vågade inte lita på någon annan att stänga dörrarna. Morbröderna funno sig vackert däri, och då kunde ju inte Kirsten protestera. Förargligt var det många gånger att behöva krypa till kojs de ljusa sommaraftnarna, men sedan hon funnit en låda med utklippta följetånger på vinden, blev det inte längre så svårt.

Men en dag hade det så när gått galet. Kirsten kom ned till frukostbordet klädd i sin sportsdräkt, och den bestod förstås som alla andra sportsdräkter av byxor och en pullover. Båda morbröderna sågo strängt på henne när hon kom in, men det kunde aldrig falla henne in att det berodde på byxorna. Hennes första tanke var att det kommit ett tråkigt brev från far. Frukosten åts under den djupaste tystnad, ty det var de gamla herrarnas princip att inga obehagligheter skulle dryftas vid måltiderna.

— Jag tänker följa med gårdsdrängen Hans upp till utmarken och leta efter ungfålen, sade Kirsten.

— Hm, jasnå, kom det till svar.

— Jag vill så gärna röra på mig litet, förstår ni.

Intet svar.

— Man blir stel i benen av att sitta så mol stilla, fortsatte Kirsten.

— Du kunde ju ta dig en tur ned till älven, sade morbror Claus.

— Pyttsan, det är väl ingenting. Nej, jag vill bli grundligt trött i alla lemmar. Jag har talat med Hans och fått honom att vänta.

— Tack för maten, sade morbror David och reste sig hastigt. Och därmed gingo de alla tre in i gröna rummet.

— Kanske det gick an att be Jörn Bjölling följa med? framkastade Kirsten.

Kirsten förstod att det var något i vägen, men hon kunde inte begripa vad det var. Kanske de inte tyckte om att hon drog i väg med Hans. Men ett tryggare sällskap än den gamla skråtobaksdoftande gubben kunde hon väl inte få. Naturligtvis vore det oändligt mycket roligare om Bjölling följde med. — Jag kunde ju telefonera och fråga honom, tillade hon.

Morbror David vände sig mot henne.

— På min tid passade det inte att en ung dam föreslog en herre något sådant. Initiativet fick lov att komma från den manliga parten.

Kirsten stod och gapade. Hon förstod inte vad han menade.

— Det beror väl på vem som hittar på det, sade hon. Jörn Bjölling kan ju inte veta något om att ungfålen har gått bort sig.

— Du förstår inte vad jag menar, barn, men det får väl tillskrivas din ungdom. En ung flicka bör inte visa sig så ivrig att vara tillsammans med en ung man.

— Men varför i all världen? Om han är hygglig och hon tycker om honom, är det väl inte märkvärdigare att ringa till en herre än till en dam. Men jag kan mycket bra låta bli. Han predikar förresten litet för mycket, Jörn Bjölling.

Morbror Claus såg upp.

— Predikar? sade han frågande.

— Ja, du vet, så där att man bör vara så och så utmärkt. Vi vet nog allesammans hur vi borde vara, men det är bara så svårt att uppföra sig rätt, till exempel att komma ihåg det när man blir ond. Men adjöss, nu drar jag i väg med Hans.

Farbror David blev litet röd i ansiktet och trippade nervöst omkring.

— Hör på, min vän, sade han plötsligt med bestämd ton: Varken din morbror Claus eller jag tycker om att se dig gå omkring i en sådan där kostym. Kirsten såg nedåt sig själv.

— Vad? I sportsdräkt? Vad är det för fel med den då?

Hon var verkligen förvånad, för denna dräkten var ny och till och med köpt färdig, så den kunde omöjligt se hemmagjord ut.

— Man går inte i benkläder här i Blådalen. Det var morbror Claus, som försökte hjälpa henne.

Kirsten måste sätta sig, så skrattade hon.

— Ja men det gör ni ju själva. Du morbror Claus har väl byxor på dig.

Morbror Claus såg förargad ut.

— Tala inte oanständigt, barn. Jag menar naturligtvis att inga kvinnspersoner går i benkläder.

— Jo för all del, alla har byxor på sig under, skrattade Kirsten.

Morbror Claus kunde inte få fram ett ord, så förargad var han.

— Ingen som gör anspråk på att kallas dam, spacerar omkring i karlkläder, inföll morbror David.

— Jaså, inte det? Tror du inte att till exempel fru Guldal går i byxor, när hon kommer hit upp och går på jakt med sin man? Det har du själv talat om att hon gör och att hon är så skicklig att skjuta. Tror du att hon drar på sig de besvärliga kjolarna? Ånej, det kan du vara lugn för att hon inte gör.

— I den händelse att hon begagnar detta plagg är hon uppe på fjället där ingen ser henne, och därtill är hon tillsammans med sin man.

— Man kan alltså inte gå i byxor om man inte har någon man. Men vad säger du då om strandpyjamas? Det är ett slags byxor det också. Alla damer har sådana när de är vid havet.

— Jag vet inte vad det är för slag och har aldrig hört något kallas med ett så konstigt namn. Du får komma ihåg att du inte längre är ett barn, du börjar att bli stor, och då får du uppföra dig och klä dig som stora människor gör. Du får gärna gå med Hans, men du gör morbror Claus och mig en glädje, om du vill ta anständiga kläder på dig. För övrigt är jag inte så säker på att en ung flicka i din ålder tål vid en så ansträngande marsch, som den du måste göra i sällskap med Hans.

— Nej, sade Kirsten förargat, nu har jag förlorat lusten att gå.

Och därmed försvann hon ut genom dörren, som hon slog igen med en smäll. Hon stannade emellertid utanför. Usch, att hon hade smällt igen dörren så där. Det var ju så som Gina brukade göra, när hon riktigt skulle visa att hon var ond, och då var det säkert mycket simpelt.

Hon öppnade dörren och stack in huvudet sägande:

— Förlåt att jag kom till att smälla igen dörren så hårt. Det var inte meningen.

De två gamla herrarna sågo förvånat på varandra.

— Det blir visst ett ganska styvt arbete för oss att bibringa Kirsten de enklaste begrepp om gott

uppförande. Hennes uppfostran är i hög grad försummad, tack vare den tarvliga kvinnan hennes far har gift sig med. Har du ett gott förslag att komma med, Claus?

David Clemens hade hela sitt liv frågat sin bror om hans mening men sällan hört på den. De råd han kom med voro oftast av den beskaffenhet att de ej kunde följas.

— Kanske vi borde ta hit en uppfostrarinna åt henne, sade han långsamt.

— Min kära Claus, jag ber dig att du tänker dig för litet. Vad skulle resultatet bli av ett så oöverlagt steg? Jo, för det första att vi fick ännu ett kvinnfolk i huset, och därefter, vem kan garantera att inte hon också är uppfylld av moderna idéer. Och sedan är det Stine, som säkert skulle sätta sig emot det.

— Men vad vill du då göra? Detta problem överstiger visst både dina och mina krafter.

— Jag vet ingen annan råd än att fråga Lena Björling till råds.

Claus Clemens sade ingenting. Han hade för stor respekt för sin äldre bror, men han tänkte i sitt stilla sinne att det var underligt att David skulle tala om saker med honom eller fråga honom till råds, när han alltid slutade med att rådgöra med Lena och rätta sig efter henne.

Kirsten satt uppe i sitt rum. Hon hade tagit på

sig en klänning. Sådana gamla märkvärdiga fornlämningar de båda farbröderna voro. Tänka sig att icke tåla se henne i sportsdräkt. Bara det nu inte slutade med att de inte ville ha henne här på Höjenhall. Roligt var här inte, det skall alla veta, men här var så skönt och lugnt, eller hade varit det. Men skulle nu också de börja kritisera henne, så blev det slut med trevnaden och lugnet här också.

Nej, det måste vara något fel med henne själv, eftersom ingen kunde tycka om henne. Far var väl också ond på henne nu. Gina hade nog brett på och framställt det hela så illa som möjligt. Hon hade inte skrivit, för hon kunde just inte skriva, men muntligen var hon så mycket flinkare. Nu hade väl far kommit hem, så hon snart kunde vänta brev från honom. Bara han inte kom resande själv hitupp. Lyckligtvis hade bilen återkommit i gott skick. Jörn Bjölling hade själv varit och hämtat den och fört den tillbaka. Det var väldigt snällt gjort av en främmande herre. Gina hade varit honungssöt, nåja, hon tyckte om unga herrar och gjorde sig alltid till för dem. Det skulle vara roligt att veta vad hon egentligen hade sagt om henne, men Bjölling hade inte velat ut med det. Gina hade nog inte sparat henne.

Hon måste laga att hon fick veta vad Bjölling hade betalt för bilen, så att hon kunde be far sända honom pengarna. Men han kanske bara blev förargad.

Om hon skulle tala med morbror David, för det gick ju inte an att vara skyldig Bjölling dessa pengar. Hon tordes i alla fall inte tala om det nu, utan fick vänta tills morbröderna blevo goda igen. Förresten, vem vet om det inte vore det finurligaste att gå vägen om Stine? — En sådan bilreparation var väl ganska dyr. Hu då, att hon skulle ha skuld också, som hon till på köpet inte kunde betala.

Tårarna började långsamt att trilla nedför kinderna.

Nej, detta var för tokigt. Satt hon inte här och lipade som en barnunge. Tänk att det var hon som var så blödig. Hon torkade bort tårarna och bet ihop tänderna. Sannerligen om någon skulle få se att hon hade gråtit och kanske komma och vilja trösta henne. Tack, hon behövde ingen tröst. Hon skulle nog reda sig själv som hon alltid hade gjort.

Bäst att gå ned och vara precis som vanligt och göra som Per brukade säga: Man skall alltid visa världen ett glatt ansikte och behålla sina sorger för sig själv.

Högt vislande vandrade hon nedför trappan utan att ana att morbröderna huvudskakande sågo på varandra vid ljudet av visslingen.

FEMTE KAPITLET.

En förmiddag ett par dagar senare såg Kirsten till sin förvåning att den gammalmodiga korgtrillan, förspänd med Svarten, höll framför porten.

Morbröderna kunde inte tåla bilar och vågade ej anförtro sina liv åt ett så nymodigt och farligt instrument.

— Ska vi ut och åka? ropade Kirsten förtjust. Till och med den minsta omväxling var välkommen, om den också var i form av den gamla trillan.

— Ja — hm — jag menar nej, stammade morbror Claus och såg sig hjälplöst om efter sin bror, som alltid klädde sig långsamt.

— Varför står trillan här, om vi inte skall åka ut? Vart ska vi åka, morbror Claus?

— Visste jag inte det, att jag hade glömt något i alla fall, sade morbror Claus och försvann genom dörren.

— Så konstigt, tänkte Kirsten. Jag undrar varför han inte ville säga varthän han skulle.

Morbror Claus hade varit hos Stine efter hjälp och kom nu insmygande efter henne.

— Nej, är du här! Jag har sett efter dig hela dan, sade Stine så lent som smör, att Kirstens misstan-
kar genast blevo väckta. — Du får vara så snäll och

hjälpa mig baka småbröd i dag. Kandidaten ska ett tag till Rud, och då tänkte jag passa på och begagna tiden.

Kirsten blev lång i synen. Varför fick inte hon följa med till Rud?

— Är det bara ni som är bjudna? frågade hon och såg rätt på morbror Claus för att få honom att svara, men åter var det Stine som kom till undsättning.

— Bjudna? sade hon. Kandidaterna brukar resa dit en gång i månaden. Gubbarna vill helst vara ensamma, förstår du, tillade hon och blinkade till Kirsten. Dom pratar bara om gamla tider, och det kan väl inte vara något roligt för dig att sitta och höra på.

Kirsten sade inte något men besviken var hon. Jörn var ju där, och kunde han höra på, så kunde väl hon det också. Nej, hon var överflödig överallt. Det var ingen som verkligen brydde sig om henne.

Nu kom morbror David intrippande, sirlig och elegant som alltid. Han blev tydligen nervös när han fick se henne.

— Morbror Claus och jag har tänkt att fara till Rud i dag — började han.

— Jag hör det, svarade Kirsten lugnt. Hälsa så mycket från mig då — — — Jag ska hjälpa Stine att baka.

När de inte ville ha henne med, så skulle de i alla fall inte märka något på henne.

Plötsligt sade hon:

— Morbror David, Jörn Bjölling har lagt ut litet pengar för mig, jag vet inte hur mycket det är, men här har jag tio kronor. Vill du vara snäll och ge honom detta, så kan jag betala resten senare, när jag har skrivit till far. Jag har inte mer, förstår du. Hon räckte honom pengarna.

— Nej, nej, barn, behåll du dina pengar. Jag skall betala honom det han lagt ut. Nej, jag vill inte ha dem.

— Tack ska du ha. Du ska snart få igen dem. Jag tycker det är så tråkigt att vara skyldig pengar till främmande.

Morbror David nickade förstående.

Kirsten gick in i matsalen och ställde sig bakom gardinen i det öppna fönstret för att se på avresan som var mycket omständlig. Stine var ute med schalar och filter och svepte noga om de båda gamla herrarna, fastän det var stekande hett.

— Hörde du det, Claus? kunde hon höra morbror David säga. Barnet är åtminstone ordentligt i penningaffärer. Det är då ett gott tecken — en mycket god egenskap. Man skulle annars inte tro att det hörde till den moderna uppfostran att bekymra sig om skulder.

Slutligen körde de då i väg. Kirsten stod kvar och tänkte över det hon hade hört. Vad i all världen menade han med det? Tyckte de att hon var

så till den grad hopplös, att de blevo glada när de upptäckte hos henne en så självklar sak, som att hon ville betala tillbaka det hon faktiskt var skyldig. Nå, hon fick inte ta det så högtidligt. De voro ju ett par så urgamla och konstiga gubbar, som naturligtvis inte kunde låta bli att hacka på alla som voro unga — liksom alla andra gjorde.

— Varför fick jag inte fara med till Rud, Stine? frågade Kirsten då hon stod i köket och vispade äggen till bakningen.

— Hur ska jag kunna veta det? Så vitt det inte var för att dom ville prata med fru Bjölling om dig.

— Vad menar du med det?

— Ackurat det jag säger, förstås. Du ska veta att när det är något, som dom inte kan klara, så ger dom sig av direkt till henne, Lena Bjölling. Ibland blir det rakt för mycket. Förra månaden kom prästfrun hit och ville ha ett bidrag till en ny altarduk. Tror du inte dom måste sta och höra hur mycket fru Lena gav. Jag kunde väl lika bra sagt det, jag.

— Men vad är det nu de skall rådgöra med henne om?

— Ska jag säga vad jag tror, så är det nog så, att dom spekulerar på att få henne Lena till att överta dig.

— Vad är det du säger? Är de redan leda på att ha mig här?

— Nej då. Men jag tror att dom tycker det är ett så stort ansvar. Dom är inte vana vid ungdom, ser du. Och han David tror visst att Lena kan reda upp allt mellan himmel och jord. En skulle nästan tro att det inte fanns några andra människor, som hade förstånd här i världen än hon Lena. Men hur står du och sölar?

Kirsten hade tagit det som var kvar i fatet av äggsmeten med fingret och slickade av det.

— Tror du fru Bjölling vill ha mig hos sig då?

— Ja, det är inte gott att säga.

— Säg vad du tror du, sade Kirsten nyfiket.

Stine vispade grädden både länge och väl, innan hon svarade:

— Hon vill gärna tjäna pengar, Lena, och det är inte så gott att reda sig på Rud nu. Dom lär inte ha kontanter har jag hört. Skulle du gärna vilja komma dit?

— Ja, det ville jag. Jag skall säga dig, Stine, att här är det egentligen bara du som tycker om mig, men på Rud är det kanske två, både fru Bjölling och Jörn.

— Nej, nu skojar du bara. Tycker om dig! Det måtte du väl veta att morbröderna tycker om dig. Det är bara det att de är vana och gå här och stulta och bara tänka på sig själva. Men jag tycker det vore riktigt tråkigt om du skulle resa från oss.

Kirsten hade fått något att grubbla över. Tänk

om hon kunde få bo hos den snälla fru Bjölling. Vad skulle väl far säga om det? Och Gina? Ja, hon skulle nog strax hitta på att de inte kunde stå ut med henne här på Höjenhall och hellre betalade än behöva ha henne boende hos sig. Men var det inte just så som det förhöll sig? Om det bara funnes någon hon kunde fråga vad det var för fel med henne. Kanske fru Bjölling ville säga henne det.

Och skulle det betalas för henne på Rud, så måste väl far göra det. Det gick ju inte an att morbröderna gjorde det. Far gjorde det nog, men då fick Gina veta det.

Kakorna voro färdiga, klockan var nästan nio, och klockan nio hade morbröderna sagt att de skulle vara hemma.

Kirsten gick från det ena fönstret till det andra och såg nedåt vägen. Nu borde de väl snart vara här. Hon var i sådan spänning att hon omöjligt kunde sitta stilla.

Slutligen såg hon vagnen långt nere i lindallén.

— Om de har kommit till telefonstolpen, innan jag har räknat till trettio, så kommer jag till Rud, tänkte Kirsten, i det hon slöt ögonen och började räkna. Men då hon var färdig och såg upp, hade de inte på långt när kommit så långt. Det blir inget av, tänkte hon missmodigt, men innerst inne var det ett litet hopp att den där räkningen inte var något att rätta sig efter. Att inte Hans kunde piska

på den gamla tjocka hästen ett tag. De kröpo ju uppför allén som om de tänkte komma hem i morgon.

Äntligen höllo de framför porten. Kirsten flög ut och var hjälpsam på alla sätt. Hon löste upp deras schalar och filter och hjälpte dem ur vagnen, och morbröderna voro helt förvånade över en sådan hjälpsamhet.

— Har ni haft trevligt? Vad sa fru Bjölling?

Morbror David stannade mitt i dörren.

Han började på ett längre föredrag om hur angenämt det alltid var på Rud och hur Lena alltid gjorde det hemtrevligt omkring sig.

Det riktigt kliade i fingrarna på Kirsten att få puffa in honom genom dörren. Lyckligtvis kom morbror Claus uppför trappan, och äntligen drogo sig båda två in i förstugan.

— Har ni inga hälsningar till mig? frågade Kirsten.

— Jo visst. Morbror David drog långsamt och betänkligt av sig handskarna. Vi skulle hälsa dig så mycket.

Mer blev det inte. Det var så man kunde bli galen!

— Har ni då inte något nytt att berätta? Kirsten höll på att spricka av otålighet.

— Stine, kom in med teet, är du snäll, ropade morbror Claus ut genom dörren.

— Om morbror David först får av sig överrocken, kommer jag till Rud. Hinner morbror Claus först, kommer jag inte dit, tänkte Kirsten.

Morbror David blev först färdig, hurra!

Och nu kom Stine in med te och havrekäx.

— Berätta litet från Rud. Kirsten riktigt darrade av spänning.

— Vi fick härlig mat, sade morbror Claus. Lena har alltid god och vällagad mat. Det var — — —

— Ja men det har vi också, avbröt Kirsten.

— Te är en underbar dryck, sade morbror David och satte koppen från sig. Man blir så förstig av Lenas mat, den är alltid så starkt kryddad.

Kirsten suckade förtvivlat.

— Är det alls ingenting nytt då?

— Äjo. Morbror David valde omsorgsfullt ut en havrekäx, som det inte var för mycket smör på. Vi kommer med den nyheten att fru Bjölling frågar om du har lust att besöka henne på ett par dagar till att börja med?

— O ja, förfärligt gärna! Kirsten försökte att vara så lugn som det bara var henne möjligt. Helst hade hon velat hoppa omkring på golvet av glädje.

— Din far kan väl inte ha något att invända där-
emot?

— Det struntar vi i, sade Kirsten hastigt. När ska jag fara?

— Du måste uttrycka dig mera hyfsat, barn. Vi talade om det, Claus och jag, att besöket borde uppskjutas, tills vi inhämtat din fars tillåtelse. Bjöllings är fullständigt främmande för din far, men om vi ger dem vår bästa rekommendation, så tror jag nog — — —

— Du kan väl förstå, morbror David, att för far smäller det lika högt om jag är här hos er eller på Rud, avbröt Kirsten hastigt.

— För det första skall du aldrig avbryta, när du talar med någon som är äldre än du själy, och för det andra är »smäller lika högt» inte ett uttryck som en ung dam använder, och för det tredje kan vi inte så där utan vidare nonchalera din far. Det är väl ändå han som bestämmer över dig.

— Men du får vara snäll och inte framställa det som om jag så förfärligt gärna ville till Rud, för om Gina snusar upp det, gör hon allt vad hon kan för att han ska säga nej. Men, morbror David, kan vi inte göra så att jag reser strax, och så skriver du till far, och om han inte tycker om det, så får jag väl fara tillbaka igen, och då är det inget att göra åt den saken.

Morbror David teg en stund innan han svarade. Denna unga flickas språk tog på hans nerver, och det vore skönt att komma tillbaka i sina gamla gängor.

— Vet du vad du ska säga, morbror David, jo att jag har flyttat ditupp för att lära hushåll, för om du bara säger att jag rest dit, så kommer Gina strax att hitta på att ni inte kunde stå ut med mig längre här i huset. Förresten är ni kanske glada att bli av med mig, men det är inte Stine.

Morbror David flyttade oroligt på sig.

— Kära barn, hur kan du säga något sådant? Varken morbror Claus eller jag har väl yttrat något, som kan ge dig orsak till ett sådant uttalande.

— Du tar allt så förbaskat högtidligt, morbror David. Båda de gamla hoppade formligen till där de sutto, och Kirsten kunde aldrig ha använt ett lyckligare ord än »förbaskat». Det gjorde fullkomligt slut på morbror Davids betänkligheter.

— Jag tror det är det bästa att du så snart som möjligt kommer under Lenas uppsikt, sade han bestämt.

— Å, du är väl en bussig prick, morbror David, utbrast Kirsten förtjust. Men morbror David såg inte alls smickrad ut över att vara en prick.

— Ja ja, sade han och reste sig, så far du dit upp i morgon, och jag skriver till din far och förklarar saken så gott jag kan. Han sade ingenting om att han egentligen var ganska snopen över att hon så gärna ville lämna Höjenhall och sina båda morbröder. Märkvärdigt att Lena så mycket bättre än han skulle kunna vara i kontakt med ungdomen, hon

var ju inte mer än ett par år yngre. Men hon hade haft Jörn, och det underliga var, att nu för tiden var det nästan som om de unga uppfostrade de äldre och inte tvärtom.

Att sova en sådan härlig sommarnatt, när man var så glad som hon var, nej, det var alldeles uteslutet. Men att packa sin lilla kappsäck, det kunde hon göra, så att den var färdig och hon kunde resa så snart som morbror David, den sölkorven, kunde komma sig för att telefonera till Rud. Om bara inte morbröderna voro sådana att de hörde det minsta ljud i huset, så hade hon kunnat smyga sig ned till telefonen och bett Jörn hämta henne med bilen, så hon sluppit krypa fram utefter landsvägen i den gamla trillan efter den tjocka hästen. Men morbröderna både hörde och kunde lukta sig till allt, så i den vägen var det inte något fel med dem.

En kväll hade hon rökt en enda oskyldig cigarrett, och sannerligen hade de inte hostat följande morgon och sagt att tobakslukt lade sig alltid så tungt på bröstet på dem. Och en annan gång då hon smugit sig ned till biblioteket för att byta den bok hon slutat, så hade de förstås hört det också och nästa dag sagt att de fordrade absolut ro efter klockan tio om aftonen. Nej, sådana gamla griniga ungarlar voro hemskt tråkiga och svåra att göra till lags.

Men i morgon skulle hon få komma till Rud, till fru Bjölling och Jörn!

Hon blev plötsligt sittande med den ena strumpan i handen, slagen av en förfärlig tanke: Bara de nu inte tröttnade på henne på Rud också när hon varit där en tid. Vart i all världen skulle hon då ta vägen?

SJÄTTE KAPITLET.

Äntligen hade det kommit brev från far, men ett, som sannerligen var ganska strävt. Far var helt enkelt rasande. Gudskelov att hon var så långt borta! Det var inte så farligt att få bannor i brev. Far skrev naturligtvis att »Ginny» bara ville henne väl och alltid visat henne ett otroligt överseende. Ja visst! Stackars förblindade far! Men nu hoppades han att hon där borta bland främmande skulle lära att sätta värde på sitt hem. Det var inte alltid så lätt att vara bland främmande, och detta var kanske de bästa lärpengar hon kunde få. Han var mycket ond för att hon hade vågat ta bilen. Kirsten kunde faktiskt läsa Ginas predikningar mellan raderna. Pengar skickade han samma dag, och naturligtvis skulle han betala för henne, men han hade samtidigt skrivit till hennes morbror och sagt att om de blevo missnöjda med henne, skulle de bara skicka henne hem igen.

Kirsten blev så förargad över brevet, att hon lovade sig själv att aldrig mer skriva till sin far. När han föredrog Gina framför henne, kunde han ha det som han valt.

Fru Bjölling såg nog att det var något som fattades henne, men hon ville inte fråga. En ung flicka

med så svårt lynne som Kirsten tydligen hade, fick komma av sig själv, om hon ville anförtro sig åt henne. Hon förstod att hennes trumpna min kom av brevet hon fått samma morgon, och stackars barn, det var väl en ordentlig moralpredikan hon fått, och det förtjänade hon nog också. Det går inte an att rymma från sitt hem, om förhållandena äro aldrig så olidliga.

Redan första dagen satte fru Bjölling henne i arbete.

— Först och främst säger vi alla du till varandra. Du och Jörn också, sade hon till Kirsten. Vi betraktar dig nu som om du vore dotter här i huset, och så får du ta i som om det gällde din egen gård, annars kan du inte arbeta på rätta sättet.

Kirsten var mer än villig. Hon låg i och sprang hela dagen från det ena till det andra, så som fru Bjölling sade att hon skulle göra, och på kvällen var hon så trött i sina ben, att hon var glad att få lägga sig klockan tio. Det var aldrig fråga om att läsa på sängen, för hon somnade genast hon lagt sig. Det var knappt att hon hann tänka på hur långa aftnarna hade varit på Höjenhall, förrän hon somnade.

Naturligtvis var det roligt att visa fru Bjölling att hon dugde till något, hon också, och inte minst för Jörns skull tog hon i av alla krafter, för han hade retat henne med att en så fin stadsfröken omöjligen

kunde hålla ut så som de voro vana att göra på landet.

Men den som blev förvånad, då han kom in till frukostbordet klockan sex på morgonen och såg Kirsten sitta där bredvid hans mor, det var Jörn.

— Men hur i all världen bar du dig åt för att komma upp så tidigt, Kirsten? frågade han.

— Å pytt, det är väl ingenting, svarade Kirsten överlägset. Om man bara föresätter sig att vakna tidigt, så vaknar man. Hon teg med att hon fått kokerskan till att väcka henne.

Men det som Kirsten aldrig kunde upphöra att förvåna sig över var det goda förhållande som rådde mellan Jörn och hans styvmor. De talade med varandra som två goda vänner. Aldrig förekom det att de grälade eller käbblade. Och om de ej voro ense om en sak, talade de lugnt därom, tills den ena eller andra gav sig. Kirsten hade nu varit där över en månad, men ännu hade hon inte hört ett ont eller häftigt ord växlas mellan dem.

— Jag kan inte förstå, mor, att du låter Kirsten delta i allting här på gården, sade Jörn en dag till sin mor. En stadsflicka har väl ingen nytta av att vara med i mejeriet. I staden ser de knappt en liter mjölk om dagen.

— Jag skall lära allting, sade Kirsten ivrigt. Kom ihåg att din mor sagt att jag skall lära mig allt som rör arbetet på en lantgård.

— Men vad ska det tjäna till?

— Ä, sade fru Bjölling långsamt, det kan aldrig skada henne. Kirsten kommer sannolikt en dag att ärva Höjenhall, och då är det gott att förstå sig på hur det skall gå till vid skötseln av en gård.

Kirsten satt som fallen från skyarna.

— Vad är det du säger? Skulle jag komma att få ärva Höjenhall?

— Ja, vem skulle annars göra det? Det kunde ju hända förstås, att de gamla herrarna finge den idén att testamentera den till kommunen, men därtill är de alltför slätkära. Du är väl den närmaste släkting de har?

— Jo, jag är visst det. Min mormor var deras enda syster. Men du store, det har då aldrig fallit mig in, inte ens i drömmen. Tror du det verkligen? frågade hon förvånat.

Jörn hade suttit och sett på Kirsten.

— Jaså, du är en rik arvtagerska, du Kirsten. Vi får väl behandla dig lite mer högtidligt då, skratade han.

— O nej, snälla ni, gör inte det. Jag vill så förfärligt gärna vara här på samma sätt som jag varit hittills. Och dessutom är det ju inte alldeles säkert. Tänk om du ansträngde dig med att vara väldigt artig mot mig, och jag sedan inte ärvde ett enda dugg, då skulle du allt förarga dig ordentligt.

Men denna nya upplysning åstadkom en stor för-

ändring hos Kirsten. Hon drömde i stillhet om allt det märkliga hon skulle göra när hon blev rik. Först och främst skulle hon ge fru Bjölling så mycket pengar hon behövde för att betala den skuld, som Kirsten förstod plågade henne, och så skulle hon ge kokerskan nya löständer, för det önskade hon sig. Och mejerskan skulle få det lilla torpet uppe i backen, så hon kunde gifta sig med handelsbiträdet, och far — ja, vad skulle han få? En ny bil kanske, så behövde han inte förarga sig över att hon hade tagit den gamla. Och Gina, den kattan, nej, hon skulle sannerligen inte få ett enda dugg. Bevare oss väl, så rasande hon skulle bli. Far skulle hon bjuda till Höjenhall, men Gina ville hon rakt inte se där. Åjo förresten, hon fick lov att komma dit en gång, så att hon finge se vilken vacker egendom det var, annars gick hon nog och sade att Höjenhall var en vanlig bondgård. Och Jörn, vad skulle hon väl hitta på att ge honom? Nej, hon kunde inte hitta på något. Hon måste fråga fru Bjölling, det var så roligt att gå och tänka på allt detta. Och Nilsine, som var utepiga, hon skulle få resa en tur in till staden, för det var hennes högsta önskan.

Det var bara en på trakten där uppe som inte skulle få ett grand, och det var dottern till länsmannen. Kirsten kunde inte fördra Gudbjörg Folum. Hon kunde inte begripa varför hon inte kunde tycka om henne, för hon var alltid så vänlig, ja,

alltför vänlig. Hon gjorde sig så till för herrskapet på Rud, att det var riktigt äckligt att se det. Hon hade ju pengar själv förresten, så hon behövde inte få något. Fru Bjölling hade sagt att den som gifter sig med Gudbjörg, behövde aldrig sörja för sin utkomst. Han hade nog till döddagar.

Emellertid hade det blivit litet gladare på Rud, ty allt tydde på ett fin-fint år. Solen sken dag efter dag, och det växte så, att Jörn påstod man kunde höra det.

— Bara vädret håller sig tills säden är under tak, sade fru Bjölling. Vi behöver sannerligen de pengarna.

Men de förtjänade inga pengar på den säden, för knappt hade de fått in höet, förrän det började regna, och det regnade som om det aldrig mer ville höra upp. Säden stod där omogen och rutnade på roten. Och nu var det inte just någon glädje på Rud.

För var dag sade fru Bjölling:

— Jag tror sannerligen det är litet ljusare i dag. Men det hjälpte inte en smul att hon sade så där, ty en stund efter öste det ner igen.

En dag när Kirsten satt i matsalen och skar bönor, hörde hon Jörn, som stod i det andra rummet och såg ut i regnet, säga till sin mor:

— Nu vet jag ingen annan råd, mor, än att del måste bära rakt till Gudbjörg Follum, om vi ska kunna rädda gården här.

— Ja, det måste du bestämma själv, min gosse. Jag säger inte ett ord varken från eller till. Du vet själv hur mycket egendomen är värd för dig.

Kirsten satt alldeles förfärad. Detta betydde väl att Jörn ville gifta sig med den äckliga Gudbjörg. Ville han verkligen sälja sig till henne för gårdens skull! Det hade hon verkligen inte trott om Jörn.

Kirsten hade levat sig så in i allt hon skulle göra, när hon en gång fick pengar, att hon tyckte att hon var den närmaste att hjälpa, men hon hade ju inte något att hjälpa med. Hon funderade fram och tillbaka och fann så att den enda som kunde hjälpa var morbror David. Om hon bara kunde träffa Jörn ensam, skulle hon tala med honom om det. Det var lättare att tala med honom än med fru Bjölling.

Äntligen gick Jörn in på kontoret och fru Bjölling blev kallad ut till köket. Som en pil flög Kirsten genom rummet ut i förstugan och knackade på.

Hon öppnade dörren och steg in. Jörn satt med sina räkenskaper och såg upp när hon kom in.

O, vad det var svårt att komma fram med det. Hon var så rädd att han skulle bli ond för att hon blandade sig i detta.

— Du Jörn, sade hon hastigt — bäst att gå rakt på sak. Jag förstår att ni har det svårt med pengar nu för tiden.

Han log bittert.

— Ja, det ska gudarna veta.

— Varför ber ni inte morbror David att hjälpa er? Du vet väl att han gör det med glädje.

— Ånej, Kirsten, när det gäller pengar håller sällan den bästa vänskap. Dessutom har vi inget att lämna som säkerhet. Vår egendom är så hårt belånad, att det inte går an att låna något mer på den, om du kan förstå vad jag menar.

Kirsten gled ned på en stol mitt framför honom.

— Kära du, så dum är jag väl inte. Men Jörn, du sade en gång för länge sedan att Höjenhall inte hade någon skog och att den egendomen därför inte var så mycket värd som Rud.

— Skog nu för tiden, Kirsten, är ingenting att äga. Den har inte något värde. Ingen tjänar längre på sin skog.

— Nå men morbröderna behöver väl inte precis förtjäna. Varför kan du inte fråga dem om de inte vill köpa något av din skog?

Jörn skakade på huvudet.

— Det vore lumpet av mig att få de gamla herrarna att köpa skog nu, när den inte har något värde. Och dessutom skulle mor aldrig i livet gå in på det.

— Varför inte? — Kirsten blev helt röd av iver. Det vore väl sannerligen bättre än att vara tvungen att gifta sig med den tjocka Gudbjörg.

Jörn skrattade till.

— Hur i all världen har du snusat upp det? frågade han.

— Jag hörde dig själv säga det till din mor. Men varför vill inte din mor fråga morbröderna? Du skulle bara veta vilket pris de sätter på henne. Stine sade att de bara hör på henne och att de aldrig företar sig något utan att fråga henne till råds.

Jörn teg en stund, så sade han:

— Det är likaså gott att du får veta det så som det är, men du måste lova mig att aldrig låtsa om att du vet det, varken för mor eller någon annan. Jo, ser du, när mor var ung var hon förlovad med din morbror David. Men han var väl på den tiden lika tveksam som han är nu och kunde inte fatta något beslut. Han gjorde en resa till utlandet och var borta både länge och väl. Mor väntade och väntade, men han kom inte. Ja, så ville väl mor inte vänta längre utan gifte sig med min far, som var änklings och mycket äldre än hon. Det sägs att David Clemens blev utom sig, när han kom hem och hörde att hon var gift.

— Å! sade Kirsten, detta är ju som en hel roman. Tänk att morbror David har upplevat något sådant, det skulle jag aldrig ha trott. Men då, Jörn, är det väl ännu rimligare att han hjälper henne.

— Det vore väl ingen fara om alla hade så gott hjärta som du, Kirsten. Men jag tror inte det tjänar något till att fråga honom.

Kirsten hade blivit röd om kinderna när han sade att hon hade gott hjärta. Fru Bjölling sade ständigt att hon var duktig och Jörn nu att hon hade gott hjärta. Det var inte så litet det. Bara Gina hade hört det.

— Hur mycket måste du ha? frågade Kirsten.

Jörn såg på henne och log.

— Sannerligen tror jag inte att du är nyfiken, sade han.

— Jag är inte alls nyfiken, invände Kirsten ivrigt. Men i det fall att morbror David skulle fråga mig, ville jag gärna veta summan.

Jörn såg uppmärksamt på henne.

— Du umgås väl aldrig med planer på att ordna denna saken för oss? Vackert av dig, min vän, men det får du på inga villkor göra. Jag tror mor skulle bli så ond på dig, att hon aldrig ville se dig mer.

— Vill hon verkligen hellre att du ska gifta dig med Gudbjörg?

— Förstår du inte att sådant säger man bara i ren förtvivlan. Jag kommer aldrig i livet att gifta mig med henne.

Kirsten andades lättad ut. Hon lyste riktigt upp, så glad blev hon.

— O, tack skall du ha för att du säger det. Jag tyckte det var som om en stor olycka hade fallit

över mig när jag hörde dig säga det. Jag kunde inte tänka mig en större olycka.

Jörn såg på henne och log. Hon var så söt i sin iver, ögonen riktigt flammade.

— Varför tyckte du att det var så förfärligt? frågade han.

— Jo för att — för att — för att det var så tråkigt att tänka på det. Att hon skulle komma och bo här på Rud och inte jag — — — hon tystnade förvirrat. Hon kunde ju inte säga honom att hon hade sett den vitklädda kvinnan första aftonen hon var på Rud och därför var så säker på att hon en gång skulle komma att äga gården, och då skulle det ju vara alldeles förgäves för honom att gifta sig med Gudbjörg. Men om det verkligen blev så, skulle hon sannerligen genast ge den tillbaka till Jörn.

— Du är en liten rar flicka, Kirsten. Emellanåt tycker jag du är så utvecklad för din ålder och emellanåt att du är ett riktigt barn.

— Kan du inte säga mig hur mycket pengar du behöver?

— Ämnar du låna mig dem? Allvarligt talat, Kirsten, så är det inte roligt att behöva sälja något utav egendomen.

Han förstod att han måste försöka få hennes tankar bort från det hon funderade på.

— Det är väl alltid bättre än att gifta sig med Gudbjörg. Men ser du, Jörn — Kirsten teg litet

förläget — om det verkligen skulle vara något i det din mor sade om att jag kanske kommer att ärva Höjenhall, så kan du väl förstå att du kunde få igen skogen. Tror du jag skulle bry mig om ifall jag hade en skogsmark mer eller mindre.

— Jag tror det är tur att du inte äger något, Kirsten, annars skulle du säkert ge bort varenda smul du ägde.

— Ä, visst inte, så dum är jag inte. Hon hade rest sig och stod och följde mönstret på golvmattan med spetsen av sin sko. — Men ser du, Jörn, jag ville så förfärligt gärna göra något igen för din mor och dig, för aldrig har någon varit så snäll mot mig som ni båda.

Han gick fram till henne och strök henne över håret.

— Var det inte du som blev kallad Isblomman för att du var så kall? De som kallade dig så, kände dig nog inte. Jag skall emellertid försiktigt höra mig för hos mor vad hon tänker om förslaget att bjuda ut en del skog till Clemens. Kanske vi bara kunde pantsätta den till honom, sade han funderamt. Men säg ingenting till mor om detta, är du snäll.

Kirsten lämnade honom och kände sig både glad och lättad.

Så bra att hon gått in och talat med honom.

— — —

Kirsten var besviken. Jörn nämnde aldrig mer ett ord om det de hade talat om. Hon visste att i nästa månad måste pengarna betalas. Hon blev mer och mer nervös. Om de hade ordnat det på annat sätt, var det väl dumt att de inte sade något till henne. Och inte vågade hon fråga fru Bjölling heller, för Jörn hade ju sagt att hon inte skulle säga något till henne.

Jörn var nedstämd och fru Bjölling var tyst och det glada humöret och den förtroliga tonen, som härskat på Rud, var alldeles borta. De gingo där tysta allesammans.

Något måste göras. Hon kunde inte fördra den tanken, att dessa två, som älskade Rud över allt i världen, skulle vara tvungna att gå från gården.

En kall och ruskig höstmorgon då regnet piskade mot fönstren sade Jörn till sin mor att han tänkte fara ned till bygden och göra ett sista försök. Beslutsamt bad Kirsten honom att hon skulle få följa med i bilen, då hon gärna ville göra ett besök på Höjenhall.

— Men, kära barn, i detta vädret! Fru Bjölling såg på henne.

— Vädret spelar ingen roll när man sitter i en bil, svarade Kirsten, och jag ska nog klara mig hem igen på ett eller annat sätt.

— Jag kan hämta dig vid ettiden. Du behöver väl inte stanna längre? Jörn reste sig.

Hela tiden i bilen satt Kirsten och undrade om hon skulle ta mod till sig och tala rent ut med honom. Hon försökte flera gånger att börja, men så fort hon vände på huvudet och såg den bestämda profilen, tappade hon modet.

— Varför skall du egentligen till Höjenhall i dag? frågade han.

— Å, just inte för något särskilt, men det är så länge sedan jag var där, och så tänkte jag att de kanske hört något från far. Nu kunde hon ha talat med honom, men det var för sent, de svängde just in i lindallén.

Kirsten hoppade ur.

— Jag hämtar dig precis klockan ett, ropade Jörn efter henne.

Morbröderna sutto just inne i vardagsrummet och drucko choklad. Stine kom med en kopp till henne, och alla tycktes glada att se henne.

— Nå, hur står det till på Rud? frågade morbror David,

— Inte så värst bra, svarade Kirsten med en suck.

Båda morbröderna sågo helt förskräckta ut.

— Lena är väl inte sjuk? frågade morbror David hastigt.

— Ne-nej, sade Kirsten dröjande. Men vi klarar inte terminen denna gången.

— Terminen? De gamla herrarna stirrade på henne.

— Ja, avbetalningar och räntor och sådant. Det är bara åtta dagar kvar, tills vi skall ut med en större summa, och kan vi inte skaffa den, så ser jag inte annat än att vi måste lämna Rud allesammans. Säden har slagit fel, och skogen, som är just vad vi har, är det ingen värde i nu för tiden. Kirsten suckade hörbart.

Morbröderna sutto bara och sågo förvånade ut.

— Om vi bara kunde få sälja en del av skogen, så klarade vi det nog, men ingen köper skog nu. Det vore väl inte rätt heller att få folk att göra det, då skog inte lönar sig.

Kirsten tyckte hon skulle säga detta, för då lurade hon inte morbröderna att göra något dumt.

— Om jag bara hade pengar, fortsatte hon, eller om jag bara hade utsikt att någon gång få några, så toge jag dem sannerligen genast och gav till Bjöllings, för länk, om de blir tvungna att gå från gården! Du store värld, det bleve förfärligt för oss allesammans. De måste väl flytta till staden då.

— Är du säker på det du talar om, Kirsten?

— Säker? Ja alldeles. Vi har inte gjort annat än resonerat om det på sista tiden och undrat hur vi ska kunna skaffa pengar.

Morbror David hade rest sig och började gå fram och tillbaka på golvet. Plötsligt stannade han framför Kirsten och frågade:

— Har de skickat dig hit från Rud för att säga detta?

— Jag tror du är rysk! Tycker du att det vore likt Bjöllings? Men jag trodde att ni gärna ville veta att de har det så svårt, för det är väl de bästa vänner ni har, eller hur?

— Jo visst, jo visst. Morbror Claus hostade.

— Ja, uppriktigt sagt, så trodde jag att ni kanske kunde finna en utväg. Ni kan väl inte sitta här på Höjenhall i lugn och ro och se på att de måste sälja gården.

Hjärtat bultade ända upp i halsen på henne.

Morbror David hade stannat framför fönstret och stod och såg ut i regnet, och morbror Claus satt och rörde i sin kopp, medan han sneglade bort till brodern.

Kirsten stod inte ut med tystnaden längre.

— Om bara inte detta ihärdiga regnet hade kommit, så kanske vi hade klarat terminen med pengarna för säden, sade hon.

Morbror David vände sig mot henne.

— Fasligt så affärsmässig du har blivit på Rud, sade han och log mot henne. Och så säger du hela tiden »vi». Känner du dig alldeles solidarisk med Bjöllings?

— Ja, det gör jag verkligen. Jag vore väl ett otacksamt få om jag inte gjorde det. Tänk att ta

en vilt främmande människa i sin familj och vara mot henne som de varit mot mig.

— Jaså du, jaha. Det är vackert av dig att vara tacksam, men jag förstår inte att de satt dig in i allt detta.

— Det har de heller inte gjort. Jag har själv lurat ut det.

— Har du lyssnat? Morbror Claus var helt förfärad.

— Äsch! Men när de talar i ena rummet och jag sitter i det andra och dörren står öppen, kan jag väl inte hjälpa att jag hör. Jörn sade att han inte kunde se någon annan utväg än att gifta sig med länsmansdottern, ni vet, den där tjocka Gudbjörg.

— Bevare mig väl! Morbror David travade fram och tillbaka.

— Ja, nu har jag sagt det som det är, men ni får inte låtsas om att ni vet det där med Gudbjörg. Tänk om jag skulle vara tvungen att gifta mig med Lars Follum för att rädda Höjenhall åt er. Det skulle väl vara förskräckligt. Och Jörn, som är så vacker och stilig. Ja, nu ser du själv, morbror David, du som alltid säger att ungdomen inte vet att hålla gränsen mellan de olika samhällslagren. Tror du att Jörn gärna gör detta? Ånej, men ibland är man tvungen att glömma dessa sina gränser.

— Detta får inte ske. David Clemens stannade

framför sin bror. Vad säger du, Claus? Tycker du inte att vi borde hjälpa här?

— Jo, men vi kan väl inte bara ge dem pengarna.

— Ni kan köpa skog av dem, sade Kirsten hastigt.

— Vem har sagt det? frågade morbror David skarpt.

— Sagt det? Det har väl ingen. Den gången vi reste upp hit, Jörn och jag, sade han att Höjenhall inte var en lika fin egendom som Rud, därför att ni inte hade så mycket skog, och därför tänkte jag att det inte vore dumt att få tag i litet mer. Du får inte tro att någon av Bjöllings har en aning om att jag talar med er i dag. Jag slog fram det en gång för Jörn och undrade om han inte kunde be er om hjälp, för det tyckte jag verkligen var det naturligaste, men då sade han, att man aldrig skulle plåga sina vänner och att även den starkaste vänskap kunde gå förlorad, när det blev tal om pengar, men det tror förstås inte jag. Ja, nu går jag ut till Stine ett tag, så kan ni tala om det i lugn och ro. I dörren vände hon sig om och sade:

— Glöm inte, morbror David, att du säkert inte trivs häruppe längre, om fru Bjölling flyttar härifrån och ned till staden. Då blir ni två riktigt ensamma här på Höjenhall.

SJUNDE KAPITLET.

Samma afton när Kirsten låg i sin säng, kunde hon inte låta bli att tänka på, att det inte alltid var klokt att höra på vad gamla människor sade. Om hon inte handlat efter sitt eget huvud, så hade det väl slutat med att Bjöllings blivit tvungna att gå ifrån sitt kära Rud.

Jörn hade kommit och hämtat henne med bilen, och genast hade hon sett på hans min att hans ärende hade misslyckats. Han såg så mörk och trist ut, och då hon sade att morbröderna ville tala med honom, förklarade han helt enkelt att han inte var i humör till det.

Vad de tre hade talat om inne på kontoret visste ju inte Kirsten, men Jörn såg betydligt gladare ut när han kom ut igen. Han hade bara sett på henne och sagt:

— Kirsten, Kirsten, och skakat på huvudet.

Och morbror David, som inte kunde tåla bilar, hade minsann funnit sig i att köra upp till Rud i Jörns bil. Morbror Claus kunde inte övertalas att följa med,

— Det där ordnar du nog ensam, du David, sade han. Det var rätt underligt, ty de brukade ständigt vara tillsammans om allting.

Morbror David blev till och med kvar på Rud över middagen, och det hade väl inte hänt på många år att morbror Claus åt middag ensam på Höjenhall.

Fru Bjölling hade inte blivit litet förvånad, när hon såg morbror David stiga ur bilen, och det lustiga var, att han måste erkänna att bilar nog hade sina fördelar, i synnerhet när det var regnväder och man slapp att bli det minsta våt.

Som en blixtnedslående förfäring kom Kirsten upp till sitt eget rum, inte för allt i världen ville hon vara närvarande när de skulle tala med fru Bjölling. Och med stor spänning gick hon ned till middagen, för det var ju inte gott att veta vad fru Bjölling tyckte om att hon hade blandat sig i hennes och Jörns affärer.

Då hon kom ned, gick fru Bjölling emot henne och kysste henne, i det hon sade:

— Det är nog ditt goda hjärta, som sagt dig vad du skulle göra, mitt barn.

Kirsten rodnade av glädje men blev på samma gång mycket generad.

— Det ser ut som om flickungen nästan bad om ursäkt för att hon räddat Rud åt oss, skämtade fru Bjölling.

Morbror David hörde heller inte till dem, som tycker om att visa för mycket av sina känslor, och han sade tämligen torrt:

— Allt som allt måste man ju säga att det var ganska lyckligt att Kirsten inte är rädd för att blanda

sig i andras affärer, för annars hade jag väl knappast fått veta hur dåligt sakerna står här. Din morbror Claus och jag har gjort det du ålade oss att göra.

Åter blev Kirsten både röd och generad. Morbror David kunde gärna ha tegat med det där. Blanda sig i andras affärer! Skulle man hört på maken. När folk var så stumma som fiskar och därtill blinda för vad som försiggick omkring dem, måste väl den, som både kunde se och tala, göra vad den kunde, mumlade hon, men lyckligtvis var det visst ingen som hörde det. Man säger så mycket dumt när man blir generad.

Egentligen hade ingen sagt att saken var ordnad och inte heller kunde hon komma sig för med att fråga, men hon hade hört Jörn tala något om lagfart, och det betydde väl att morbröderna hade köpt skog. Det var ju det bästa, så sluppo de att betala tillbaka pengarna, och morbröderna fingo skog som de behövde.

Hon drog en suck av lättnad. Gudskelov, nu behövde de inte längre tänka på denna Gudbjörg. Nu kunde hon sitta i länsmansgården med alla sina pengar och få ha dem för sig själv. Det var ingen som behövde dem här nu.

— — —

Jörn var ryslig till att retas.

— Vi ska till häradshövdingen och låta lagfara

din skog, sade han några dagar senare. Och aldrig nämnde han den skogen utan att kalla den »Kirstens skog», och sannerligen sade inte morbror Claus också en dag »Kirstens skog», och då kunde de andra inte låta bli att skratta. Men allt som allt var det i alla fall bra att detta hade hänt, ty det band fru Bjölling och Kirsten ännu fastare samman.

Men en anmärkning som fru Bjölling kom fram med gjorde henne helt förskräckt. Hon berättade att morbror David hade sagt att han hoppades att Rud och Höjenhall en gång kommo under samma ägare.

Kirsten såg på fru Bjölling med stora ögon. Hur kunde morbror David veta det? Hon hade ju inte nämnt ett ord till någon levande varelse om att hon sett den vita kvinnan den första aftonen på Rud, och ändå tycktes morbror David fått veta det. Han kunde verkligen låtit bli att säga det till fru Bjölling, för det var ju just hon och Jörn, som inte borde veta något om det. Det fattades bara att hon skulle ta gården från dem efter allt de hade gjort för henne.

— — —

Hösten gick och de tre levde sig mer och mer in med varandra. Nu hade frosten kommit och med den klart väder. När Kirsten tänkte på de långa tråkiga aftnarna på Höjenhall och ännu värre på aftnarna hemma med hennes far och Gina, där hon

liksom alltid tyckte hon var i vägen, och där det bara gällde att finna en förevändning att gå och lägga sig, och sedan på de innerligt trevliga aftonstunderna på Rud, som bara voro alltför korta, så förstod Kirsten, att på detta sätt hade människor det när de passade tillsammans. Det var väl inte svårt att vara snäll och god när man alltid hade det bra. Här sutto de kring den stora hemtrevliga öppna spisen och pratade muntert, eller läste Jörn högt för dem, medan fru Bjölling och hon sydde eller stickade.

Och när Jörn skulle ut på sina långa resor, hände det att fru Bjölling och hon togo matsäck med och följde med ett stycke i bilen. De stego av vid någon gård där de alltid voro välkomna och bjödos på kaffe, ty fru Bjölling hade så riklig matsäck, att hela familjen blev trakterad. Nej, bättre kunde ingen ha det än hon hade det nu.

En morgon kom det telefonbud från morbror David till Kirsten, att han gärna ville tala med henne och frågade om hon inte kunde komma över. De funderade skarpt alla tre vad det kunde vara, för morbror David hade inte velat säga något i telefonen. Jörn erbjöd sig genast att köra henne dit, och fru Bjölling stod och såg efter de båda ungdomarna, som skrattade och pratade och vinkade så muntert, i det de gåvo sig av.

Hon stod också i fönstret när bilen åter svängde

in på gården, men då var stämningen en helt annan. Kirsten satt blek och hopkrupen bredvid Jörn och båda sågo mycket allvarliga ut.

Vad i all världen kunde ha hänt? undrade fru Bjölling. Hon skyndade sig ut på trappan. Då Kirsten fick se henne kastade hon sig om halsen på henne och brast i gråt.

— Men kära barn, vad har då hänt?

Kirsten kunde inte få fram ett ord. Fru Bjölling såg frågande på sin son. Han såg så allvarlig ut han också.

— Det har kommit brev från Kirstens far att hon skall komma hem, sade Jörn, och i detsamma vände han bilen och körde ned till garaget.

— Det är Gina — bara Ginas fel, sade Kirsten, när fru Bjölling fått henne inomhus. Du förstår, jag har skrivit att jag har det så trevligt här och är så glad över att vara här. Det var dumt av mig. Jag skulle ha sagt att jag inte trivdes här, för då hade hon inte funnit på detta. Vet du vad far skrev? »Min hustru och jag har resonerat om att Kirsten nu måste lära sig något, så att hon blir en nyttig människa. Det går inte an i vår tid att slösa bort de dyrbara ungdomsåren med att gå och slå dank.»

— Tänk, Gina tänkte på sådant! Och nu skall jag tillbaka till den avskyvärda människan, nu när jag är van att ha det så bra. Och morbror David, tror du inte att han höll med om att jag borde resa?

Du måste göra som din far säger, sade han. Och åter började Kirstens tårar att strömma.

Fru Bjölling satt och strök henne över håret.

— Ja, det måste du nog, mitt barn, sade hon sakta. Du vet nog att vi är lika ledsna som du, men jag tror inte det är någon annan råd. Ack, sade hon plötsligt häftigt, varför kan aldrig David tala ut. Det har varit hans fel hela livet igenom.

— Vad menar du att han skulle säga, mor? frågade Jörn.

— Varför kan inte karlen säga att Kirsten skall ärva Höjenhall, så vore det väl inte något som hindrade att hon kunde stanna här och lära det som kräves för att kunna styra med det inre på en så stor egendom. Det vore väl inte bortkastat skulle jag tro. Säger de inte något om vad de tycker du skall börja med, Kirsten?

— Jo då, jag ska naturligtvis gå på handelsskola jag som alla andra. Det duger jag inte till, för i allt som rör tal är jag en riktig idiot. Stackars den som får mig på sitt kontor, sade hon mitt i en ny tåreström.

Fru Bjölling och Jörn kunde inte låta bli att le.

— Att det är Gina som står bakom här, är jag övertygad om. Kan hon göra mig något ont är hon glad.

— Kirsten, jag tycker du skall försöka att inte tänka så. Det kan hända att du gör henne orätt.

— Du känner henne inte, du, snyftade Kirsten. Å, jag tycker jag kan höra henne: »Vi måste tänka på Kirstens framtid. Hon får ju lov att försörja sig själv hon som andra.» Tror ni det är av omtanke för mig? Nej, visst inte, det är för att hon ska få fars livränta för sig själv och inte bli tvungen att dela den med mig.

— Du har inte just vackra tankar nu, sade fru Bjölling lugnt. Det är inte säkert att det ligger så mycket ont bakom detta brevet som du tror. Antag att din far längtar efter dig.

Kirsten skakade på huvudet.

— Det stod också i brevet, sade Jörn, att det där att lära hushåll var nog bra, »men min hustru säger att om det är något som inte ligger för Kirsten, så är det husligt arbete.»

— Ja, se nu bara det. Jag har ju aldrig fått göra något hemma, så det kan väl inte hon veta. Men du tycker ju att jag är någorlunda duktig — åtminstone ibland — för det har du sagt.

— Ja visst tycker jag det. Du är både fortfärdig och ihärdig och gör det du åtagit dig mycket bra.

Kirsten drog en lättnadens suck.

— Gudskelov att du säger det. Jag ska skriva redan i dag till far och tala om vad du tycker om mig, och så ber jag att få stanna här åtminstone till över jul. Tänk, julen som vi glatt oss så mycket

ät. — Åter kommo tårarna fram. — Det är förresten dumt att sitta här och gråta. Kanske far säger ja. Jag adresserar brevet till hans mottagningsrum, så kan han tänka över det innan han träffar henne.

Och i väg flög hon för att skriva brevet, så att det kunde avgå samma dag.

— Det är synd om henne, mor, sade Jörn.

— Visst är det det, men skall hon hem — och jag tror hon kommer att resa — så får du hjälpa mig att få henne att försöka göra det bästa av det. Ingen har ont av att nödgas böja sig, och det är så mycken vilja i henne, att hon aldrig kommer att lida av att försöka göra det bästa av sitt förhållande till denna Gina. Och tänk på den stackars fadern då, du kan förstå att det inte är lätt för honom.

— Kirsten är ärlig, mor. Hon kan inte förställa sig.

— Kalla det ärlighet om du vill, jag kallar det brist på smidighet. Hon klarade inte heller de båda gamla morbröderna, och det hade väl varit den lättaste sak i världen att helt vinna dem.

— Hon har vunnit dem, men det är skillnad mellan generationerna. Kom ihåg att de kunde ha varit hennes farfäder, och så underliga gamla stofiler som de är också. Men du tycker ju bra om henne?

— Jag, ja. Jag tycker så mycket om henne som om hon vore mitt eget barn, jag, Jörn. Och det

blir tomt den dagen hon reser från oss, sade fru Bjölling med en suck.

— — —

Det blev så att Kirsten måste resa. Doktor Blom skrev att han begärde att hon skulle komma hem, och Kirsten fick lov att böja sig. Innan hon reste måste hon lova fru Bjölling att försöka göra förhållandet till Gina bättre, att föresätta sig att var gång hon blev häftig och hade lust att svara henne ovänligt, hon skulle tänka på fru Bjölling och vad hon hade lovat henne.

— Kom ihåg att det inte är frågan om att begravas, sade Jörn till henne när han följde henne till stationen. För det första är det något som heter brev och för det andra är det överenskommet att du kommer igen till sommaren.

— Om jag lever så länge, sade Kirsten stillsamt. Jag förstår inte hur jag ska kunna stå ut, när jag inte får vara tillsammans med din mor och dig.

ÅTTONDE KAPITLET.

Gina triumferade. Flickungen var inte att känna igen. I synnerhet den första tiden hade hon varit som ett lamm. Hon kunde skryta så mycket hon ville om sin vistelse på den där lantgården, men strängt måste hon ha hållits där, för hon hade lärt att ta hänsyn till andra. Gina började undra om hon gjort rätt i att få henne hem. Om hon hade stannat där ännu längre, hade hon väl blivit en riktig ängel att umgås med. Och gamla frun där uppe släppte inte taget om henne, för Gina hade kikad i breven som hon skrev, och de voro fulla av förmaningar. Märkvärdigt att Kirsten fann sig i sådant, hon som blev arg som ett bi när en annan talade förnuft till henne. Usch, sådana predikningar som denna gamla fru Bjölling kom med! »Kom ihåg det, kära Kirsten, att den som behåller sitt lugn och inte ger efter för sin häftighet, kommer mycket längre än den som brusar upp och säger saker som man sedan får ångra.» Har man hört så fjolligt! Alldeles som man kunde tänka när man blir arg.

Gina tyckte om detta saktmodiga väsen, som Kirsten lagt sig till med. Hennes far hade också lagt märke till hur förändrad hon var. Men han såg ju inte att det kunde hända att Kirsten bet ihop tän-

derna ibland och blev alldeles blodröd av vrede. Men teg gjorde hon i alla fall. Och så det där sätet att hon inte ville tala om dem på Rud. Om morbröderna kunde hon berätta både det ena och det andra, men om folket på Rud, var det inte möjligt att få ett ord ur henne.

Det var värst så ivrig den gamla frun var att skriva om den där Jörn. Jörn hade sagt det och Jörn hade sagt det. Kanske Kirsten hade gått och förälskat sig i den där unga mannen. Han såg både bra och käck ut, det hade hon hunnit se, när han i somras var inom dörren här, fast hon hade varit så himla arg den gången Kirsten rymde. Om hon sade ett ord om honom till Kirsten, såg hon på henne med ett par ögon som kunde spika henne vid väggen, men aldrig ett ord fick hon till svar. Om det bara inte hade varit så förfärligt svårt med stavingen, så skulle hon sannerligen skrivit till en av de gamla morbröderna och frågat. Hon kunde ju bara sagt att Kirsten hade blivit så stilla och sorgsen, så att både hon och hennes far voro riktigt ängsliga för henne. Och så kunde hon försiktigt frågat om det var någon, som »deras kära barn särskilt hade fäst sig vid där uppe.» Hon kunde ju be dem tala med att hon hade skrivit.

Men en sak behagade henne inte, och det var att Kirstens far aldrig nog kunde tala om hur snäll och medgörlig Kirsten hade blivit. Gina hade invänt

att hon inte trodde det satt så värst djupt och att hennes medfödda tvärhet, som hon väl ärvt efter sin mor, nog snart skulle sticka fram igen. Hennes man svarade inte något på det, han bara såg på henne och tog en tidning och satte sig att läsa. Och Gina måste erkänna för sig själv, att det sannerligen varit roligare förr, då hon hade kunnat få Kirsten rasande ond, även om det många gånger slutat med att det gått ut över henne själv.

Det föll sig så lyckligt, att en liten nyckel som Gina hade passade alldeles till ett skrin, som Kirsten hade till att lägga sina brev i. Måntro det kunde vara för dessa breven som hon rusade upp så tidigt om mornarna? Förr hade det varit ett liv att få henne upp, och nu kunde hon sitta där fin och färdig, när Gina kom in i morgonrock för att äta frukost med doktorn. Han höll strängt på att hon skulle vara närvarande, fast hon mest hade lust att ligga och läsa på morgonen. Förr hade Kirsten skvallrat för fadern om att hon, Gina, gick och lade sig igen, när han väl var utom dörren, men det förekom aldrig numera.

Slutligen en eftermiddag medan Kirsten var ute, kom det ett brev avstämplat i Blådalen. Det var inte fru Bjöllings stil och inte heller den gamla morbroderns, utan en vacker och driven manlig stil. Gina funderade litet på om hon skulle hålla det över en ångande gryta för att kunna öppna det, så

nyfiken var hon. Men det var för riskabelt. Bäst att vänta till morgondagen. Förresten kunde det inte kallas nyfikenhet, för det var bara av omtanke för Kirsten, så att hon inte gav sig in i något som hon kunde få obehag av.

Gina var så gränslöst blid den aftonen. Hon bjöd på kall fågel och bjöd Kirsten att ta om två gånger. Kirsten såg på henne och undrade vad som tog åt henne. Kanske hon också ville försöka vara snäll.

Följande dag var hon lika blid och bad Kirsten så vackert att uträtta ett ärende åt henne nere i staden, och det kunde ju Kirsten inte säga annat än ja till. Hon kom att se uppåt fönstret när hon kom ut på gatan, och sannerligen stod inte Gina där och log och vinkade och sken av idel välvilja.

Om hon sedan hade sett henne kila in i hennes rum och gripa tag i hennes lilla röda skrin, skulle hon fått förklaring på hennes vänlighet.

Där låg brevet med den raska stilen. Jo, visst var det från den unga Bjölling, men Gina lade det helt besviknen tillbaka igen när hon läst det. Där stod intet annat än vad varenda människa kunde läsa. Var det något att läsa in så försiktigt? Han skrev om gården och att han ville göra en anläggning för att uppdraga ankor och kalkoner. Tänk att unga människor inte hade annat att skriva om! Men så stod det något som hon inte förstod: »De har börjat hugga i din skog nu.» Ägde Kirsten skog? Hade

hon fått den av morbröderna? Det måste hon sann-
nerligen laga att hon fick reda på. Flickungen kan-
ske hade fått en stor skog, och det teg hon med.
Och när de högg i den, så betydde det väl att de
sålde timret och då skulle hon väl få pengar. Vem
skulle ha dem? Om Kirsten hade pengar, skulle
hon verkligen betala sina kläder själv. Och så stod
det något om att han gladde sig att visa henne allt
rytt, när hon kom upp till dem i sommar, samt att
hon måste komma ihåg att ju mindre man tänkte på
tiden, dess fortare gick den. Men förresten hade
han tänkt sig att resa nedåt ett tag efter jul, och då
skulle det bli roligt att träffa henne.

Nå, då fick de väl bjuda honom hit en kväll, det
kunde inte undvikas, men om Kirsten fick komma
dit upp till sommaren, det var ju inte så säkert. Det
kunde nog komma något hinder för det. Det var
ett riktigt fånigt brev. Ungdomen var så kall av
sig nu för tiden, nej, det var annat det brevet hon
fått från det fina handelsbiträdet den gången hon
hade plats på landet hos en handlande. Där stod
det både om hans liv, som var utslocknat för att hon
hade rest, och att dagarna var bara grått i grått,
fastän solen, som ej vågat visa sig när hon var där
och själv lyste som en sol, nu sken som galen. Och
nu skrev de bara om ankor och kalkoner!

På aftonen följde Gina sin man på ett sjukbesök.
Hon satt i bilen och väntade, medan han var uppe

hos den sjuka. Det var så härligt att få frisk luft på det viset, sade hon.

Han satt just och berättade för henne om den sjuka frun, och det var inte så värst upplyftande att höra vad som plågade andra, när man själv hade så mycket man ville säga. Nu förmådde hon helt enkelt inte höra på längre.

— Vet du vad jag tycker? Jo, att du skulle undersöka litet om unga Bjöllings förhållanden.

— Varför det då? Doktorn vände sig förvånat mot henne.

— Därför att jag har en aning om att du får honom till svärson.

Doktorn skrattade.

— Nej, vet du vad, Kirsten är ju bara barnet ännu och tänker säkert inte på att gifta sig.

— Hon har då fyllt aderton år. Då jag var vid hennes ålder — — — Hon teg plötsligt. Jag menar att när jag var aderton år, så var unga flickor inte så utvecklade som de är nu för tiden.

— Nåväl. Men vad vet du om Kirsten och denna Bjölling?

— Vet och vet. Du vill alltid ha det så precis du. Jag vet ingenting, men sådant har vi kvinnor liksom på känn, sade Gina och satte sin lilla näsa i vädret.

— Du har väl något faktiskt att hålla dig till? skrattade doktorn.

Gina bet sig i läppen. Alltid när hon försökte imponera skrattade han åt henne.

— Jag vet i alla fall att han oupphörligt skriver till henne. Det kommer ju nästan dagligen brev från honom, drog hon till utan att blinka. Hon hade inte sett några andra än det i går, men det gällde att få honom intresserad. — Jag vet ju ingenting om honom, men det skulle förvåna mig om han inte spekulerar i hennes pengar.

— Pengar! Kära du, det måtte du väl veta att hon inte har mycket av.

— Jag för min del tror att han inbillar sig att de två gamla morbröderna skall lämna sina pengar till henne.

— Nej, Ginny, nu hittar du på orimligheter.

— Jag pratar inte alldeles ut i det blå.

— Vad har du då att hålla dig till?

— De har gett henne en hel skog.

Doktorn skrattade med full hals.

— Varifrån vet du det?

— Å, jag har mina vägar. Jag vet det alldeles säkert, och jag tycker det är mycket besynnerligt att du inte får veta något om det. De pengarna hon får för skogen behåller hon för sig själv, och ändå låter hon dig betala för henne. Sådant tycker inte jag är rätt och riktigt.

Doktorn satt tyst en stund. Så sade han:

— Kan du inte tala om för mig varifrån du har detta?

— Nej, det kan jag inte, för jag har lovat att inte säga det. Och det man lovat måste man hålla, sade Gina och satte näsan i vädret.

Doktor Blom var besviken på sin dotter. Han försökte gång på gång att tala ensam med henne och nämnde då Höjenhall och morbröderna, men lika tyst var hon. Hade hon alldeles mistat förtroendet för honom? Förr hade de kunnat tala ut om allting, men efter hans giftermål med Ginny hade det blivit annorlunda. Och i synnerhet nu på sista tiden var det mycket förändrat. Det var som om de två inte hade mer att säga varandra. Hans skuld var det verkligen inte, för han var mot henne alldeles som förr, även om han måste medge att Kirsten inte var som förr. Ginny hade nog rätt. Kirsten hade ett hårt sinnelag. Sluten och inbunden hade hon blivit, men rätt som det var kunde hon se på honom med så sorgsna och underliga ögon, att han inte förmådde möta hennes blick utan såg bort. Det var i synnerhet när han tillrättavisade henne angående Ginny, som hon minsann inte alltid var älskvärd emot. Förresten hade det blivit mycket bättre sedan hon kommit hem. Hon hade nog fått lära sig där uppe i Blådalen att det inte bara var lätt att vara bland främmande.

Den årliga stora doktorsbjudningen närmade sig,

och Kirsten gruvade sig mycket därför. Det var en klubb av tio läkare, som kommo till varandra en gång i månaden, och deras fruar voro också med. Det hade förresten varit underligt att dessa fruar mycket ofta hade förhinder när de skulle till dem. Kirsten hade brukat försvinna in på sitt rum och ingen hade sagt något, men nu hade far rent ut bett henne att vara närvarande.

— När vi är i de andra familjerna, hade han sagt, så är alltid de unga döttrarna inne. Varför skulle inte du också vara det? Du kan förstå att det är en hjälp för Ginny.

Kirsten förstod väl att detta var enligt order från Gina. Om hon kunnat fråga fru Bjölling hur hon skulle göra, hade hon helt säkert sagt att detta skulle vara ett utmärkt tillfälle att böja hennes motsträviga sinne. Om hon kunde sitta inne hos alla damerna och bara vara snäll och verkligen försöka hjälpa Gina, när hon kom med något, som gjorde att de andra damerna sågo på varandra och logo, ja, det skulle nog vara ett stort framsteg i vad fru Bjölling kallade självtukt. Olidligt var det och förfärligt skulle det bli att höra Gina dumma sig, men så skulle hon ju få något att skriva till fru Bjölling om, ett verkligt bevis för att hon hade god vilja.

Nu var det alltid så vid dessa bjudningar att herrarna drogo sig in i fars rum, och så blevo damerna sittande inne i salongen hos Gina. Kirsten hade då

alltid begagnat tillfället att säga god natt, men det kunde hon alltså inte göra nu.

Kirsten var redan så genomled på denna bjudning, ty Gina talade inte om annat. Och så som hon strävade och arbetade! Allt skulle vara så fint och maten så utsökt. Nåja, Gina var skicklig att laga mat och ville bjuda på allt som var läckert och gott. Hon kunde inte begripa att far ville ha det enkelt, och blev riktigt förnärmad när han sade att de skulle ha torsk. Torsk! Var det något att traktera med på en bjudning, sådant som folk åt hemma hos sig minst en gång i veckan. Gina hade tänkt sig en riktigt läcker flundrefilet med allt slags fint garnityr på, både hummer och en massa champinjoner, men det fick hon alltså inte servera. Och kalkonen hon tänkt sig efteråt, ändrade far helt simpelt till en vanlig fläskhare. Hon var förargad, men lyckligtvis kunde hon garnera den med många goda saker, som hon visligen inte sade något om. Glacepudding skulle hon ha, för hon visste att det var det bästa doktorinnan Krog visste, och hon var just som den förnämsta bland damerna.

Slutligen var dagen inne, och väl var det, ty det var ett spring och ett väsen i huset, så att det skulle bli skönt att komma in i vardagen igen.

Det tjänade till ingenting att far sade åt Gina att hon var för fint klädd och att man aldrig skulle kläda sig så hemma på sin egen bjudning. Hon på-

stod bara att hon inte hade någon annan klänning, och då måste far ge sig.

De sutto alla tre färdiga inne i salongen och väntade på de första gästerna. Gina var förargad på sin man. Satt han inte där och läste i kvällstidningen, precis som om han inte hade annat att tänka på.

— Har du satt fram cigarrer? Och cigaretterna har du väl kommit ihåg?

— Ja, svarade doktorn och läste vidare.

— Kan du inte lägga från dig den där tidningen? Sedan blir den förstås liggande där på bordet och jag får städa bort den i sista ögonblicket, jag som har så mycket annat att tänka på.

— Var då inte så nervös, min kära Ginny. Detta är ju bara en bjudning för riktigt goda vänner.

— Nervös, ja visst är jag nervös. Mina nerver är alldeles förstörda. Och så skall jag till på köpet ha tankarna på den där usla tidningen.

Gina var röd som en hummer i ansiktet.

— Den ska jag komma ihåg, sade Kirsten saktmodigt.

— Du! Jo, det vore just något att lita på.

Doktorn reste sig med en suck, vek ihop tidningen och räckte den till Kirsten.

— Jag trodde att fint folk var punktliga. Du skulle bara veta hur svårt det är med torsk, så hade jag kanske fått tillåtelse att ta något annat. Man

kan ju inte lägga den i grytan förrän alla har kommit. Och torsk sedan! Jag riktigt skäms.

Ingen svarade. Gina gick fram och tillbaka och rättade än på en lampskärm, som det inte var något att rätta på, och än på soffkuddarna — säkert för tredje gången.

Äntligen ringde det.

— Skubba ut å säj te Gunda att nu kan ho ha i fisken. I ivern glömde Gina att tänka på sitt tal. Doktorn såg nervös ut.

Aldrig hade Kirsten känt sig så generad som denna afton. Vid bordet gick det ännu an, fast Gina oupphörligt trugade sina gäster att ta för sig och ideligen försäkrade att de hade »mer där ute».

— Ta huvudet, doktor Hermansen. För ni är så *perpententlig* att ni kan äta fint, sade hon till den förbluffade doktorn.

Doktor Blom fyllde ivrigt på glaset och Kirsten såg pinsamt ned på tallriken. Alla började ivrigt tala för att låtsas som om de inte märkt vad hon sagt.

Hon ropade rätt över bordet till fru Krog, att glacepuddingen hade hon beställt bara för hennes skull, då hon visste att det var hennes »älsklingsrätt». Fru Krog såg förlägen ut och tog sig en gång till av pur artighet.

Svårare blev det inne i salongen, sedan alla herrarna gått in i doktors rum. Herrarna kunde lät-

tare släta över, tänkte Kirsten, damerna blev tysta efter Ginas grodor. Hon försäkrade de andra damerna att hennes man hade sådan *aversion* för sina kolleger. Att hon inte kan låta bli att använda utländska ord, tänkte Kirsten. Det var inte långt ifrån att hon hade rättat henne, men hejdade sig i tid. Det skulle ju ej göra saken bättre, och Gina skulle naturligtvis bli rasande på henne. Och så tänkte hon för sig själv, att förr i världen skulle det varit henne en glädje att försätta Gina i bryderi.

Hon gjorde sig till för fru Krog, så Kirsten knappt visste vart hon skulle vända sina ögon. Hon sade att om hon kunde bibehålla sig så bra, när hon blev så gammal som fru Krog, skulle hon sannerligen vara glad. Fru Krog såg medelmåttigt nöjd ut.

Kirsten hörde Gina anförtro en av de andra damerna att hon var riktigt glad att de skickat Kirsten upp till den där lantgården för att lära hushåll, för hon hade fått så bra *manérer* sedan hon varit där.

Det var en pina från början till slut, och Kirsten blev än kall än varm. Hon var så generad över Gina, att hon nästan var gråtfärdig, och ju ivrigare och mer familjär Gina blev, ju tystare och stelare blev Kirsten. Till slut kunde hon inte hålla ut längre utan gick in i sitt rum. Hon skulle bara vetat att Gina begagnade tillfället att anförtro damerna, att Kirsten hade väl använt tiden och förstått att ställa sig in så hos sina gamla morbröder,

så att de hade givit henne en hel skog. Men damerna får äntligen inte nämna något om detta för Kirsten, för hon var så besynnerlig. Hon hade inte en gång sagt något till sin egen far, utan bara givit Gina sitt förtroende. Och så antydde hon något om att det var en ung man där uppe, som Kirsten intresserade sig för, men det var bara en bondpojke, och varken hennes man eller hon var något vidare för saken. Men det var ju alltid gott för något, flickungen hade blivit mycket snällare och tillgängligare, och det kunde sannerligen behövas, för hon, Gina, hade haft det väldans svårt med henne, och ingen vet hur det hade gått i längden, om hon inte haft ett sådant tålmod med henne och varit så förståndig. »Isblomman» kallade hennes kamrater henne, och då kunde nog damerna förstå hurdant sinnelag den ungen hade. Den lantfrun hon varit hos hade lyckligtvis varit riktigt sträng mot henne. Hon var själv styvmor och visste väl av erfarenhet hur svårt det var, och därför läste hon lagen för Kirsten i vart brev hon skrev. Att vara styvmor var det värsta som fanns i världen. Hur man än ställde sig var det lika illa. Kirsten tålde inte en tillrättavisning av henne, om den var aldrig så vänligt framställd. Man kunde ju inte sitta och se på att ungen uppförde sig alldeles galet, som då hon i somras, medan hennes far var bortrest, sprang ute om kvällarna med den där Per Bull, som ju inte

hade något gott ord om sig. Hon, Gina, hade inte vetat sig någon råd. Hon hade tigt och bett Kirsten och talat vänligt med henne, men det var som om hon bara trotsade för att göra henne ledsen, och till slut hade Gina skickat henne upp till hennes gamla morbröder. Men där kunde de inte stå ut med henne, utan de placerade henne på den där lantgården. Ånej, det var nog inte så gott att vara styvmor.

Damerna försökte flera gånger att avbryta henne, men Gina bara gick på. Nu hade hon ett tillfälle att svärta ned Kirsten, och det ämnade hon inte låta gå ifrån sig.

Då Kirsten kom in igen märkte hon att damerna blivit så besynnerligt reserverade mot henne, till och med den snälla fru Björner, som alltid var så vänlig, vände sig från henne och svarade kort, då hon frågade efter hennes dotter.

Det var mycket pinsamt för henne, tills slutligen fru Krog ropade på henne och bad henne slå sig ned bredvid henne och tala om vad hon lärt sig på landet där hon varit.

Kirsten blev glad, och hon kunde tala så lätt med fru Krog om Rud och allt hon gjort där. Hon berättade om fru Bjölling och om hur rar hon varit mot henne. Hon sade även att hennes högsta önskan var att få komma dit igen.

Gina spände öronen för att kunna lyssna. Hon

fick nu veta mer om Bjöllings och Rud än under alla de månader Kirsten varit hemma. Fastän hon satt och talade med en av de andra fruarna om receptet till en lättvindig tårta, så hörde hon ändå vad som blev sagt mellan fru Krog och Kirsten. Men då Kirsten sade att hon så gärna ville komma tillbaka, kunde hon inte hålla sig från att säga:

— Å, det är nog inte gamla moran på Rud som drar mest. Det var ju en ung son på gården också.

Kirsten fortsatte lugnt att tala med fru Krog. Men invärtes var hon så ond att hon riktigt kokade. Det var då ingen måtta på vad den kattan kunde våga säga.

— Jag blev så förtjust i fru Bjölling och hon i mig också förresten, att jag först nu förstår vad det vill säga att ha en mor.

Hon sade det så högt att allesammans hörde det. Det blev en pinsam tystnad. Gina kunde inte hålla sig utan skrattade elakt. Fru Krog reste sig och sade att det var på tiden att gå hem nu, vad än herrarna tyckte, och det blev allmänt uppbrott, fastän det var tidigare än de brukade gå på de andra ställena.

De sista gästerna voro inte väl utom dörren, förrän Gina vände sig mot Kirsten och rasande utbröt:

— Och slikt vågar du bjuda mig, som går här och släpar för dig hela dagarna!

Doktorn blev helt förskräckt.

— Men kära ni, vad har hänt? Vad är på färde?

Med en rasande fart berättade Gina vad som hänt och slutade med att säga, att hon nog förstod att Kirsten ville göra allt för att nedsätta henne i de andra doktorsfruarnas ögon, och att det väl slutade med att hon drev henne ut ur huset. Ja, hon skulle nog gå sin väg, det kunde de lita på. Inte ville hon en dag längre vara i ett hus där hon inte blev *ex-merad*. Att hennes far var så svag att han fann sig i sådant, fick bli hans sak, men hon ämnade inte finna sig i det, det kunde de ta gift på.

Kirsten stod där alldeles stum och lät ovädret gå över sig. Inom sig skämdes hon. Nu hade hon rivit ned det som hon så mödosamt byggt upp under alla dessa månader, och då fadern slutligen sade:

— Jag tycker inte det är snällt av dig, Kirsten, att på det här sättet förstöra vår bjudning, brast det för henne och hon störtade gråtande ut.

Gina triumferade. Där kunde han se hurudan hon var. Ingen av damerna hade fått ett gott intryck av Kirsten. Det var bara den viktiga fru Krog, som liksom på trots tog sig an henne, därför att hon var så högfärdig, att hon inte kunde glömma att Gina en gång hade haft plats i hennes hus. Han fick verkligen besluta sig för att tala allvar med sin gemena flickunge. Tänka sig att han inte hade mer makt med henne, än att hon gick bakom hans

rygg och tog emot en hel skog utan att säga ett ord om det till sin egen far. Ja, då kunde man inte förvåna sig över att hon uppförde sig så mot henne, som ärligt och redbart försökt att vara i mors ställe för henne. Men nu skulle det få vara slut. Hon kunde inte en dag längre finna sig i ett sådant liv. Nu fick han välja mellan de två. Men om hon inte betydde mer för honom efter allt de hade haft tillsammans än denna iskalla flickunge, som chickanerade henne inför främmande, så kunde hon nog finna någon, som med tack och förtjusning skulle ta emot henne. Här kunde ingen människa hålla ut, och det hade de nog förstått alla de fina damerna också.

På detta sätt gick hon på, och doktorn fick inte en syl i vädret. Han stod där och strök sig gång på gång över håret, som han hade för vana när något gick honom emot.

Äntligen började Gina gråta, och då visste han att ovädret var över för denna gången. Hon lovade till slut att stanna, men då skulle han ordentligt ta Kirsten i upptuktelse och säga henne, att om något sådant hände en enda gång till, så skulle hon skickas ut bland främmande och tjäna som en simpel piga, och då finge hon se hur gott det var.

NIONDE KAPITLET.

Gina kände sig illa till mods. Kom inte den iskalla Kirsten redan följande morgon och bad så vackert om förlåtelse för sitt uppförande föregående afton. Usch, det var riktigt förargligt. Inte heller hade hennes far hunnit tala med henne, utan hon hade gjort det av sig själv. Det behagade inte Gina. Det var som om hon förlorat litet av sin seger.

— Det kan vara detsamma för mig om du ångrar dig nu, sade Gina till henne, bara du kommer ihåg dig en annan gång. Det är inte roligt för mig att bli utmålade så där inför alla de fina damerna.

Kirsten stod och tänkte litet. Hon hade haft en ryslig natt. Hon hade långt ifrån uppfört sig som hon skulle, och fru Bjölling hade säkert varit mycket missnöjd med henne, om hon varit närvarande.

— Jag skall gärna skriva till fru Krog och säga att jag vet att jag inte uppförde mig rätt, sade hon sakt. Jag kan be henne säga det till de andra.

Gina fnös föraktfullt.

— Nej, tack så mycket, det blir inte något av, för då tyder hon det bara som om det är jag som tvingat dig till det, och då är det ännu mer synd om dig, som har ett så'nt troll till styvmor.

Kirsten kände sig lättad. Hon var glad att slippa. Nu hade hon i alla fall erbjudit sig.

Doktorn sade inte ett ord vid frukostbordet. Han såg inte en gång åt det hållet där Kirsten satt. Gina märkte det och gladde sig. Åjo, ännu hade hon mer makt över honom än Kirsten hade, och den makten skulle hon nog vara man för att inte mista.

Doktorn hade just gjort i ordning sin sista knäckebrödssmörgås med ost, då Kirsten såg upp med blekt och bestämt ansikte och sade:

— Far, tycker du inte att det är bäst att jag reser tillbaka till Rud?

— Jag har tänkt mycket på detta, Kirsten, och jag kan inte förstå att du som verkligen var så snäll och rar förut, nu plötsligt blivit så omöjlig. Jag kan inte säga att jag tror att Rud och de som bor där har haft så gott inflytande på dig i alla fall. Du och Ginny har nog grälat förr, men verkligen elak, beräknande elak, har du inte varit förut. Uppträdet i går gör mig mera ont än jag kan säga.

Gina fröjdade sig där hon satt:

— Å, sade hon med ett leende, det har nog varit ganska illa förr, fast du inte precis fått reda på det.

Kirsten såg fadern rätt i ögonen och sade:

— Du har rätt, far, jag har aldrig förr varit så elak mot Gina. Jag sa det där med vilja, men hade jag inte blivit så ond utan tänkt mig för, så kanske jag inte hade sagt det.

— Varför blev du så ond?

— Gina talade om Rud och Bjöllings på ett så nedsättande vis, att jag — —

— Å, gör dig inte till nu. Du blev ond för att jag sa att det var en son på gården, och att det var han som drog mest.

— Det var heller inte snällt sagt av dig, Ginny.

— Håll bara med den trollungen, du. Är detta att ta henne i upptuktelse, som du sa i går att du skulle göra? Ska jag behöva väga mina ord på en guldvåg kanske när jag talar med din fina dotter?

— Nå, nå, Ginny, bli nu inte häftig igen. Jag tycker, Kirsten, att du skulle be Ginny vackert om förlåtelse.

— Det har jag gjort, kom det hastigt från Kirsten. Doktorn såg förvånat upp.

— Förresten du, medan vi nu talar om allt detta, vad är det med den där skogen, som Ginny säger att dina morbröder har givit dig? Är förhållandet verkligen så? Jag kan inte säga annat än att jag tycker det är underligt att du inte talat om det för mig. Det vittnar inte om att den gamla förtroligheten som var mellan oss fortfarande existerar från din sida.

Kirsten blev först alldeles mållös, men så brast hon ut i skratt.

— Nej, far, inte äger jag någon skog. Det är bara en skog där uppe, som de kallar för Kirstens skog,

men inte är den min inte. Vem har sagt något sådant till dig, Gina?

Gina rodnade och började oroligt flytta på sakerna som stodo på bordet.

— Var har du fått det från? Kirsten såg strängt på henne.

— Å, det är bara något jag hört. Jag kommer inte ihåg vem som sa det. Gina reste sig och gjorde sig ett ärende bort till byffén, och så försvann hon ut genom dörren med ett »tack för maten».

Det blev tyst när Gina hade gått. Doktorn satt och tänkte att detta måtte vara något som Gina inbillat sig, för hon kände då ingen där uppe i Blådalen.

Kirsten förstod genast att hon hade snokat i hennes gömmor. Skulle hon säga det till far? Nej, stackars far, han hade nog ändå. Förmodligen skulle hon själv komma bort från hemmet en gång, men han stackare skulle leva hela livet tillsammans med Gina. Det var inte värt att han fick veta detta fula drag hos henne.

— Det måste vara något, som Gina missförstått, sade hon. Men för sig själv undrade hon hur hon skulle gömma sina brev, så att Gina inte kunde få tillfälle att läsa dem. Otäckt att tänka på att hon läst dessa brev, som blott voro bestämda för henne. Och att hon just läst allt det fru Bjölling skrivit till henne.

Gina var inte vidare nöjd när hon stod vid fönstret och såg far och dotter gå nedåt staden. Den lömska jäntan hade föreslagit sin far att hon skulle följa honom. Nu talade de väl om henne, men inte skulle hon ge sig, förrän hon fått öppna ögonen på honom, så att han förstod vilken hycklerska hans dotter var. Hon förstod nog nu varifrån Gina fått sin kunskap, och hädanefter fick hon nog passa sig, om hon skulle kunna kika i breven. Förresten trodde hon inte ett dugg på den historia som Kirsten dukat upp, att de bara kallat skogen efter henne. Ånej, så älskad hade hon nog inte förstått att göra sig på Höjenhall, för då hade de väl inte skickat henne till Rud. Skogen ägde hon nog och pengarna gömde hon undan eller satte in dem i en bank där uppe. Hon, Gina, skulle nog sörja för att hon fick något slags arbete efter jul, så att hon inte bara gick hemma och drev och stiftade ofrid. I arbete skulle hon men inte upp till Blådalen igen, för att gå och ställa sig in med morbröderna och kanske få ärva hela alltet.

— — —

Julen kom och gick. De hade gott och väl kommit över den rysliga juldagsmiddagen och aftonen med Ginas mor och syster som gäster. Kirsten kunde se hur far led, men han gick förstås in till sig själv så fort det lät sig göra. Och Kirsten måste sitta kvar och höra på vad de tre andra pratade om. Hon

försökte en gång att gå in i sitt rum, men där var det kallt, för Gina hade sagt att de inte kunde elda, då *de* inte hade någon skog, som gav dem ved gratis.

Hon ville i alla fall hellre sitta där i kylan än inne i salongen, men när hon reste sig för att gå, frågade Gina om inte sällskapet var fint nog för fröken.

Hon slog sig ned igen och hörde tålmodigt på hur Ginas mor frågade vad allting kostade. Fru Paulsen hade ett eget sätt med tummen, så man kunde se att hon var van att känna på tyger.

Mitt på eftermiddagen gävo de sig till att smaka på julsändningen, som Kirsten fått från Rud. Sannerligen satte de inte i sig både medvursten och skinkan, och även leverkorven togo de hål på. Gina rynkade på näsan, och genast gjorde de andra likadant. Det smakade alltför hemmagjort, tyckte Gina. Sådana gamla korvar var ingenting för stadsbor — en konstig sändning från en så rik fru som den kaxiga moran på Rud.

Vreden höll på att få övermakten med Kirsten, men hon behärskade sig och teg, fastän hon darrade invärtes av förargelse. Att sitta här och proppa i sig så där efter den rikliga middagen de nyss hade fått. Och så kritisera fru Bjöllings goda saker, hon som var känd för att vara så skicklig. Nej, detta orkade hon inte höra på längre. Hon reste sig och

lämnade hastigt rummet, hörande ett hänskratt efter sig.

— Nu ble ho allt rektit onn, hörde hon Ginas syster säga.

Kirsten tog sig en lång promenad denna stilla mörka eftermiddag. Det var få människor ute, och dem hon mötte tycktes ha brättom. Ingen gick och drev som hon, men så var det väl heller inte många, som hade en Gina hemma de ville slippa från.

På Höjenhall sutto de nu, morbröderna, fru Björling och Jörn samlade i den stora trevliga salongen. Det var en gammal vana att de från Rud åto middag juldagen hos morbröderna, och dessa följande dag på Rud. Tänk, om de visste att hon gick här ensam och längtade så obeskrivligt efter dem alla. Om hon skulle säga det öppet till far? Han skulle bara tro att hon ville bort från Gina, och det var visst och sant att hon ville. Men o, så gärna hon nu ville vara på Höjenhall! Far var så upptagen med sitt arbete och hade ett sådant ansvar med alla dessa operationer, att det inte gick an att plåga honom med sådana småsaker som att hon längtade. Jörn hade lovat henne att en gång köra för henne i kappslåde, för i en sådan hade hon aldrig suttit. Plötsligt skrattade hon för sig själv när hon påminde sig sista gången hon varit hos morbröderna och skulle köra hem med trillan. Hon hade ropat till drängen: »Spänn för mårra för trilla!» I det

samma hade hon vänt sig om och mött gubbarnas förfärade ansikten, och morbror David hade sagt med sin högtidliga ton: »Jag tror det är tur att du snart återvänder till stadscivilisationen, annars glömer du snart ditt från början bildade språk.»

Men de brydde sig nog litet om henne i alla fall trots att de ansågo henne för typen av en modern ungdom, som var det värsta de visste, och trots det som Gina sagt, ty när hon reste voro de mycket ledsna båda två.

När sedan Kirsten kom hem från sin promenad, sutto de tre och spelade spröjtter om pengar. Far hade ännu inte kommit in. Kirsten gick sakta över golvet och öppnade försiktigt dörren till fars rum. O, att få prata med far riktigt som förr i världen! I det samma kastade Ginas mor sina kort på bordet och nästan skrek:

— Nej du, mig lurar du inte!

Kirsten smet in genom dörren och stängde den skyndsamt efter sig. Där satt fadern så trevligt och läste.

— Nå, Kirsten, vad vill du?

— Inte något särskilt precis, men jag ville så gärna ha en rolig bok att läsa. De spelar kort där inne.

— Underlig sysselsättning på själva juldagen, du, men de har väl tröttnat på att prata. Sätt dig här hos mig, mitt barn, så läser vi båda två.

Kirsten sökte ut en bok och slog sig ned i den

stora länstolen på andra sidan om skrivbordet. De läste en lång stund, men så lade doktorn från sig glasögonen och sade:

— Jag tycker inte du har så vidare roligt för att vara en ung flicka.

Kirsten svarade endast med ett leende. Nej, det var visst och sant att hon inte hade roligt.

— Varför har du inte väninnor som andra unga flickor? frågade han.

Hon kunde ju inte säga att det var med anledning av Gina, som hon kommit ifrån alla sina vänner.

— Jag vet inte, jag har kommit så ifrån dem alla. Allesammans har de något att göra.

— Ja, du får försöka hitta på något att göra du också, Kirsten. Är det något du har särskilt lust för? Gina talade något om en handelsskola.

— Å, far, jag kan inte tänka mig något värre i världen.

— Men kära barn, jag förstod det som om du hade uttalat en sådan önskan.

— Det vore det sista jag skulle välja. Vet du, far, vad jag verkligen kunde ha lust med? Ja, nu blir du nog förskräckt, men det jag helst ville av allt vore att lära lantbruk.

— Lantbruk! Men det är väl ingen framtid för dig. Jag kan aldrig skaffa dig någon gård, och dessutom är väl det inget arbete för en ung flicka,

som inte är kraftigare än du. Vad skulle du göra med en sådan examen?

— Jag behövde inte gå i någon skola, jag kunde lära det på Rud, där tar de emot elever i lantbruk och allt som hör dit.

— Det tycker jag är en aldeles vanvettig idé, Kirsten.

Kirsten satt och såg ned, hon tordes inte lyfta ögonen, för tårarna hade redan fyllt dem.

— Säg mig, Kirsten, varför vill du så gärna dit upp? Doktorn såg forskande på henne.

Kirsten satt och snodde näsduken mellan fingrarna.

— Därför — därför att där hade jag det så bra. De var så snälla mot mig.

— Det är förfärligt att höra att du inte tycker du har det bäst i ditt eget hem, Kirsten.

— Nej, far, det är inte det, men ser du, där hade jag något att göra från morgon till kväll, och allt vad jag gjorde var bra och jag fick alltid beröm.

Nu hade de det så trevligt, tyckte Kirsten, och nu fingo de inte komma in på något som var tråkigt.

— Vet du, fortfor hon, jag tror nästan att du inte behövde betala för mig, i alla fall inte mycket, för fru Bjölling sade att jag gjorde lika mycket nytta för mig som en avlönad hjälp. Kan du inte tala med Jörn Bjölling, när han kommer hit? Också är det morbröderna, de är gamla och vill gärna ha

mig som är släkt i närheten, inte precis boende hos dem, för de är så egna, men förfärligt gärna se mig emellanåt. Morbror David sade att han var så lugn för mig, när han visste att jag var i fru Bjöllings skydd.

Hon talade nästan febrilt och vågade knappast hålla upp, för far satt och såg så underligt på henne.

— Du kunde väl få något att göra här i staden också.

— Men det är inte detsamma. Allt på landet är så roligt. Tänk, att vara i staden när det blir vårt! Jag vet inte hur jag ska härda ut att inte få vara liksom med om när allting gror och växer. Du skulle bara — — —

Dörren rycktes upp och där stod Gina.

— Vad är det ni sitter och överlägger om? sade hon och såg från den ene till den andre med missfänsamma blickar. Ni sitter väl inte här och *transpirerar*?

Både doktorn och Kirsten brusto ut i skratt.

— Du menar säkert konspirera, Gina, det betyder att lägga hemliga rådslag.

— Ä, det gör mig detsamma vad ni kallar det. Men vad är det ni lägger råd om nu då? Gina var tydlig i gott humör.

— Vi talar bara om lantbruk, sade doktorn.

— Det var då också något att prata om. Men kom in nu och ät kvällsmat.

Kirsten var så tacksam att fadern inte hade sagt något om det de talat om. Det var som om hon kommit honom mycket närmare och som om de nu hade något för sig själva, som ingen annan fick veta, inte en gång Gina.

Men medan Gina gick in till bordet, tänkte hon att så snart de andra hade gått, skulle hon nog få ur honom vad som blivit sagt. Precis likt den där Kirsten att smyga sig in till sin far, just som hon var så upptagen av korten, att hon inte en gång märkt att dörren öppnades till doktors rum.

TIONDE KAPITLET.

Det var först någon tid efteråt som Kirsten förstod att far i alla fall hade berättat för Gina om deras samtal. Hon kunde inte behärska sig utan kom en dag med en anmärkning om att överspända jäntor kunde hitta på de otroligaste saker, bara för att vara olika alla andra.

— Vad är det du tänker på nu då? frågade Kirsten så lugnt som möjligt.

— Jo, jag tänker på den smörjan du pratade med din far om att du ville lära lantbruk. Du kan väl förstå att vi inte kastar bort pengar på något sådant.

Kirsten svarade inte. Det hjälpte förresten ingenting vad hon än sade till sin styvmoder. Men det var verkligen sorgligt, att hon och far inte kunde ha den minsta sak sig emellan, utan att allt skulle förlöjligas och förstöras av Gina. Det tjänade till intet att försöka vara snäll och eftergiven mot en så simpel människa, hon blev bara än mera maktlysten av det. Alltsedan Kirsten kom hem, hade Gina tagit en min och en ton som om det vore hon som bestämde allt. Männe fru Bjölling kunde ta fel? Hon kände kanske inte en enda människa så avskyvärd som Gina.

— Varför kan inte du som andra flickor gå på en handelskurs?

— Därför att jag absolut inte har lust med det.

— Lust! Ja, där har vi det. Tror du att någon frågade mig om jag hade lust att ge mig ut och hushålla för andra?

— Du var väl tvungen till det.

— Du är också tvungen att försörja dig själv. Din far kan inte leva i evighet. Vad ska du leva av när han en gång är död? Hans livförsäkring ska jag ha.

Kirsten såg kallt på henne.

— Jag skall i alla fall inte leva på dig.

— Nej, det kan du slå dig i backen på att du inte skall. Du som andra får laga att du lär dig något, så du kan försörja dig själv. Du kan ju inte leva på att gå där uppe på Rud och driva. De vill väl inte ha dig där i evighet. Och han sonen där gifter sig väl en gång, och då må du tro du blir körd på porten fortare än vanligt. Men saken är den att du inte ids läsa. Du är lat och slö.

— Jag kan inte förstå att jag skall behöva diskutera detta med dig. Det är en sak mellan far och mig, och du har ingenting med det att göra.

— Jaså. Skulle inte jag ha med att göra vad pengarna blir använda till här i huset? Men det kan du lita på, att så länge jag lever kommer du inte

till det där Rud. Men nu går jag på bio, för jag tänker inte sitta här och bli *traktiserad* av dig.

Gina smällde i dörren efter sig. Kirsten log för sig själv. Sannerligen hade inte hon också blivit förändrad. Förr skulle hon med begärlighet ha gripit detta »traktiserad» och retat Gina, men nu gitte hon inte säga ett ord. Hon hade naturligtvis menat trakasera. Gina lärde sig aldrig ett ordentligt språk, och när hon kom med sina galna uttryck här hemma var det bara komiskt, men värre var det bland främmande, då kunde man bli både varm och kall, så obehagligt var det. Skönt att hon gått. Nu hade hon en stund för sig själv. Hon skulle skriva ett brev till morbror David och öppet säga honom hur förfärligt hon egentligen hade det. Han blev väl alldeles upprörd och skyndade genast till fru Bjölling för att få råd. Något måste verkligen göras, annars skulle Gina driva igenom att hon kom in på handelskolan. Hon var rädd att hon inte skulle få livräntan efter far, det var orsaken till att hon var så ivrig att Kirsten skulle lära något, och, stackars far, han trodde att det bara var av omsorg för hans dotter.

Och nu skrev Kirsten ett litet förtvivlat brev till morbror David.

Det verkade som ett S. O. S. både på Höjenhall och Rud. Morbror David for genast till Rud, och där blev stor rådplägning och överläggning, och

resultatet blev att fru Bjölling bestämde sig för att själv fara till staden i sällskap med Jörn för att se till, som hon sade »att människan inte fick helt och hållet förstöra det kära barnet för dem.»

— — —

Denna söndagsmorgon skulle Kirsten komma ihåg hela sitt liv. Intet anande kom hon in till frukosten klockan elva. De åto frukost så sent om söndagarna, det hade Gina drivit igenom, för en dag i veckan måtte man sannerligen kunna få litet ro, sade hon.

Då Kirsten kom in var Gina redan på platsen. I och för sig var det ganska märkvärdigt, ty de brukade alltid få vänta på henne, och ännu underligare var det i dag, för i går hade hon och far varit på läkarklubben.

Senare i livet kunde Kirsten aldrig tänka på matsalen utan att se den för sig just från denna morgon. Dimman låg tätt in på fönsterna och det var så mörkt att lampan över bordet var tänd. Den kastade sitt ljus över den vita duken och den gula frukostservisen, över kaffevärmaren, som i form av en dam med vida kjolar höll kaffet varmt. Ja, till och med de små gula asjetterna med uppskuret kom hon ihåg.

I samma ögonblick Kirsten såg Gina förstod hon att något hade hänt. Hon såg så röd och upphettad

ut, och det hårda i hennes blick var i dag mera framträdande än annars.

— Hade ni trevligt i går? frågade Kirsten då hon satte sig till bords.

— Nej, kom det hårt.

Det var inte värt att fråga mer, men det kunde inte vara något som rörde henne, för hon hade ju inte varit med. Usch, vad Gina alltid hade för en otrevnad med sig. Nå, där kom far, lyckligtvis.

Han satte sig ned utan att säga något, han bara nickade till Kirsten. Kaffet blev ihållt, brödet skickat omkring och var och en tog sitt ägg. Kirsten såg från den ena till den andra. Bäst att inte säga något. Tids nog kom ovädret. Det hade ännu aldrig hänt att det gick över av sig självt.

— Du får förklara för din far vad du har sagt till fru Krog, sade Gina plötsligt, hon kunde rakt inte tåla längre. Men jag vill råda dig att säga hela sanningen, för denna gången tål jag inte mer av dig.

— Men vad är det? frågade Kirsten förskräckt. Jag har inte sagt ett enda ord till henne.

— Skapa inte till dig nu. Vill du kanske neka att du talade med henne på gatan för en tid sedan?

— Säg hellre som det är, Kirsten, kom det stilla från far.

— Om jag bara kunde förstå vad ni menar. Kirsten såg på dem båda, och det var något så upprik-

tigt förvånat både i hennes blick och hennes stämma, att doktorn vände sig till sin hustru och sade:

— Kan det inte vara möjligt att du tar fel, Ginny? Gina skrattade hårt.

— Var det inte det jag tänkte. Du ger dig strax som vanligt. Kirsten har övning i att spela oskyldig, om hon är aldrig så trilsken inom sig. Svara bara ärligt på en fråga: Har du talat med fru Krog eller har du det inte?

— Jo visst har jag talat med henne, men ditt namn blev inte nämnt.

— Det är många sätt man kan säga saker på, men att du kommit fram med ett eller annat till henne kan jag våga mitt huvud på. Man blir inte behandlad så som jag blev i går afton för ingenting. De såg mig ju nästan inte. Och det är din skuld, om du gör dig aldrig så oskyldig. Då de var här var de allesammans artiga mot mig.

— Det måste de väl när du var värdinna, och de är väl bildade människor.

Gina gav till ett hänskratt.

— Skön bildning må jag säga! Frysa ihjäl en annan, det var vad de gjorde allesammans.

— Vad var det du och fru Krog talade om? Doktorn såg på Kirsten med sträng blick.

Kirsten tänkte litet.

— Sannerligen om jag kommer ihåg det så noga. Gina log föraktligt.

— Jo, fortsatte Kirsten, hon frågade hur det stod till hos oss och jag sade att vi mådde bra, och så frågade hon om jag hade hört något från fru Björling och om jag skulle resa dit upp igen, och då sade jag att det tyvärr inte såg så ut men att jag hoppades att de bjöd mig dit i sommar. Det är verkligen avskyvärt av dig, att så fort det kommer något i vägen, så skall jag få skulden för det.

— Du har i alla fall ställt till så, att jag aldrig mer sätter min fot i den klubben. Din far kan gå dit ensam om han äntligen skall dit.

Se så, nu skulle hon förstöra den gamla kamratklubben för far också.

— Kan du inte tänka dig att det var din egen skuld att du blev så kallt bemött. Du sade kanske något de inte tyckte om. Mitt fel var det i alla fall inte.

Gina rusade upp. Hon vände sig rasande mot sin man.

— Och där sitter du lugnt och hör på att hon säger sådant till mig. Ska då den ungen få lov att uppföra sig precis som hon vill? Du är en riktig mes.

Just i detta ögonblick ringde det.

Doktorn reste sig och kastade servetten från sig. Han trodde det var ett bud från en av hans patienter. Det var ju alltför tidigt att vara visit.

Gina satt kvar, eldröd i ansiktet och lyssnade. Hon gav Kirsten en ilsken blick och sade:

— Tro inte att du slipper undan för att din far nu blev utkallad. Jag ska nog sörja för att detta inte blir bortglömt.

— Åja, det är jag säker på att du gör, sade Kirsten, i det hon reste sig och sköt in stolen under bordet.

Plötsligt blev hon stående att lyssna. En damröst hördes. Hennes hjärta började klappa våldsam. Den rösten borde hon väl känna igen. Som en pil flög hon in i salongen — och där stod fru Bjölling och bakom henne sågs Jörns högresta gestalt.

Kirsten sprang fram till fru Bjölling och kastade sig om halsen på henne, medan tårarna trillade ned för hennes kinder.

— Nej, tänk att du är här! Kära, kära fru Bjölling, jag vet inte hur jag skall kunna tacka dig för att du kom just nu. Och Jörn också! God dag — god dag! Det är väl du som övertalat din mor att följa med. Hon både skrattade och grät på samma gång.

Gina stod borta vid dörren. Hon var så ond att hon skälvde. Komma hit och störa folk mitt under frukosten, och på söndagen till. Och just nu, när de inte hade kunnat komma olägligare. Och där stod hennes man så blid och sade att de äntligen

mätte ta av sig och stanna och äta frukost. Så nu måste hon ut och göra om alltsammans på nytt.

Hon gick fram och hälsade, men hon sade inte ett ord. De skulle minsann inte tro att de var så värst välkomna. Det ska väl vara någon måtta. Detta var ju inte hennes mans vänner utan bara Kirstens, och de behövde väl inte tas emot som om de vore några märkvärdigheter.

I alla fall fick Gina i ordning ett inbjudande frukostbord. Den där frun skulle inte behöva säga om henne att hon var en dålig husmor. Förargligt att hon måste avlägsna sig för att göra allt i ordning, för då fick hon inte höra vad som blev sagt.

— Ni förstår, fru Blom, vi saknar Kirsten så mycket uppe hos oss, att vi knappt vågar tala om henne. Jag vet inte vilka av oss som saknar henne mest vi eller morbröderna på Höjenhall, sade fru Bjölling och log.

— Det var värst, svarade Gina och drog munnen till ett surt leende.

— Hon försatte oss alla i gott humör. Det är en stor gåva det, fru Blom att ha ett så glatt lynne som Kirsten.

— Jaså, sade Gina långsamt. Då har hon sannerligen spelat komedi för er, fru Bjölling, för här hemma kan vi just inte säga att hon för med sig något gott humör.

Kirsten såg leende på henne. Hon kände sig så

obeskrivligt trygg där hon satt. Nu kunde Gina få säga vad hon ville, det gjorde henne detsamma, för nu hade hon någon som kunde försvara henne. Ju värre Gina visade sig dess bättre, för då kunde fru Bjölling se att hon hade rätt, när hon skrev att hon var så elak.

Doktorn började ivrigt att fråga efter de båda gamla herrarna Clemens. Och så sade Jörn att orsaken varför de kommit nu, var att morbror Claus inte var riktigt frisk och hade sagt att han längtade efter Kirsten. Och nu var frågan den, om inte Kirsten kunde få följa med dem tillbaka.

— Bara för en kort tid, insköt fru Bjölling. Jag tror att den käre Claus skulle krya till sig, bara han fick se Kirsten.

Då hördes en bestämd röst säga:

— Nej, tyvärr kan det inte gå för sig, för Kirsten ska börja sin skola i morgon. Jag har själv varit och anmält henne. Om den gamla herrn ser henne eller ej kan väl inte hjälpa honom. Är han sjuk så är han sjuk. Det är väl ingenting att undra på hos en så gammal människa.

Allesammans tego.

Hon är värre än Kirsten beskrivit henne, tänkte fru Bjölling. Den där obehagliga kvinnspersonen ska vi nog ta knäcken på, tänkte Jörn. Gina ljuger fräckt, tänkte Kirsten, hon har inte anmält mig

på någon skola, så det tar jag lugnt. Jag vill fara med till Rud.

Doktorn funderade bara på hur han skulle kunna släta över, så att de ej fick ett alltför dåligt intryck av Ginny. Hon var naturligtvis uppriven sedan scenen i morse, men det gick inte an att vara ovänlig mot dessa människor, som så hade tagit hand om Kirsten, och därför sade han:

— Det där, Ginny, kan du nog få ordnat. Det är ju i alla fall så sent nu. Då borde Kirsten ha börjat för minst fjorton dagar sedan.

— Jag tänker bara på Kirstens bästa, sade Gina, och en gång måste väl även hon tänka på att göra nytta i livet. Det går inte an att bara driva bort tiden.

— Fru Blom kan vara alldeles lugn för att Kirsten inte latar sig när hon är hos oss. Jag har sällan sett någon arbeta så träget och raskt som hon.

Men allt detta beröm över Kirsten blev för mycket för Gina. Hon vände sig mot henne och sade med ett elakt leende:

— Det är alltså bara här hemma du är sur och tvär och elak.

Kirsten kunde inte få fram ett ord, så förfärad blev hon över Ginas fräckhet. Hon förstod att hon ville göra allt för att nedsvärta henne inför dessa människor, som verkligen tyckte om henne. Hon såg hjälplöst bort på fru Bjölling, som nickade upp-

muntrande åt henne, och så sökte hennes blick Jörn. Han såg liksom bedrövat på henne. Du store Gud, han kunde väl inte tro vad Gina sade. Hon glömde alla de andra, glömde att hon lovat sig själv att uppföra sig korrekt. Hon reste sig, medan hon hela tiden såg på Jörn och nästan skrek till honom:

— Jörn, du tror väl inte det hon säger! Jag är inte så stygg och elak.

Jörn tänkte inte på annat än att hon såg så liten och hjälplös ut där hon stod och att hon behövde skydd. I ett nu var han framme hos henne, och i det han drog henne intill sig, lade han armen om henne och sade:

— Var du lugn, Kirsten. Vi vet, mor och jag, vilket varmt och gott hjärta du har, och ingen i världen kan få mig att tro något annat än det jag sett med egna ögon.

Gina skrattade gällt.

— Jöss, en så vacker scen, ropade hon.

Fru Bjölling reste sig.

— Jag kan inte förstå, fru Blom, att ni sätter er så emot att Kirsten reser bort. Det ser verkligen inte ut som om ni skulle sätta så mycket värde på henne.

— Hon kan gärna resa till Blocksberg för mig, det smäller lika högt, men det som retar mig är att den där ungen alltid ska få som hon vill, och jag ska säga er att om inte jag — — —

Längre kom hon inte, ty doktorn sade med bestämd ton:

— Fru Bjölling, vill ni inte vara så god och komma med in i mitt rum, så kan vi i lugn få tala om Kirstens framtid.

Jörn följde efter. Han ville inte vara ensam med den furien och drog Kirsten med sig, ty inte skulle hon ett ögonblick längre utsättas för den kvinnans raseri.

Gina blev ensam kvar i salongen och stod och stirrade på dörren, som blivit stängd efter de andra.

För första gången hade hon haft ett riktigt ynkligt nederlag, till och med hennes man hade vänt sig mot henne. Det var fru Bjölling skuld till, som kom hit och lade sig i saker, som hon inte hade ett dyft med att göra. Rasande vände hon sig och gick ut i matsalen, smällande i dörren så att hela huset skakade.

ELFTE KAPITLET.

Fru Bjölling och doktorn hade en lång överläggning inne i hans rum, medan Kirsten och Jörn gjorde en promenad. Den gamla kloka damen kunde lägga sina ord väl, och det lyckades henne till slut att få doktorn att med andra ögon se förhållandet mellan Gina och hans dotter. Det slutade med att han med tacksamhet mottog fru Bjöllings erbjudande, att Kirsten skulle följa med dem till Rud och i alla fall tills vidare stanna där. Gina blev överhuvud inte tillfrågad. Hon höll sig så nära intill dörren till doktors rum som det bara var möjligt, men de talade så dämpat, att det var omöjligt att uppfatta ett enda ord av det som blev sagt.

När de sedan äntligen kommo in i salongen och hennes man sade att fru Bjölling blev kvar till middagen och att Kirsten skulle följa med dem till Rud strax efter middagen, knyckte nog Gina på nacken, men hon fick så mycket att tänka på för att få allt i ordning med maten, att hon inte kom med en enda invändning. Hennes tur kom nog en gång. Hon fick alltid sin vilja igenom om det också dröjde en tid. Ja, en gång hade det till och med dröjt i sju

år, men då blev det också som hon önskade. Dessutom hade hennes man sett så bestämd ut, då han talade till henne, och när han tog på sig den minen — det var inte ofta det hände — så visste hon att hon lika gärna kunde tala till väggen som till honom.

Middagen blev forcerat munter. Gina märkte ingenting, hon satt så sur och trumpen, och ju surare hon blev, dess muntrare blevo de andra.

Det hjälpte ju litet att fru Bjölling storprisade hennes mat. Sådan kalvstek fick de minsann inte på landet, för den sortens kött måste de sälja till städerna. Och en sådan sås! Det var nog inte allom givet att kunna laga sås på det viset, även om de hade aldrig så gott att laga den av. Och kakan var ju som om den finaste konditor gjort den, och om inte fru Blom sagt att den var hemmalagad, så sannerligen om hon hade trott det. Men Gina var inte dummare än att hon förstod att det låg något under allt detta prisande, och hon tinade inte upp och ville heller inte göra det. Till Kirsten sade hon inte ett ord, inte en gång när Kirsten räckte henne handen till farväl. Hon vände sig bort och låtsade inte se det. Och ned till bilen vågade hon inte följa, ty hon hade märkt att hon hade en förkylning i faggora, sade hon.

Kirsten sprang fort nedför trappan för att slippa se henne mer. Men åsynen av fadern, som stod där

så grå och mager, medan vinden slet i hans sparsamma hår, hade hon svårt att glömma. Han såg så förfärligt ensam ut.

Doktorn gick långsamt uppför trappan, han stannade för vartannat steg. Han var glad för att Kirsten nu kom i goda händer och att hon var där hon helst ville vara och där hon kände sig trygg. Den unge Bjölling hade gjort ett mycket tilltalande intryck. Han var inte alls sådan som Ginny hade beskrivit honom — en bullersam jätte med alltför stora händer och fötter. Nåja, när Ginny ville se något galet hos folk, var hon skicklig att hitta på saker om dem. Han var ju en fin och bildad ung man och säkert en av dem, som en ung flicka kan lita på. Det beskyddande sätt han tagit mot Kirsten, när Gina föll över henne, verkade både sympatiskt och ridderligt.

Ja, Ginny ja. Nu var det hennes tur. Doktorn strök sig över håret med en trött gest. Om han bara kunde slippa undan den scen, som hon säkert nu skulle uppvakta med. Han hade sett på henne att hon var mycket förbittrad. Han gick så sakta som möjligt in på sitt rum och satte sig i stolen vid skrivbordet. Nu blev det nog mer lugn i huset, när Kirsten var borta och inte längre verkade irriterande på Ginny. Han behövde ro. Han märkte att han började bli trött. Hans krävande arbete fordrade att han hade det lugnt i sitt hem. Det skulle han säga

till Ginny när hon började med sina förebräelser. Han tog en bok och började läsa.

Dörren rycktes upp och där stod Ginny. Hon gick och satte sig i stolen på andra sidan om bordet.

— Nå, sade han vänligt, du är väl trött nu? Det var en utmärkt middag du bjöd på, och den blev tillbörligen prisad. Fru Bjölling tycktes rätt imponerad.

— Gumman förstår sig på mat, sade hon gäslande. Förresten har jag ingen tro på henne. Hon bara smickrar. Blir du hemma i kväll?

— Nej, sade doktorn hastigt, jag skall på ett föredrag. Vill du kanske följa med? Men det är förresten något som säkert inte intresserar dig.

— Nej, jag ska gå på bio med mor.

— Det gläder mig, för då behöver jag inte ha ont samvete för att du sitter ensam. Se här, Ginny, tag denna tian, så kan du ta din syster med också.

Då hon hade gått suckade doktorn av lättnad. Det var inte första gången han köpt sig fred. Nu kunde han sitta i lugn och ro i sitt eget rum hela söndagskvällen. På detta sätt hade de det äntligen bra alla tre. Ginny på sin älskade bio, Kirsten på väg till Rud och han själv i tryggt lugn bland sina kära böcker.

— — —
Kirsten vaknade först då Nilsine, som nu stigit till husjungfru, kom in med kaffebrickan.

Nilsine log så alla hennes insatta tänder syntes.

— Å, kära då, så rart det är att se fröken här igen! Jag skulle säga från frun att fröken skulle ta det med ro i dag. Hon ligger själv ännu.

Kirsten satte sig upp i sängen. Tänk, här låg hon i sitt gamla trevliga rum. Det sprakade i kaminen. Hon hade inte vaknat när Nilsine hade varit inne och eldat. Hon hade varit så trött i går, att hon bara stupat i sängen. Sinnesrörelse tar på krafterna, hade fru Bjölling sagt. Kirsten skrattade. Det var alltid ett underligt sätt hon kom till Rud på. Förra gången kom hon som en rymmerska och denna gången hade hon formligen blivit bortförd.

Ja, nu var hon här och nu skulle hon stanna här. Ingen makt i världen skulle få henne härifrån, för nu visste hon att de ville ha henne här. Och morbröderna, dem skulle hon tacka ordentligt, ty om morbror David inte kommit till Rud med brevet, så vore hon inte här i dag. Men hon måste medgiva för sig själv att hon hade haft en baktanke med det där brevet, för hon visste att morbror David genast skulle rusa till sin kära Lena för att fråga henne till råds.

Kirsten gick omkring överallt. Hon måste se om alltsammans var som förr. Hon klappade varena ko och påstod att de kände igen henne. Kycklingarna, som hon själv matat och passat på den första tiden, hade redan börjat se ut som hedervärda hö-

nor. Och kalkonerna! Ja, de var nästan det mest överraskande. Från att vara långa taniga stackare, som då hon reste ännu inte hade blivit röda på halsen, var de nu stora och skräckinjagande djur. Och där var ju Per också, som fått sitt namn av att han ätit upp persiljan i köksträdgården. Ja, var det inte det hon alltid hade sagt, att den skulle bli en tupp. Stod han inte där så viktig och försökte sätta stjärtfjädrarna i form av ett hjul och låta som en riktig kalkontupp.

Att det skulle kännas så underbart att komma tillbaka, hade hon inte ens i sina stunder av vildaste längtan kunnat föreställa sig.

Jörn var förstas redan ute i fullt arbete. De höll på med att köra gödsel ut till gårderna, och de sista lassen med rovor skulle upp till gården.

— Kan inte jag också få hjälpa till? bad hon.

— Jo, du kan skilja ur de rovor som inte har hållit sig, sade Jörn.

Då fru Bjölling en stund senare kom ut för att se vart hon tagit vägen, var hon redan i fullt arbete, ivrig och varm med en slidkniv i sin jordiga hand.

— Jag skär av de bitar som ännu är bra, förklarade hon. Det är ju synd att kasta bort det som kan brukas. Om inte korna vill ha det, så duger det nog åt grisarna.

Fru Bjölling log åt hennes iver. Hon stod en stund och såg på henne, hur raskt och bra hon ar-

betade och hur noga hon skar av det som ännu var bra på rovorna.

— Du blir allt en duktig lantbrukarhustru du, Kirsten, för du är inte rädd att ta i och bruka dina nävar.

Då hon gick upp mot huset igen, tänkte hon att om det blev som hon önskade, så skulle Kirsten aldrig mer resa från Rud. Annars brukade fru Lena gripa in och ordna saker och ting, när hon var övertygad om att det hon menade var det enda riktiga, men här hjälpte intet ingripande. Det fick ha sin gång. Det var att hoppas att Vår Herre styrde det till det bästa.

— — —

Det hade kommit inbjudning från Höjenhall till middag för att fira Kirstens återkomst. Morbröderna vågade inte ge sig ut i den kalla blåst som var nu och hade därför bjudit Rudborna till sig.

— Förargligt att det skall vara så mycket snö, annars hade vi kunnat ta bilen, sade Jörn där han stod och såg på hur tätt snön föll.

— Var glad för snön, du, annars hade du inte fått köra hem timret på vinterföre, sade Kirsten. Hon höll på att draga ett par stora raggsockor på sina fötter. Kommer du ihåg, Jörn, att du en gång lovade mig att du skulle köra för mig i kappsläde.

— Vi kan inte ta den i dag när vi är tre.

— Jag kan sitta frampå, föreslog Kirsten.

— Nej, det blir för kallt, sade Jörn.

Fru Bjölling stod inne i ett angränsande rum och hörde vad de talade om. Plötsligt slog henne en tanke. Hon var redan färdigklädd i sin svarta sidenklänning, men det fick vara detsamma. Hon mindes att hon själv en gång hade fäst stora förhoppningar vid en tur i kappsläde, men det blev inget resultat av den turen. Men Jörn var nu inte som David han.

Hon steg fram i dörren och sade:

— Vet ni barn, jag tror ni får fara ensamma till Höjenhall i dag. Jag känner mig inte riktigt bra och är rädd för den långa resan i kylan.

Det hjälpte inte hur mycket de försökte att övertala henne och att Jörn försäkrade att han kunde försöka med bilen. Fru Bjölling vidhöll att hon ville bli hemma. Hon skulle gå och lägga sig genast och laga att hon blev varm.

Hon stod i fönstret och såg dem köra bort i kappsläden. Brona hade på sig den fina silverbjällran, som klingade så vackert, och det var som om hästen hade känslan av att den borde göra sitt bästa, ty den kastade oupphörligt med huvudet så att bjällran klingade i ett.

Om hon bara inte varit så dum och talat om att Kirsten kanske skulle ärva Höjenhall. Det var säkert det som avhöll Jörn från att tala ut, för han hade en gång sagt, att när Kirsten hade ett så stort

arv att vänta, så måste de hjälpa henne att se sig väl för, innan hon valde den hon skulle leva livet med. I alla fall måste hon vara åtskilligt äldre, innan hon bestämde sig. Å, så Brona sprang, nu kunde hon bara se dem som en prick långt borta.

Morbröderna blevo naturligtvis besvikna över att deras kära Lena inte kom, men morbror David var glad att hon varit så förnuftig, att hon höll sig hemma. Det hade varit mer likt henne att inte ta hänsyn till en begynnande förkylning.

Det var något säreget med Höjenhall. Ingenstans var det så högtidligt och festligt som i den stora dunkla matsalen där. Om det berodde på den stora mattan som räckte över hela golvet, eller det bländande dukade bordet, eller de båda gamla sirliga herrarna, det kunde inte Kirsten avgöra. Men det var annorlunda där än på andra ställen. Man blev liksom så högtidligt stämd med detsamma man kom in och man dämpade ovillkorligen sin röst.

Kirsten förstod inte hur hon kunde få mod att höja sitt glas och säga att hon kände ett oemotståndligt behov att innerligt tacka morbröderna för att de hjälpt henne att komma tillbaka till Rud, för utan deras hjälp hade hon ännu suttit där nere i staden. Kanske var det det härliga rödvinet man alltid fick där, som gjorde att hon vågade det. Båda morbröderna hade emellertid varit så innerligt vänliga, och dagen gick, om det än hade varit litet långsamt.

Hon gladde sig åt åkningen hem i kappsläden, så rykande fort som det hade gått.

Äntligen var klockan så mycket att de kunde resa hem. De gävo sig av med många förmaningar om att de skulle köra försiktigt, och de körde vackert, så länge de kunde ses på den ljusa snötäckta vägen, men när de hade kommit ett stycke ned i allén, satte Jörn upp farten.

— Är det inte underligt att tänka att du en gång kommer att äga den gamla vackra egendomen? sade Jörn bakom henne.

— Det är väl inte så säkert.

— Åjo, tämligen säkert. Vad skulle de annars göra med den?

— Jag är mycket säkrare på att jag en gång kommer att äga Rud.

Jörn trodde han hört fel och böjde sig fram, i det han med spänning frågade:

— Vad menar du med det?

— Jag menar alldeles det jag säger, Jörn. Jag vet med visshet att jag kommer att äga Rud, om också inte alldeles ensam. Jag hade inte tänkt att tala om det för dig, men jag kan inte förstå varför du tvekar så länge, Jörn. Den aftonen jag första gången kom till Rud, den gången jag rymde från Gina, du vet. Den aftonen då din mor hade följt mig upp på mitt rum, såg jag den vita skepnaden. Det är verkligen sant, vad du än säger, Jörn. Jag såg den

vita kvinnan i spegeln, men när jag så vände mig om var hon borta. Du kanske inte tror på henne, du, kom det skälvande. Men det gör jag.

Brona kunde inte begripa varför ingen stramade i tyglarna längre. Hon stannade och vände på huvudet för att se vad det var för fel. Men hon såg liksom bara en varelse, och det hade då varit två när de gävo sig av. Bäst att laga sig hem till stallet i alla fall. Och så lunkade hon i väg, men nu var det ingen som begärde att hon skulle sträcka ut, så att bjällran klingade. Hon ruskade på huvudet. Kanske det kunde väcka dem. Men alltjämt lika stilla bakom henne. Då satte hon i med fart och stannade inte, förrän hon höll framför trappan på Rud.

— — —
Fru Lena Bjölling hade legat vaken och väntat. Hon måste ju för skam skull hålla sig i sängen. Hon var ju sjuk. Äntligen hörde hon att de kommo, hörde att Jörn körde hästen ned till stallet och att det kom någon in i förstugan. Hon hörde också att Jörn kom tillbaka och hur han tog yttertrappan i ett par språng. Men så hörde hon ingenting mer.

Vad kunde detta betyda? Hon kände vartenda ljud i det gamla huset och visste på pricken bara av ljudet var var och en var. Det kunde väl inte vara något farligt som hänt? Det var så underligt tyst.

Hon steg upp, tog de gamla mjuka tofflorna på

sig och kastade om sig morgonrocken samt gick nedför trappan.

Hon hade inte kommit längre än till svängen, förrän hon tvärstannade.

Två väldiga skepnader stodo där nere och höllo varandra tätt omslutna. Det var Jörn och Kirsten, som inte en gång givit sig tid att ta av sig de tjocka pälsarna.

Ett förnöjt leende bredde sig över fru Bjöllings ansikte. Så smög hon sig lika stilla upp som hon förut kommit ned.

Hon kröp ned i sängen igen, och i det hon knäppte händerna, sade hon högt:

— Tusen tack, Vår Herre, jag visste jag kunde lita på dig.

TOLFTE KAPITLET.

Kirsten skrev inte ofta till sin far. Bara ett brevkort då och då. Men det var ju allt som behövdes. Han visste att hon hade det bra där hon var. Det var rent av en lisa för honom att slippa se Kirstens lilla bedrövade ansikte och känna ett styng i samvetet för att han inte förmådde vara mer för henne. Men det hade inte varit så lätt. Om han var för vänlig mot henne eller sysselsatte sig för mycket med henne, fingo de det otrevligt alla tre. Nu hade det blivit lugnare i hemmet. Ginny hade blivit lättare att umgås med och hade inte så mycket att klaga över som förut. Det var bara en sak som hon satte sig emot, och det var att gå med till klubbafnarna.

— Jag passar inte tillsammans med de fina damerna, sade hon. Och de vill helst slippa mig. Doktorn lät henne göra som hon ville. Kanske han också kände en viss lättnad därvid. I början frågade de efter henne i klubben, men snart upphörde de med det också.

Doktorn hade observerat att Kirsten alltid adresse-
rade sina brev till hans mottagningsrum, och han förstod att hon helst ville sända honom sina under-

rättelser direkt än genom Ginny, som annars alltid läste korten innan han fick dem.

Han överraskade sig med att undra om det inte kunde vara något från Kirsten i dag. Det var så länge sedan han hört något från henne. Han rätade på sig och gick liksom lättare, när han tänkte på hur bra hon hade det nu.

När han den dagen gick till sin mottagning, kände han sig upplivad av den aning av vår som låg i luften. Det var visserligen ännu långt kvar här inne i staden med dess dimmiga och orena luft, innan våren gjorde sig kännbar och på allvar anmälde sig, men det var i alla fall en tillfredsställelse att märka hur is och snö måste vika för den krävande jorden, som trängde sig fram över allt.

Han steg in i sitt mottagningsrum och såg strax ett stort vitt brev som hade Kirstens stil på kuvertet.

Ännu innan han tagit av sig hatt och rock satte han sig ned och bröt brevet, fastän han visste att väntrummet var fullt av otåligen patienter.

»Rud 24 mars.

Kära far!

Nu blir du allt förvånad, när du får läsa allt det märkvärdiga jag har att säga dig. Det är så skönt

att veta att du får detta brevet på ditt mottagningsrum, och sedan kan du tala om för Gina precis det du själv tycker. Först den största nyheten, far. Jag har blivit förlovad med Jörn. Vad säger du om det? Blir du lika glad som fru Bjölling blev — eller mor som jag säger nu. Då Jörn talade om det för henne, sade hon så här: 'Jag tror jag blir tokig av glädje.' Då jag frågade henne hur hon kunde bli så glad över att få mig till sonhustru, sade hon att jag inte förstod vad man kunde komma att riskera beträffande en sonhustru. Nå, egentligen var det väl inte en så värst stor komplimang, men jag vet att hon bara menar det bästa med allt det hon säger. Jag svarade henne: 'En Gudbjörg, till exempel!' Och så skrattade vi alla tre. Detta kan inte du förstå, men det skall jag nog förklara, när du en gång kommer hit upp. Den som blev rörande glad var morbror David. Tänk far, han grät! Den fina korrekta mannen grät med stora, verkliga tårar. 'Att en sådan lycka någonsin skulle hända mig,' sade han. 'Att Lenas son och min nièce skall få lyckan att leva livet samman, det anser jag som ett under.' Och så vände han sig mot mor och sade: 'Det är som om du och jag äntligen får bli lyckliga nu, Lena.' Du skall veta, far, att Lena Bjölling alltid har varit morbror Davids stora kärlek.

Morbror Claus tog det mycket lugnt. 'Detta har jag länge varit förberedd på,' sade han. Då vi an-

satte honom närmare, för morbror Claus upptäcker absolut ingenting av sig själv, visade det sig att det var Stine som 'förberett' honom och sagt att det bara förvånade henne att detta icke skett för länge sedan.

Ja, du kan tro att här är fest. Vi går omkring liksom i ett ständigt lyckorus. Men det roligaste är, att nu har mor och morbror David på allvar kommit i luven på varandra, därför att de blivit oeniga om var vi skall bo. Jörn bara skrattar åt dem och säger att det är väl vår sak, men det vill de inte höra på.

Och nu kommer jag till min andra stora nyhet. Det är att morbröderna vill att jag skall ärva Höjenhall. Har du hört på maken! Hela den vackra egendomen! Men jag är säker på att de aldrig tänkt på det, om jag inte hade blivit förlovad med Jörn, för de har en riktig skräck för alla unga moderna människor, men dit räknar de inte Jörn, därför att han är son till deras älskade Lena.

Jag undrar så mycket vad du säger till allt detta? Tänk, *jag* ärva en så storartad egendom. Du kan tro den är fin. Ingen liten bondgård, som Gina alltid ville ha den till, utan ett riktigt herresäte, fullt av de vackraste gamla möbler, och så mycket silver, att jag gott kunde öppna en butik därmed.

Kommer du ihåg att jag en gång berättade för dig och Gina om den gamla sägnen som är på Rud?

Att en vit skepnad visar sig för den, som en gång kommer att äga gården, om han kommer dit innan han har hört något därom. Gina log föraktligt åt den gamla historien, så jag berättade inte vidare. Men då jag första gången kom till Rud, samma afton jag rymde, så såg jag den vita skepnaden, far. Jag rår inte för det, men jag såg verkligen en skepnad, liksom en vitklädd kvinna, som i ett nu försvann. Detta har jag aldrig velat säga ett ord om, för jag var så gräsligt rädd att det skulle bli så, att det bleve jag som skulle ta gården från Jörn och hans mor. Men nu ordnar sig ju allt på bästa sätt. Och en gång kan jag ge Jörn tillbaka det de här kallar 'Kirstens skog', för den skogen behöver vi sannerligen inte på Höjenhall.

Men nu är det en svårighet, far. Morbröderna vill att vi strax skall överta Höjenhall, och mor vill att vi skall bo på Rud. Morbror David säger att han är så innerligt led åt att bestämma när det skall sås och när det skall plöjas, att han behöver någon som kan överta detta besvärliga arbete, och detta vill han att vi skall tro. Vi vet ju allesammans att förvaltaren alltid bestämt detta och att morbror David inte haft ett dugg att göra med det. Det är alltså bara något han säger för att han så gärna vill ha oss till sig.

Nu har jag hittat på ett glänsande förslag, tycker jag, och Jörn också förresten, och det är att mor och

morbröderna skall flytta tillsammans på en av gårdarna och vi få den andra. Men jag törs inte säga det till någon av dem, för det blir väl svårt för den som måste flytta från sitt gamla hem.

Men jag glömmer ju det viktigaste av allt. Vi skall gifta oss på påskafton, det är alla ense om. Och nu vill jag be dig så innerligt, kära far, kan du inte komma hit upp den dagen, och jag ber också Gina att komma. Säg henne det uttryckligen från mig. Jag är så lycklig nu, att jag alldeles har glömt allt som var svårt och ledsamt förut.

Du kan tro att det är ljuvligt här uppe nu, och att du kommer hit just på våren, när allt spirar dag för dag, är jag så glad åt. Vi går och ser på allsammans, Jörn och jag, och förvånar oss lika mycket varje dag; för var dag har skotten blivit litet större än dagen förut. Det är för märkvärdigt att torra kvistar kan skjuta stora skott, som med tiden blir väldiga kvistar. Om du ville komma hit till den stora händelsen, du och — Gina, skulle du göra mig fullkomligt lycklig.

Bröllopet, som skall firas med all möjlig pomp och ståt, som ett riktigt bröllop i den gamla stilen, skall hållas på Höjenhall. Morbröderna och Stine ger sig inte med mindre. Sedan skall vi den första tiden bo på Rud, tills de gamla har hunnit besluta sig hur de vill ha det.

Nu står det i din makt att göra mig fullkomligt

lycklig med att lova att komma hit. Jag väntar med spänning på svar.

Din lyckliga

Kirsten.»

The first of the two is the ...
... of the ...
... of the ...

The second of the two is the ...
... of the ...
... of the ...

The third of the two is the ...
... of the ...
... of the ...

The fourth of the two is the ...
... of the ...
... of the ...

The fifth of the two is the ...
... of the ...
... of the ...

B. WAHLSTRÖMS UNGDOMSBÖCKER

KARTONNERADE MED FRAMSIDAN I FÄRGTRYCK

4. <i>Bland guldgrävare och indianer</i> av G. A. Henty 1.50	46. <i>Ej som andra flickor</i> av Carey. Flickbok 2.—
6. <i>Ljudlösa steg</i> av E. S. Ellis 1.50	47. <i>Vid indiangeränsen</i> av G. A. Henty 2.—
7. <i>Silverormen</i> av Axel Kerfve 1.50	48. <i>Överfallet på nybygget</i> av Olov Thomas 2.—
10. <i>Spöket på floden</i> av E. S. Ellis 1.50	49-50. <i>En präktig flicka</i> av L. M. Alcott. Flickbok 2.75
12. <i>Sam Engrens äventyr i Mexiko</i> av Axel Kerfve ... 1.50	51. <i>Den förste svensken</i> av Radscha 1.75
13. <i>Jetro Juggens</i> av E. S. Ellis 1.50	52. <i>S:t Markus-Lejonet</i> av G. A. Henty 1.75
17. <i>Björnjägarens son</i> av Karl May 1.50	53. <i>Indianer och vita</i> av E. S. Ellis 1.75
19. <i>Nybyggarna i Kentucky</i> av E. S. Ellis 1.50	54. <i>Martin Forster</i> av Friedrich J. Pajeken 1.75
20. <i>Winnetous testamente</i> av Karl May 1.50	55-56. <i>Pieter Maritz</i> av Niemann 2.75
24. <i>Blockadbytare</i> av Axel Kerfve 1.50	57. <i>Barnen på Bøljenäs</i> av K. Wenström. Flickbok ... 1.75
25. <i>Hjortfot</i> av E. S. Ellis ... 1.50	58. <i>Prinsessan på ärten</i> av Anna Bjerke. Flickbok 1.75
26. <i>Lilla prinsessan</i> av F. H. Burnett. Flickbok 1.50	59. <i>Blockhuset vid Hocking River</i> av E. S. Ellis 1.50
27. <i>Järnhjärta</i> av E. S. Ellis 1.75	60. <i>Guldsökarna i Texas</i> av Gunnar Örnulf 1.50
28. <i>En yrhätta</i> av Emmy von Rohden. Flickbok 1.50	61. <i>Indianhövdingen</i> av E. S. Ellis 1.50
29-30. <i>Tre kommandörer</i> av W. H. G. Kingston 3.—	62. <i>Gabu, grottmänniskan</i> av Radscha 1.50
31. <i>Hjortfot på Prärien</i> av E. S. Ellis 1.50	63. <i>Rödskjorta</i> av E. S. Ellis 1.50
32. <i>Smugglarna</i> av A. Kerfve 1.75	64. <i>Med rödskind på krigssträt</i> av Chas. R. Kenyon 1.50
33. <i>Kaparens guld</i> av Wilkins 1.75	65. <i>Sven Vågmans äventyr</i> av Gunnar Örnulf 1.50
34. <i>Hjortfot i Klippiga Bergen</i> av E. S. Ellis 1.50	66. <i>Lilla kusinen</i> av Ethel Turner. Flickbok 1.50
35. <i>Regnbågsön</i> av L. Tracy 1.75	67-68. <i>Värnlös</i> av Malot. Flickbok 2.50
36. <i>Lilla hennes nåd</i> av E. Jepson. Flickbok 1.50	69. <i>Med luftskepp till Nordpolen</i> av Roy Rockwood ... 1.50
37. <i>Yrhättan som förlovad</i> av E. v. Rohden. Flickbok 1.50	70. <i>Klämmiga pojkar</i> av E. Lieberath 1.50
38. <i>Vargjägarna</i> av J. O. Curwood 2.—	71. <i>Julle, Långstroppen o. vi</i> av Ebbe Lieberath 1.50
39-40. <i>Tre amiraler</i> av W. H. G. Kingston 3.—	72-73. <i>Det sjunkna guldskeppet</i> av Hanns von Zobeltitz 2.50
41. <i>Havets herre</i> av Strang... 2.—	74. <i>Trollsländan som backfisch</i> av Clément. Flickbok 1.50
42. <i>Skattsökarna</i> av J. O. Curwood 2.—	75. <i>Nelly o. hennes vänner</i> av v. Vietinghoff. Flickbok 1.50
43. <i>Sjörövaren</i> av Marryat ... 2.—	76. <i>Bessie och hennes bröder</i> av Habberton. Flickb. 1.50
44. <i>Öknens ande</i> av Karl May 2.—	
45. <i>Myteriet på Grosvenor</i> av Clark Russell 2.—	

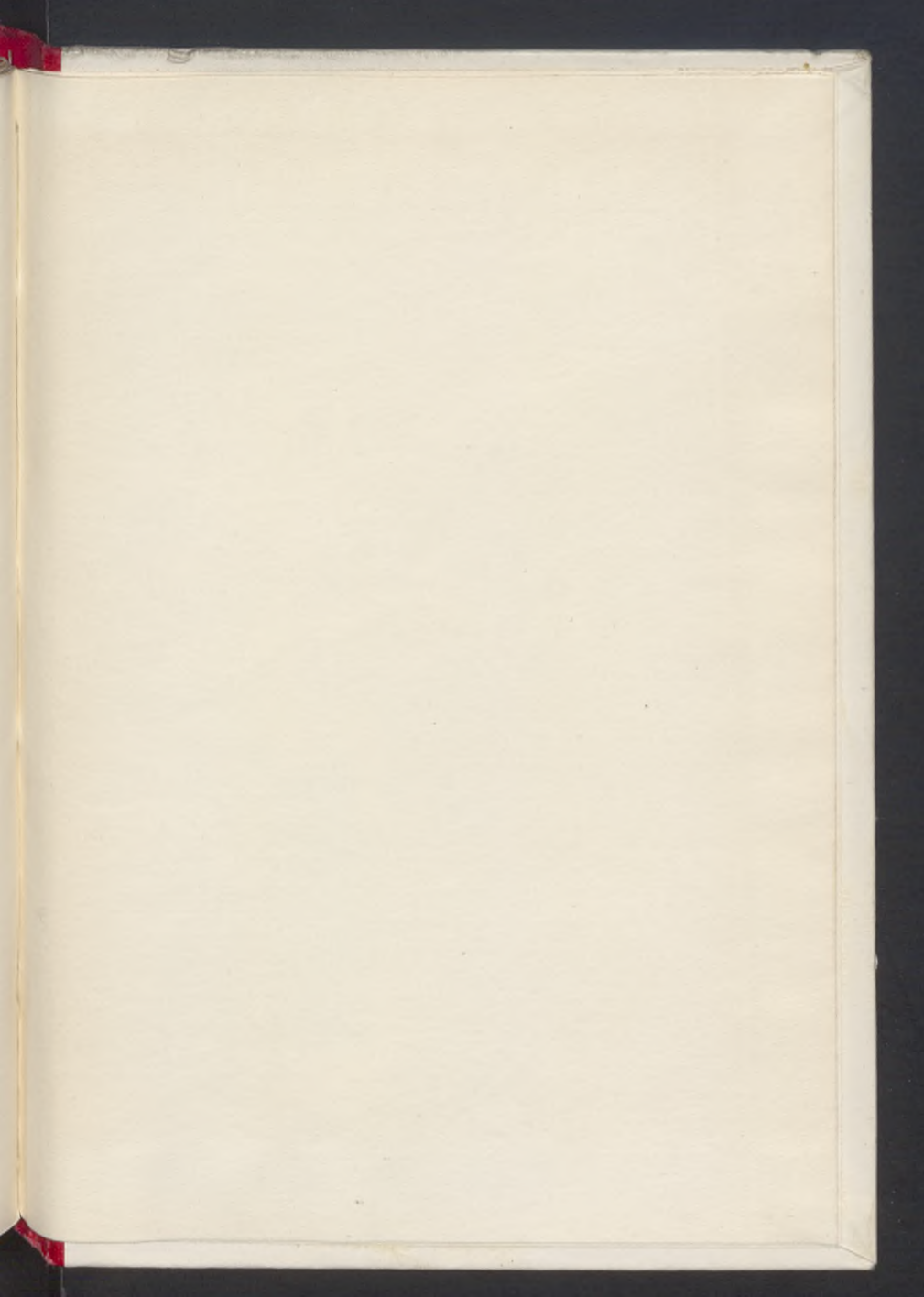
FORTSÄTTNING PÅ OMSTÅENDE SIDA.

B. WAHLSTRÖMS UNGDOMSBÖCKER

KARTONNERADE MED FRAMSIDAN I FÄRGTRYCK

77.	<i>En modern flicka av A. Baadsgaard.</i> Flickbok 1.50	105.	<i>I valet och kvalet av Anna Baadsgaard.</i> Flickbok 1.50
78.	<i>Tre flickor på äventyr av Anne Lykke.</i> Flickbok... 1.50	106.	<i>Lilla guvernanten av K. Lie.</i> Flickbok 1.50
79.	<i>Trollsländan som förlovad av B. Clément.</i> Flickb. 1.50	107.	<i>Sju syskon av Ethel Turner.</i> Flickbok 1.50
80.	<i>På äventyrliga stigar av Gustaf Bolinder</i> 1.50	108.	<i>Grevinnan Wally av B. Clément.</i> Flickbok 1.50
81.	<i>Kolonisterna vid Ohio-floden av E. S. Ellis</i> 1.50	109-110.	<i>Unga kvinnor av Louisa M. Alcott.</i> Flickbok 2.50
82.	<i>Sam Engren på nya äventyr i Mexiko av Axel Kerfve</i> 1.50	111.	<i>Guldfågeln av Ingeborg Vollquartz.</i> Flickbok 1.50
83-84.	<i>Korallön av Ballantyne</i> ... 2.50	112.	<i>Hjortfot i vildmarken av Edward S. Ellis</i> 1.50
85.	<i>Den gyllene staden av Gustaf Bolinder</i> 1.50	113.	<i>I den gula drakens klor av Axel Kerfve</i> 1.50
86.	<i>Myteriet på Capella av Radscha</i> 1.50	114-115.	<i>Ett lejon till sjöss av G. Leijonshöld Oxensterna</i> 2.50
87.	<i>Vikingablod av Ax. Kerfve</i> 1.50	116.	<i>Den vite indianhövdingen av Gustaf Bolinder</i> ... 1.50
88.	<i>Sten Hane av Nils Hydén</i> 1.50	117.	<i>Pärlöns hemlighet av Radscha</i> 1.50
89.	<i>På strövtåg med Hjortfot av E. S. Ellis</i> 1.50	118.	<i>I kabyernas våld av Kurt Lange</i> 1.50
90.	<i>Cowboy-Kitty av Anne Lykke.</i> Flickbok 1.50	119.	<i>Ett klöverblad på äventyr av E. Bolinder.</i> Flickb. 1.50
91.	<i>Stora syster av Anna Baadsgaard.</i> Flickbok 1.50	120-121.	<i>Våra vänner från i fjol av Louisa M. Alcott.</i> Flickb. 2.50
92.	<i>Moster Saras skyddsling av Kathrine Lie.</i> Flickb. 1.50	122.	<i>Ensam i världen av Inga Bergfält.</i> Flickbok 1.50
93.	<i>Åtta kusiner av Louisa M. Alcott.</i> Flickbok 1.50	123.	<i>Familjen på "Villervalan" av Ethel Turner.</i> Flickbok 1.50
94.	<i>Ett hjärta av guld av Anna Baadsgaard.</i> Flickbok 1.50	124-125.	<i>Rosenkedjan av Bertha Clément.</i> Flickbok 2.50
95.	<i>Rosor i blom av Louisa M. Alcott.</i> Flickbok 1.50	126.	<i>Brita ifrån Skeppargränden av Anna Baadsgaard.</i> Flickbok, 1.50
96.	<i>Cowboyprinsessan av Anne Lykke.</i> Flickbok 1.50	127.	<i>Bergsindianernas skattkammare av G. Bolinder</i> 1.50
97.	<i>Flickförbundet Silverkorset av B. Clément.</i> Flickbok 1.50	128.	<i>Den gula drakens hämnd av Axel Kerfve</i> ... 1.50
98.	<i>Yngsta syster av Ingeborg Vollquartz.</i> Flickbok 1.50	129.	<i>Fyrtornet vid världens ände av Jules Verne</i> 1.50
99-100.	<i>Incasindianernas skatt av G. A. Henty</i> 2.—	130-131.	<i>Den svarte fribytaren av G. Leijonshöld Oxensterna</i> 2.50
101.	<i>Tappra kamrater av G. Bolinder</i> 1.50	132.	<i>Det stora äventyret av Kurt Lange</i> 1.50
102.	<i>Piraterna på Gula floden av Axel Kerfve</i> 1.50	133.	<i>Flygande Pilen av Edward S. Ellis</i> 1.50
103.	<i>Mänlandet av Niels Meyn</i> 1.50		
104.	<i>I rödskindens våld av E. S. Ellis</i> 1.50		

FORTSÄTTNING PÅ PÄRMENS BAKSIDA.

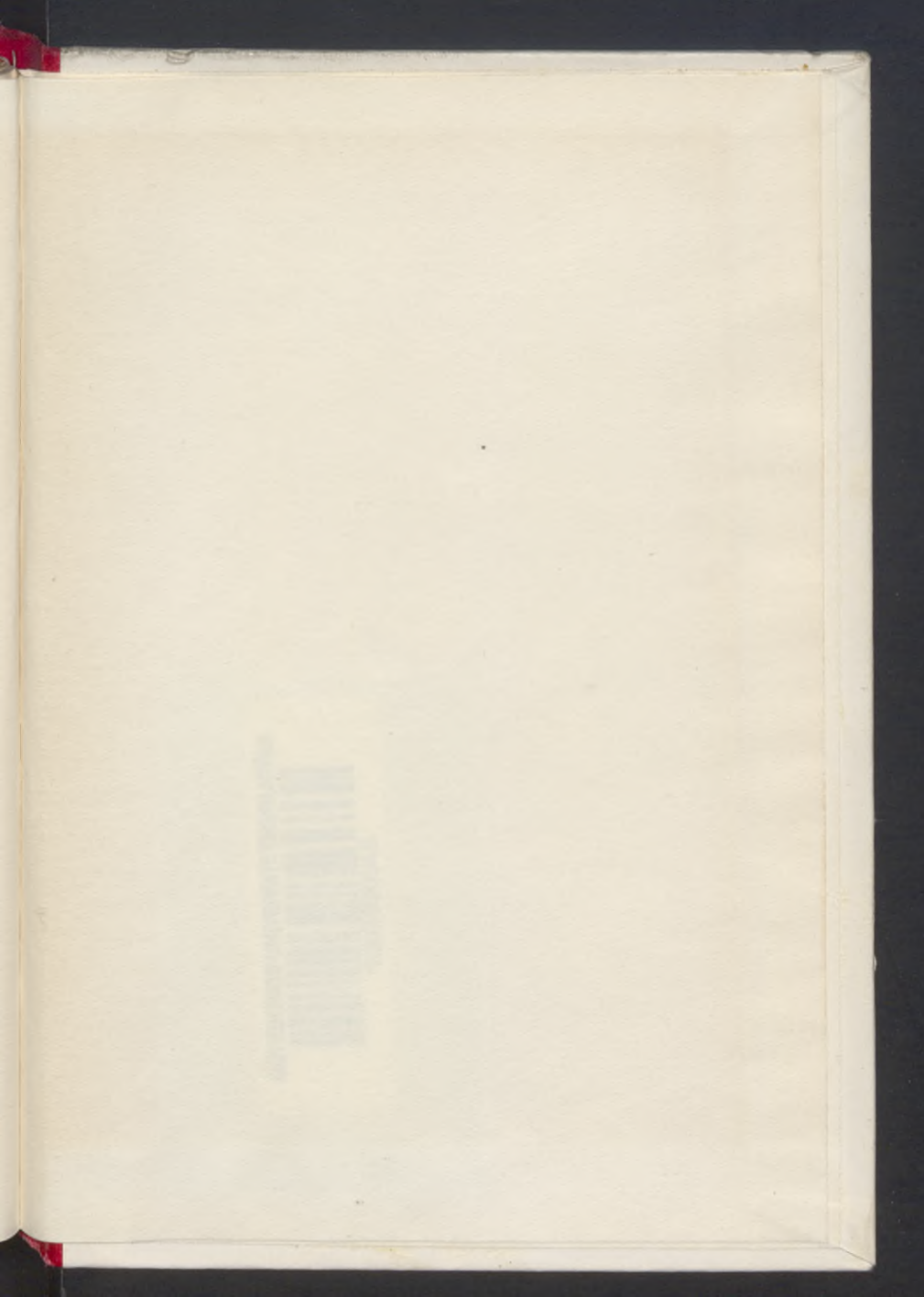

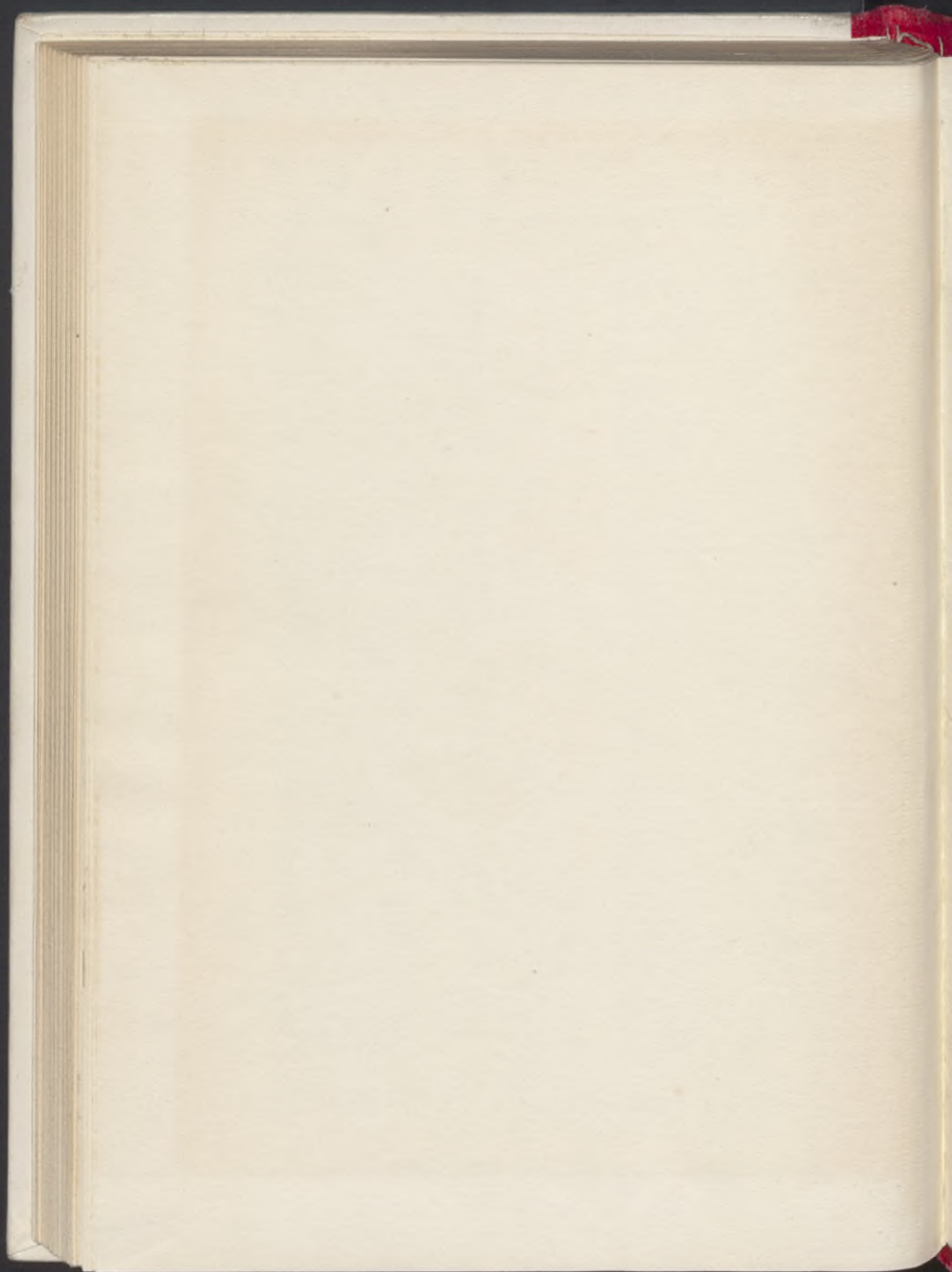
B. WAHLSTRÖMS UNGBÖCKSBÖCKER

KÄRTVÄNNEDE NYH FRÄMJDAN I RÄGELTID

1. Om kärtevännen i allmänhet	2. Om kärtevännen i synnerhet	3. Om kärtevännen i synnerhet	4. Om kärtevännen i synnerhet
5. Om kärtevännen i synnerhet	6. Om kärtevännen i synnerhet	7. Om kärtevännen i synnerhet	8. Om kärtevännen i synnerhet
9. Om kärtevännen i synnerhet	10. Om kärtevännen i synnerhet	11. Om kärtevännen i synnerhet	12. Om kärtevännen i synnerhet
13. Om kärtevännen i synnerhet	14. Om kärtevännen i synnerhet	15. Om kärtevännen i synnerhet	16. Om kärtevännen i synnerhet
17. Om kärtevännen i synnerhet	18. Om kärtevännen i synnerhet	19. Om kärtevännen i synnerhet	20. Om kärtevännen i synnerhet
21. Om kärtevännen i synnerhet	22. Om kärtevännen i synnerhet	23. Om kärtevännen i synnerhet	24. Om kärtevännen i synnerhet
25. Om kärtevännen i synnerhet	26. Om kärtevännen i synnerhet	27. Om kärtevännen i synnerhet	28. Om kärtevännen i synnerhet
29. Om kärtevännen i synnerhet	30. Om kärtevännen i synnerhet	31. Om kärtevännen i synnerhet	32. Om kärtevännen i synnerhet
33. Om kärtevännen i synnerhet	34. Om kärtevännen i synnerhet	35. Om kärtevännen i synnerhet	36. Om kärtevännen i synnerhet
37. Om kärtevännen i synnerhet	38. Om kärtevännen i synnerhet	39. Om kärtevännen i synnerhet	40. Om kärtevännen i synnerhet
41. Om kärtevännen i synnerhet	42. Om kärtevännen i synnerhet	43. Om kärtevännen i synnerhet	44. Om kärtevännen i synnerhet
45. Om kärtevännen i synnerhet	46. Om kärtevännen i synnerhet	47. Om kärtevännen i synnerhet	48. Om kärtevännen i synnerhet
49. Om kärtevännen i synnerhet	50. Om kärtevännen i synnerhet	51. Om kärtevännen i synnerhet	52. Om kärtevännen i synnerhet
53. Om kärtevännen i synnerhet	54. Om kärtevännen i synnerhet	55. Om kärtevännen i synnerhet	56. Om kärtevännen i synnerhet
57. Om kärtevännen i synnerhet	58. Om kärtevännen i synnerhet	59. Om kärtevännen i synnerhet	60. Om kärtevännen i synnerhet
61. Om kärtevännen i synnerhet	62. Om kärtevännen i synnerhet	63. Om kärtevännen i synnerhet	64. Om kärtevännen i synnerhet
65. Om kärtevännen i synnerhet	66. Om kärtevännen i synnerhet	67. Om kärtevännen i synnerhet	68. Om kärtevännen i synnerhet
69. Om kärtevännen i synnerhet	70. Om kärtevännen i synnerhet	71. Om kärtevännen i synnerhet	72. Om kärtevännen i synnerhet
73. Om kärtevännen i synnerhet	74. Om kärtevännen i synnerhet	75. Om kärtevännen i synnerhet	76. Om kärtevännen i synnerhet
77. Om kärtevännen i synnerhet	78. Om kärtevännen i synnerhet	79. Om kärtevännen i synnerhet	80. Om kärtevännen i synnerhet
81. Om kärtevännen i synnerhet	82. Om kärtevännen i synnerhet	83. Om kärtevännen i synnerhet	84. Om kärtevännen i synnerhet
85. Om kärtevännen i synnerhet	86. Om kärtevännen i synnerhet	87. Om kärtevännen i synnerhet	88. Om kärtevännen i synnerhet
89. Om kärtevännen i synnerhet	90. Om kärtevännen i synnerhet	91. Om kärtevännen i synnerhet	92. Om kärtevännen i synnerhet
93. Om kärtevännen i synnerhet	94. Om kärtevännen i synnerhet	95. Om kärtevännen i synnerhet	96. Om kärtevännen i synnerhet
97. Om kärtevännen i synnerhet	98. Om kärtevännen i synnerhet	99. Om kärtevännen i synnerhet	100. Om kärtevännen i synnerhet

FÖRSTÄTTNING PÅ BARNENS BAKSIDA

GÖTEBORGS UNIVERSITETS BIBLIOTEK

1001930945

P.K.

B. WAHLSTRÖMS UNGDOMSBÖCKER

KARTONNERADE MED FRAMSIDAN I FÄRGTRYCK

134. Meg och hennes syskon av <i>Ethel Turner</i> . Flickbok 1.50	166. Barnen på Ekenäs av <i>Greta Akerhielm</i> . Flickbok 1.50
135. Katy i hemmet av <i>Susan Coolidge</i> . Flickbok 1.50	167. Munkegårdsflickorna av <i>Kathrine Lie</i> . Flickbok ... 1.50
136. Lilla fröken Dorit av <i>Kathrine Lie</i> . Flickbok..... 1.50	168. Fia av <i>Gunvor Fossum</i> . Flickbok 1.50
137. Gunnels sommarsaga av <i>Kerstin Wenström</i> . Flickbok 1.50	169-170. Monika reser till Madagaskar av <i>Max Mezger</i> . Flickbok..... 2.50
138. Trädgårdsmästarens barn av <i>A. Baadsgaard</i> . Flickbok 1.50	171. Nils Hurtigs resa till Kina av <i>Gustaf Lindwall</i> ... 1.50
139. Fem vänner på äventyr av <i>Ester Bolinder</i> . Flickbok 1.50	172. Kaparespionen av <i>Axel Kerfve</i> 1.50
140. Fröken detektiv av <i>Anne Lykke</i> . Flickbok 1.50	173. I Leopardfolkets värld av <i>Gustaf Bolinder</i> 1.50
141. Bland tibetaner och äventyrare av <i>Kurt Lange</i> 1.50	174. Peter Fribytare av <i>Niels Meyn</i> 1.50
142. Guldflodens väktare av <i>Gustaf Bolinder</i> 1.50	175. De unga spejarna av <i>Edward S. Ellis</i> 1.50
143. I svartfotindianernas spår av <i>Edward S. Ellis</i> ... 1.50	176. Bland rödskind och rödrockar av <i>Olov Thomas</i> ... 1.50
144. Atlantis skattkammare av <i>Niels Meyn</i> 1.50	177. Skärgårdspojkarna av <i>Kurt Lange</i> 1.50
145. I Rif-piraternas värld av <i>Axel Kerfve</i> 1.50	178. Röde Bill av <i>Gunnar Oruulf</i> 1.50
146-147. Skatten i Silversjön av <i>Karl May</i> 2.50	179. Skattkammars-ön av <i>Robert Louis Stevenson</i> 1.50
148. Katy i skolan av <i>Susan Coolidge</i> . Flickbok 1.50	180. Tom av <i>Gustaf Lindwall</i> ... 1.50
149. Familjens yngsta av <i>Anna Baadsgaard</i> . Flickbok 1.50	181. Marianne visar vad hon duger till av <i>Gunvor Fossum</i> . Flickbok 1.50
150. På egen hand av <i>Kathrine Lie</i> . Flickbok 1.50	182. Styvdottern av <i>Kathrine Lie</i> . Flickbok 1.50
151. Vildkatten av <i>Berta Clément</i> . Flickbok 1.50	183. Lindas hemlighet av <i>Hedvig Sveaenborg</i> . Flickb. ... 1.50
152. Flickorna på Solhaga av <i>Alva Krondal</i> . Flickbok 1.50	184. Cowboy-flickan av <i>Ester Bolinder</i> . Flickbok 1.50
153. Det nya hemmet av <i>Ethel Turner</i> . Flickbok 1.50	185. Prinsessan Ilse av <i>Berta Clément</i> . Flickbok 1.50
154. "Lillgäsen" av <i>Anne Lykke</i> . Flickbok 1.50	186. Vi reder oss själva av <i>Vera v. Kramer</i> . Flickbok 1.50
155. 'Be' i tyska av <i>Gustaf Lindwall</i> 1.50	187. Fröken Sprakfåle växer upp av <i>Lisa Eurén-Berner</i> . Flickbok..... 1.50
156. Slavjägarnas hövding av <i>Gustaf Bolinder</i> 1.50	188. Pojkarna i Hagalund av <i>Gustaf Lindwall</i> 1.50
157-158. Bland kapare i Spanska sjön av <i>Erik Borg</i> 2.50	189. Gröna flodens hemlighet av <i>Gustaf Bolinder</i> 1.50
159. Kärnpojkar av <i>Axel Kerfve</i> 1.50	190. De sju drakarna av <i>Bertil Cleve</i> 1.50
160. Spejaren av <i>Olov Thomas</i> 1.50	191. Östersjöpiraternas borg av <i>Axel Kerfve</i> 1.50
161. Den försvunna staden av <i>Niels Meyn</i> 1.50	192. Hjortfot och nybyggarna av <i>Edward S. Ellis</i> 1.50
162. I rödskindens spår av <i>Edward S. Ellis</i> 1.50	193. Stjärnöga, Mohawkernas hövding av <i>Olov Thomas</i> 1.50
163. Astas nya hem av <i>Anna Baadsgaard</i> . Flickbok 1.50	194. Olle klarar sig själv av <i>Niels Meyn</i> 1.50
164. Stockholmskusinerna av <i>Hedvig Sveaenborg</i> . Flickb. 1.50	
165. Fröken Sprakfåle av <i>Lisa Eurén-Berner</i> . Flickbok..... 1.50	